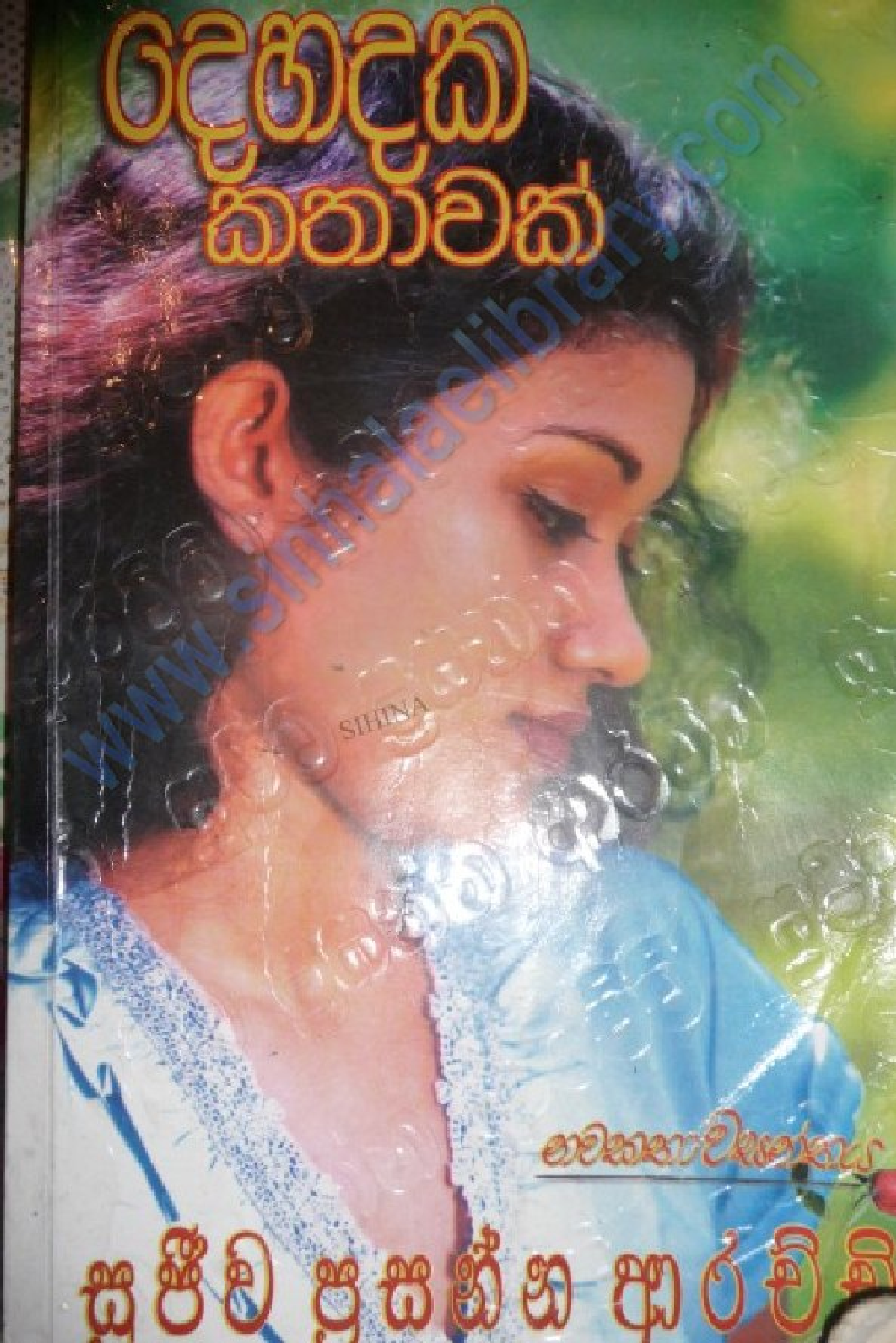

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

වැටී වැටී දුවමි මම...
දුව දුව වැටෙමි මම...
හීරී තුවාලව ලේ ගලන විට...
ඒ කැළැල් දැක හිනැහෙමි මම...

දැවී ගිය ජීවිතේ අළුගෙන...
රිදී ප්‍රතිමාවක් නෙලමි මම...
සිඳී ගිය ජීවිත පොකුණ මත...
අරවින්දයක්ව පිපෙමි මම...

කුරුළු රෑනක් සේ මා වටා ඉඳ...
මගෙන් ඔබ අකුරු උගනිනා සඳ...
සියොත් පියවරයෙක් සේ මම...
තබමි ජීවිතය පොඩි හොටවල් මත...

www.sinhalaelibrary.com

මහරගම පන්සල පාරේ කාමර දෙකක කුඩා නිවස කුලියට දීමට ඇත... සාලය කුඩා පැන්ට්‍රිය හා නිදන කාමර දෙකකි... වසරක අත්තිකාරම්... බැලීම සඳහා සතියේ දිනවල පැමිණෙන්න... අංක තිස් පහ, පන්සල පාර, මහරගම...

රවික සිළුමිණ පුවත්පතේ ලුහුඬු දැන්වීම් අතිරේකයේ වූ ඒ කොටස රතු පෑනින් ලකුණු කර ගත්තා... කුලියට ගැනීම සඳහා කුඩා නිවසක් හොයමින් රවික පහු ගිය සති කිහිපය පුරාම පුදුමාකාර වෙහෙසක් ගත්තා... ඔහුගේ මුළු හවස් කාලයම වැය වුණේ පුවත්පත් දැන්වීම් ද තිබූ එවැනි නිවෙස් සොයමිනුයි... එහෙත් ඒ එක් නිවෙසක් වත් ඔහුගේ හදවතට පෑහෙන මට්ටමක තිබුණේ නෑ... හිතට අල්ලපු නිවසක් කලාතුරකින් හොයා ගත්තද නිවස් හිමියන් එය තනිකඩ පිරිමියෙකුට කුලියට දෙන්නට පසුබාන්නට වුනා...

"අපි හොයන්නේ ෆැමිලි එකක්... සොරි..."

නිවස ආශාවෙන් බලා අවසානයට ඒ ගැන කතා කරන්නට ගිය කල ගෙහිමියන් කිව්වේ එහෙම... රවිකට දැනුනේ දරාගන්න

අසාරු ආත්මානුකම්පාවක්...

'මං තනියම කොහේ ඉන්නේ... මගේ පොඩි පුතා එක්ක... එයා කාර්යේ යනවා...'

රවීන හිතුවේ හදවත කලාගෙන ආ ආත්මානුකම්පාව මැඩගෙන... පවුලක් සම්පූර්ණ වන්නට පිරිමියෙක්ගේ වගී පස අනිවාර්යයෙන්ම යැහැණු රුවක් සිටිය යුතු බව මිතුද දනගෙන උන්නා... එහෙත් ගෙදවය තමාගේ ජීවිත සිතුවමින් ඒ රුව සදහටම මකා දමලම නාම... රටට තමා තුමක් කරන්නද...

'සොරි... වෙන යෙයක් බලන්න...'

රවීන එවැනි කතාවක් අසාගෙන පාරට බහින්නේ මිනුගේ මුළු ජීවිත සන්තකයටම වෛර කාලීන... ලෝකයම එපාවූ ඒ තමාවන් පුතාවන් මේ ජීවිතය මැද කොහොමද ඇතැයි රවීනට හිතුනා... පස් වසරක උම්බිව් පවුල් ජීවිතයෙන් දයාද කළු තද්ද පාළු තනිකමත් වසර හතරක් වයසැති පුංචි පුතෙක් සමඟ අනාගත ජීවිතයට මුහුණ දෙන්නේ කොහොමදැයි රවීන එවැනි පාළු රැඳුණු කල්පනා කළා...

ගයාත්‍රි තමාගේ ජීවිතය අද දක්ම [illegible] මෙහෙම අන්ධකාරයකට නොවන බව දන [illegible] නැමෙන්නම් හිතන්නේ දුක් විඳින්නේ තනියෙන්මයි [illegible] සියලා... ඒත්, පවුල් ජීවිතයක නමා ගිය කුණාටුවකින් පස්සේ ඒ මුන්මුන් එක්ක තනිවෙන පිරිමියාගේ ජීවිතයත් මහ උසස්... තමාගේ ජීවිතය අද මෙහෙම අරමුණක්, බලාපොරොත්තුවක් නැතිව පාරට ඇද දමා ඇත්තේ ඒ අසරණ බව සියලා රවීන දන්නවා...

වසර හයකට එහා අතීතය රවීනට සිහිකරන්නට පවා ආසයි... විශේෂයෙන් තුරුළු කර ගන්න බලාපොරොත්තුවක් නැති වුනත් අද ජීවිතය තිබුණේ ගොඩක් නිස්කලංකව... නිරවුල්ව... එදා සිහිය ඒ නිදහස නිස්කලංක බව හදවතට එක අවුන්ස කාලක් අද තිබුනා නම් පුතාත් එක්ක ජීවිතය මීට වඩා ලස්සනට ගොඩ නගන්න තිබුනා සියලා රවීනට හිතෙනවා... ඒත්, අතීතය කියන්නේ

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කාලු ස්ටැන්ඩ් එකෙන් කොළඹ එන්න පිටවෙද්දී රූමත්සලවින් උඩින් පාවෙලා ගිය හීනයක්... ජීවිතයට හරි ආසාවෙන් පස තමන්ට අහිංසක ගොල්ලෝ [illegible] පාළේ ඇයි දයි සියලා රවීන තවදුවත් දෙවියන්ගෙන් අහලා නෑ... ඒ ප්‍රශ්නය කවදාවත් ඔහු ගයාත්‍රීගෙන් අහලත් නෑ... සංසාරය පුරාම අරගෙන යන්න හීන දකින දේවල් කොහොමත් නොපෙනෙන විදිහට කාරවිල් වල දලා එන්න උනේ ඇයි කියලා ඒ සියල්ල උනාට පස්සේ අහලා වැඩක් තියෙනවද...

ගිය අවුරුද්දේ දෙසැම්බර් මාසේ දවසක ඉන්ටර්සිටියේ ගාල්ලේ ඉඳලා එද්දී අනාගතයකට සියලා ගෙනියන්න හිතිවක් රවීන අතේ තිබුනේ නෑ... කොහොටිටුවට මිහාරිසියට මතුනේ උකුලේම පුංචි [illegible] හිනැද ගිහිල්ලා තිබුනා... තමාට අනාගතයක් [illegible] වසර හතරකට පෙර කරාපිටිය රෝහලේදී අපට [illegible] ඇවිතාව ආශ්චර්යයක් අනාගතයක් තියෙන්න [illegible] දන්නවා... ඉෂ්මනිත්‍ය තාවගේ මේ ආශ්චර්ය [illegible] නම් රවීන ආසයි... ඒත්, මේ දරුවාගේ ජීවිතේ ලස්සනට පිළිවෙලට හදලා ඉවර වෙනකල් තාමට ජීවිතයෙන් ඈත් කරන්න එපා සියලා මිනු ගාලු ඉඳලා එද්දී කත්තර වෝර්ඩ් [illegible] පහසුවෙන් දමිමා...

රවීන උපන්නේ අනුරාධපුර දුප්පත් ගොවි පවුලක... පොහොලාපටි පස් වල සුවඳත් එක්ක ජීවත් උන රවීන කොළඹ ආනන්දයට ආවේ පසේ ශිෂ්‍යත්වය සමත් වෙලා... උසස් පෙළ සමත් උනාට පස්සේ රවීනට රුහුණු විශ්ව විද්‍යාලයට පිවිසෙන්න වරම් හිමි උනා... ඒ වරම තමාට අහිමි උනා නම් සියලා අද රවීනට හිතෙනවා... ඒ ජීවිතය කණපිට පෙරළපු පරිසර ආදරයක මිල් පෙති පලුවේ පැටලුනේ ඒ රුහුණු සරසවි ගමන නිසයි... රවීනට ගයාත්‍රීව හමු වුනේ රුහුණු සරසවියේදීයි... ආදරයට අරමුණක් බලාපොරොත්තුවක් තියෙන්න ඕන සියලා රවීන නැතිදම විශ්වාස කළා... ඒ වෙනුවෙන් ආත්මිය සතු සියළු සන්තකයක් පූජා කළ යුතුයි සියලත් ඔහු ඇදහුවා... ඒ නිසා ජීවිතයේ සතුව

කිමු ගියත් ආවේගශීලි ආවේගශීලි වන්නම ඔහු එක්කාසු කාලේ ගයාත්‍රියේ ආත්මය වටේ... විශ්ව විද්‍යාලයේ අවසන් වසරේදී රවීකට අමිහිරි හැඟී උනා... ඒ අහිමි වීමත් එක්කම ජීවිතය සතු ලොකු අනාරක්ෂිත බවක් රවීකට දැනුනා... ඒත් සමහර ලොකු වෙනසක් හැදුනේ එහෙනං බවක් රවීකට දැනුනා... සරසවියෙන් පිටවෙද්දීම වාගේ රවීකත් ගයාත්‍රිත් විවාහ උනේ අලුත් ජීවිතයක සුන්දර බලාපොරොත්තු අනාගතය විදිහට පසුපසින් රඳවාගෙන... ඒත්, ඒ බලාපොරොත්තු පැළ වුනේ කම්කරුගේ පසුපසින් විකාරයි කියලා අද රවීකට හිතෙනවා... පවුල් ජීවිතයක් වෙනුවෙන් හිත දකින්නට පුළුවන් ආදරණීය ගැහැණු ආත්මයක් ගයාත්‍රිට තිබුනේ නෑ... ඒ බව දැන දැනත් රවීක කිසි වෙනසක් වගේ පවුල් ජීවිතයක් ආයේ සමග ගොඩනගන්න දුක් විඳා...

සරසවි දේශනාගාරවල... රැඳුණු සරසවියේ උස් පොල් රුක්පෙළ යට... නිසංසල කලාගාරයේ තිබිනාද වූන මින්දද සිහිනය ගාල්ලේ හිංගොට ගයාත්‍රිගේ මහ ගෙදර උස් වහළ යටදී දෙදරුම් කෑවා... පවුල් ජීවිතයක් පටන් ගන්නට පස්සේ ගැහැණියගෙන් ආත්මය ඇතුලේ සල්ලි මහා පොදු සාධකය අවශ්‍ය වී රවීක ඉගෙනගත් ආර්ථික විද්‍යාව තිබුනේ නෑ... ලබාගත් උපාධියේ සුදුසුකමට රැකියාවක් ලබාගන්නට රවීක නොහැකි උත්සාහයක් නෑ... ගාල්ලේ ජීවත් වෙච් කොළඹ රස්සාවලට උත්සාහ කරන එක ඔහුට මහ දුකක් උනා...

'ගයා අපි කොළඹ යන්... මං කොහොම හරි ඔයාව ජීවත් කරන්නම්...'

හිංගොට මහ ගෙදර මිදුලේදී රවීක ගයාත්‍රිට ළං වෙලා කිව්වා... ගාලු පාරේ යන බස් දිහා බලාගෙන ගයාත්‍රි හිනා උනා... ඒ හිනාව සරසවි පියගැට පෙළේ ඉහළ සිටියෙත් ආ හිනාව නෙවී කියලා රවීකට වැටහුනා...

'මේ යන්නේ... ඔහොමම බස්... හිහින් එල්ලෙන්න... බැරිනම් එහාකට පැතලා මැරෙන්න... මේ රවීක නිකං පිස්සෙක් වගේ

කියවන්නෙපා... කොළඹ තිබිල්ලා ජීවත් වෙන්නේ ඔයාගේ තාත්තාගේ සංගලාවෙද... ඔයාට ඕනනම් යන්න... මං මේ ගෙදරින් නොලවෙන්නෑ...'

දුප්පත් තමන් අසරණ තමන් විසින් සැමියෙකුගේ ආත්ම ගෞරවය බිඳුවම වචවඩා තිබුනා... ගයාත්‍රියේ මස්සිනා කෙනෙක් වූ රංජිත් හිංගොට ගෙදර වීරයෙක් උනේ ඒ කාලයේදීමයි... ඔහු මොහොර කොළඹ පුද්ගලික බස් දෙකක හිමිකරුවෙක්... හැමදාම හවසට හෝටලයකුත් ගෙදර ඇවිත් වයිනිස් හැම පාර්සලුත් අරගෙන ඔහු එන්නේ තාත්තල් කියා කෙනෙක් වගේ... එවැනි දවසක ගයාත්‍රි පවා ඔහු වෙත ඇදෙන්නේ කද ආකර්ෂනයකින් භූමියකට ඇදී යන අල් පොනොප්පක් වගේ...

'රංජිත් අයියා කියනවා ඔයාටත් ඕන නම් ඩ්‍රයිවර් එකක් දෙන්නලු..'

ගයාත්‍රි ට්‍රවුසර්ස් හොඩ් නොවී දෙර රෙද්ද මැත් කර ඇත්තා... ජීවිතය සම්භාවිත සංකල්පිත බුරුතු පිටින් ගොඩ ගහපු සරසවි ශිෂ්‍යාවකගේ නිරුවත් ආත්මය තමා දෙනෙතින් රවීක දැකගත්තා...

'මං මේ පොත බලනවා නයා...'

ඔහු කියන්නේ හැකිලී මැඩයෙකා...

'ඕනවට වඩා පුහුසා වෙන්නෙපා... හැදෙන මිනිහෙකුට ඊර්ෂ්‍යා කරන්නත් එපා...'

ගයාත්‍රියේ ඒ කතාවෙන් රවීක ගැස්සිලා ගියා... ආදරයත් ඇතුලේ තියෙන්නේ මේ කුණු මිළ ප්‍රශ්නද කියලා ඔහු තමාගෙන්ම ඇහුවා... නිසංසල අනන්තය දෙස බලාගෙන මිමිණු ආදර කවියේ තිබුනේ මේ පදමද කියලා ඔහුට අදහගන්නට බැරි උනා... ඒ තැනත් උණවවුන මුහුදු තීරයේ හැම හවසකම අත්වැල් බැඳගෙන ඇවිදගෙන ගියේ මේ සරුවපිත්තල ආත්මයමද කියලා රවීක කල්පනා කළා...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

එවත් රාත්‍රීන් වල රංජිත් ගෙදර අයත් වර කරගෙන මිහ සිනාසෙමින් විශාල සතුටක් ඇති කළා... ඔහුගේ නයින් සිනාසෙමින් විශාල සතුටක් ඇති කළා... ඔහුගේ ජීවිත හඬට සම්පූර්ණයෙන් ඇහෙන අසංවර සිතා හඬ නම බිව්දගේ කියලා රවීකා දන්නවා... රවීකා ඒ වගේ වෙලාවට කරන්නේ සමීපයන් දගෙන නිහඬවම ගාලු පාරට එන එක... අරමුණක් නැතිව ඔහු ටික දුරක් ඇවිද් අසල වූ මුහුදු තීරය දෙස බලාගෙන ජීවිතයට කළ හැකි දෙයක් ගැන කල්පනා කළා...

'රංජිත් අයියා කියනවා ඔයාට මීන නම් තැගල්ලේ හොප් එකක ජොබ් එකක් අරන් දෙන්නම් කියලා... පඩිය නම් අඩුයි... නැවතිලා කරන්න පුළුවන් නම් කරන්න...'

රවීකා කතා කළේ නෑ... ආර්ථික විද්‍යා ගෞරව උපාධියක් ලබාගෙන එසේ කරන්නට ඔහු ආශා කළේ නෑ... අනෙක් අතට ජීවිතයට බාල මිනිසුන්ගෙන් වැරදි ගන්නට තරම් ඔහු පහත් මට්ටමක උන්නේ නෑ...

ගාලු නගරයේ අමකර පංති වල ආර්ථික විද්‍යා ගුරුවරයෙක් ලෙස දේශන පවත්වන්නට රවීකා පටන් ගත්තේ ඒ කාලයේදීයි... වැඩි උන් ආර්ථික ප්‍රසාකයෙන් කිදක් ගොඩ එන්නට [illegible] උනා...

එසේ අමකර පන්තියක් කර රෑ නතට [illegible] එද්දී මුළු නිවසම එසා තිබුනා... අහන්නටවත් [illegible] නැත රවීකා අසල වූ කඩයෙන් ගෙදර අය ගැන විමසුවා.

'ආ... රවීකා මහත්තයා ආවොත් කියන්න කිව්වා කට්ටියම රෑ කෑමට වැලිගමට ගියා කියලා... එද්දී රෑ වෙනවත් කිව්වා...'

'අපේ නෝනත් ගි...යා...ද...'

'ඔව්... ගයාත්‍රී නෝනත් ගියා...'

ජීවිතයට මොනවා හෝ සිදුවෙමින් පවතින බව ඔහුට තේරුනේ ඒ අප්‍රසන්න දිනවලදීයි... ඒත්, රවීකා දුඩි සන්සුන් තමකින් බලා උන්නා... පුතා ඉපදීමෙන් පසු ඒ සන්සුන් බව

නටත් ඔහු වැඩිකරගත්තා... පන්සල් කදන්න මිනිසා පන්සල් කවන්න ඔහු හිතුවේ නෑ...

'රන්ජිත් අයියා හෝටලයක් පටන් ගන්නවා කොග්ගල... මට ඒකේ වැඩට එන්නලු...'

ගයාත්‍රී එහෙම කියාගෙන ආවේ පුතාට මාස දෙකක් වූ කාලයේදියි... රවීකාට පුදුම හිතුනා...

'මේ වගේ පුංචි එක හෝටලේක වැඩ කරන්නද ඔයා උපාධියක් ගත්තේ... අනේ මේ දරුවා... මං උතුරකට ලේ රත වෙනකල් පාරි වියුණත් දීලා සල්ලි හොයන්නම්...'

රවීකාගේ වචන මිහ ගෙදරදී හොල් වචන බවට පෙරළුනා... පවුල් ජීවිතය කියන්නේ ගැහැණියි මිනිහයි විතරක් නෙමෙයි කියලා රවීකා ප්‍රථම වරට හිතෙන්නට ගෙදරදී අවබෝධ කරගත්තා...

ගයාත්‍රී හෝටලයේ රැකියාවට ගියා... ගැහැණියක් වෙනස් [illegible] වෙනස් [illegible] නැති තරම් පුදුමාකාරයි.

'[illegible] ගියා... තාම ආවේ නැද්ද...'

නැන්දම්මා ගෙදර ආ රවීකා පුතාවත් වඩාගෙන තුන්මාරු එකින් ඇහුවා...

'රංජිත් පුතා ඇවිත් කියලා ගියා දුවට අද [illegible] වෙන්නෑ කියලා...'

රවීකාගේ දෙපාත්තයේ සිටම සීතල වීගෙන ගියා... ගෙදරට නම් සිත එවිවරටම පාගන්න දෙන්නේ ඇයි කියලා ඔහු කල්පනා කළා...

'ගයාට තේන්දේ මම... රංජිත් නෙමෙයි... මගේ ගැණි ගෙදර ඉන්නවද නැද්ද කියලා තීරණය කරන්නේ මම...'

ගයාත්‍රීගේ මව සමච්චල් සහගත විදිහට හිනා උනා... රවීකාට දවාගෙන පිච්චීගෙන ගියා...

'ඒකට හැකිව ඇඳලා තම්බන්නේ ගෙදරනාට එන්නගෙන යන එකයි කියන්නේ... මේ ගෙදර සිත්න හැප්ප නම් ඒ විදිහට ඉන්න එකයි ඇත්තේ...'

ප්‍රේමය තරවටක් කමටක් ගිලගෙන ආශ්චර්යද වනසාගෙන ගොස් තිබුනා... රවීෂා හැගෙන දෙපතුලින් පුතාගේ හිස සිඹිමින් ගොපාපට ආවා... ඒ ආදරය නාසින් හදවතේ ඇඳෙන සඳකඩ පහන බිඳී ගිය ප්‍රථම දවස...

'මගේ පැටියට සාප්පු රත්තරන්...'

ඔහු පුතාගේ හිස දෙතුන් වරක් සිඹිමින් ඇහුවා... කන්නායගේ උණුසුම් තව තවත් ඕනා කියන්නාට මෙන් පුතා තව තවත් ඔහුගේ උණුසුමට කිට්ටු උනා...

ඉන්පසු බොහෝ දේ සිදු වුනා... සොයාගිනිල් ජීවිත වටිනාකම් පස්සේ දිව ගිය ගයාත්‍රිට ආයෙත් හැරෙන්නටවත් ඕනාකමක් තිබ්බේ නෑ... ගාලු කොටු පවුර සේ නොවෙනස් වූ ආදරයක් ජීවිතය මත ඉඳිවී තිබියදී ඒ කොටු පවුරට පහළ කාප්පයේ වැදෙන රළක් මෙන් බොල් ආදරයක් පස්සේ ඇය වැටුනා... රුපියල් හා සත කිරිද අඹු සැමියන් ලෙස අඹු අඹුවේ ජීවත් වෙන්න ඕන රවීෂට රහසක් උනේ නෑ... ඔහු උන්නේ ආදරයක් වෙනුවෙන් ඉවසන අවසාන දවස් කිහිපයේ...

'මට තමුසෙගෙන් වෙන්වෙන්න ඕනෙ... මේ කාරණ විගහ්කරාට මට වදයක්... ඉක්මනට තීරණයක් ගන්නවා... එතකල් මං එන්නේ නෑ...'

ගාල්ලට මහ හයියෙන් වැස්ස වැටුණු රාත්‍රියක සත් වසරක ආදරයේ පන්වාන් මරණ පරීක්ෂණය එසේ සිදු වුනා... රවීෂට ප්‍රථම වතාවට පවුල් ජීවිතය දමා යා යුතු කැවී වැටහුනා... ඒත් පසුවේ පැටලෙන පුංචි පුතාගේ අත් කකුල්... ඒ ජීවිතය කාගේද...

'මගේ දරුවා...'

රවීෂ එපමණයි ඇහුවේ... අයාලේ යන ගැහැණියෙක්ව

දරුවෙක්ව වදයක්... හැඳිනි නැති නිදහස් ජීවිතයක මන්වෙන්නයි ඇයට ඕන වෙලා තිබුනේ...

'තමුසෙගේ දේපළ... අරගෙන යනවා... තමුසේ වගේම පිස්සෙක් වෙයි ළොකු වෙනකොට...'

එද රාත්‍රියම ඇඳුම් කිහිපය පැක් වුනා... පුතා උන්නේ නිදාගෙන... රවීෂ නැග එක ඒක අසකටින් අතින් අතට පුතාවත් අරගෙන... ජීවිතයක් ගොඩ නගන්න කොච්චර දුක් විඳින්න ඕනෙද... මේ ජීවිතය දමායන්න කොතරම් පහසුද...

'බොහොම ස්තූතියි ගයා අමාරුව මාව මෙච්චර ඉක්මනට නිදහස් කළාට... යන්නම්...'

ජීවිත පොත්තරේ ඒ දවස නපුරු දවසක්ද අපල දවසක්ද... නැත්නම් සුබ පැතුමක් සිහිග දවසක්ද කියලා රවීෂ දන්නේ නෑ... තමා අවස්ථාවක නම් සිදිද දෙස බැලුවා... ආයෙමවත් ... ... ඉඳුල් වෙච්ච මුස් ගොඩක් වගේ හෝද නිදා... ... ... ගැහැණියක් දර්ශනය දන්නේ නෑ... ඒක ... යනන උත්සහ ගන්නේ නෑ... ඒත්, ජීවිතය ගැන සරලම ... නව් ගැහැණියක් දන්නවා නම් මෙහෙම තමන්ට පණ වගේ ආදරය කරපු සැමියෙයි දරුවෙයි මහ පාරට දන්නේ නෑ...

'තමුසෙගේ මාඩි ඉපදිච්ච ළමයට අන්තිම පාරට ඉඹින්නවත් කැද්ද...'

රවීෂා දරුවාව ඇය ළඟට කිට්ටු කරලා කිව්වා... ගයාත්‍රි ගන්සාගෙන ඉවසාව හැරුනා... මේ පිටුපෑවේ ජීවිතයට කියලා කියන්න ඔහුට ඕනුනා... ඒත්... දරුවාවත් වඩාගෙන රවීෂ මහ රෑ පාරට බැස්සා... යන්නේ කොහේද... ඔහු දනගෙන උන්නේ නෑ...

එද රාත්‍රියේ රවීෂයි පුතයි ගත කළේ ගාලු නගරයේ ජනප්‍රිය උපකාරක පන්ති පවත්වන දේශන ශාලාවක... දේශන ශාලාවේ බංකු එකතු කරලා පුතාව සතපවලා ඔහු වහින වැස්ස දිහා බලාගෙන කල්පනා කළා...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

හොඳ පුතුරන්ගෙන් රැකවරණලබද නැත්නම් ගාල්ලේ සිහ ගෙදරටද කියලා ඔහුට හිතුනා... ජීවිතේ ප්‍රථම වතාවට ඇද රාත්‍රියේ රවීන ඇඬුවා... ලී බංකුවේ කිසිවක් නොදැන නිදාගත්ත පුතාගේ හිස පිස පිස රවීන ඇඬුවා... තමාට සිදුවූ තරම් කාතරු දෙයක් එහෙ එන කාහුරෙකුට වත් වෙන්නට එපා කියලා ඔහු ප්‍රාර්ථනා කළා...

ඒත්, දෙවිය ඒ විපත ඔහුට කරලා තිබුනා...

'තාත්ති... අපි කොහේද තාත්ති මේ ඉන්නේ...'

තන්දර ඇහැරුණු පුතා කිසිවක් නොදැන ඇහුවා... යළිත් වතාවක් රවීනගේ දෑස් තෙත් වුනා...

'තාත්තිගේ ඇස්වල කඳුළු... ඒ...'

'අපි ගමනක් යනවා මගේ රත්තරන්...'

'අම්මී එන්නේ නැ...'

රවීන 'නෑ' කියන්නට වගේ හිස වැනුවා... පුතා නිහඬ වුනා... හරියට නැම් දෙයක්ම දන්නවා වගේ... [illegible] පුතෙක් තමාට උන් එක ගැන රවීනට [illegible] ඒත් මෙතැනින් එහා ජීවිතය...

ගාලු නගරය ඇහැරෙන්නටත් ප්‍රථම රවීන පුතාව [illegible] ගාලු ස්ටෑන්ඩ් එකට ආවා... ඔහු එතැනින් පුතාට කන්න බනිස් ගෙඩි දෙකකුයි කිරි පැකට් එකකුයි අරගෙන නවතා තිබූ කොළඹ බලා යන නගරාන්තර බස් රියට නැගුනා...

මීට වසර හතකට අවතට පෙර අවුරුදු විසි එකක කොල්ලෙක් විදිහට රුහුණු සරසවියේ ප්‍රථම වසරට ඇතුළත් වීමට ආ දවස රවීනට සිහි උනා... එද හදවතට දැනුන සතුට... සැනසීම... ජීවිතය කියන්නේ ඇස් බැන්දුමක්ද... මායාවක්ද... කාලයක් අමරණීය ආදර සිහිවටනයක්සේ පෙනුන ගාලු කොටුව එද ඔහුට පෙනුනේ සොහොන් කොතක් වගේ...

ලෝකයට බනින්න බැහැ... මහ පොළොවවත් සඳවත් අහසවත් වෙනස් උනේ නෑ... ඒත් මිනිස්සු වෙනස් වෙනවා... එකෙක් විශ්වාස

කරන්න පුළුවන්... එක ගෙහාතා ජීවිතේ දුකයි සැපයි දරාගන්න එක් වුණ දෙන්නෙකුට මෙහෙම වෙන්නේ කොහොමද... මෙතනට උනාත් අද ඒ ගැන අහන්න කවුද ඉන්නේ... ආදරයක් බලු වියගසෙන් මිදුණ හදක් වගේ... තාමී කාරියෝ නැති කාසනයක් වගේ... කවුරු තාම බලදමියි...

පිටකොටුවෙන් බැසීදී රවීනට තවත් අසරණ උනා... පුතාවත් අරගෙන කොහෙහෙට අනුරාධපුර යන්නට ඔහුට හිතුනා... ඒත්, එතන ඉන්නේ දුප්පත් කන්න පිතරයි... අනුරාධපුරයට ගිහින් ජීවිතය ආයේ පටන් ගන්න අමාරුයි කියලා රවීනට හිතුනා...

රවීනට මතක් උනේ ඔහුගේ නැගණියව... ඇය විවාහ වී කොළඹ පදිංචිව උන්නා... ජීවිතය පිළිවෙලක් කරගන්න කල් ඒ ගෙදර [illegible] ඉන්න පුළුවන් නම් කියලා රවීනට හිතුනා...

'අයියා [illegible] කාලයක් ඉවසුවා කියන එකයි පුදුමේ... [illegible] කරගන්න කල් අයියා මෙහේ ඉන්න...'

[illegible] නැගණියගේ සැමියාත් ඒ තරම් කාරුණාබර වෙයි කියලා රවීන හිතුවේ නෑ... ඒත්, නැමදම ඒ කාරුණාව විශ්වාසම ජීවිතය ගෙවන්නට බැහැ... ඔහු ගෙන්ඳගම් පොළොවේ නැගේවම ප්‍රශ්න... නැගණියගේ ජීවිතේ වෙන්නේ දුක් කන්දරා අවිටි පිටින් හදවතේ අහුරාගෙන...

'අයියා දැන් මොනවද කරන්න හිතන් ඉන්නේ...'

'මට අද හිතෙන්නේ මං ඉගෙන ගත්ත අධ්‍යාපනයයි මේ දරුවයි විතරයි නැති... මං වෙනුවෙන් නොවේ... මං මේ දරුවා වෙනුවෙන් නැගිටිනවා...'

'අයියා ගාල්ලේ විවාහත් කළා නේද...'

'ඔව්... කොළඹ පන්ති ටිකක් පටන් ගන්න මම හිතන් ඉන්නේ... දවල් වරුවේ මේ දරුවව ටිකක් බලාගෙන නැගී මට උදව් කරන්න...'

'අයියා පුතා ගැන හිතන්නෙපා... මං එයා බලාගන්නම්...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

අතීතෙම තිල්වලා ගහට දලා ආව කියලා හිතලා අයියා නැගිටින්න...'

'මට නෑගී... මං නැගිටිනවා... ඒක එච්චර අමාරු දෙයක් නෙමේ...'

එදා කොළඹ ආ දවසේ රවීන පුතත් එක්ක කොළඹ ගාලු මුව දොර පිටියට වෙලා බොහෝ වෙලාවක් උන්නා... මුහුද දෙසින් හමා එන සිත මුසුදු සුළඟ... අවට පරිසරයේ හිඳු පැහිව ඩව... කොළඹ ටාජ් සමුද්‍රා හෝටලය දෙසින් විහිදුනා ලා රන්සාරන් පැහැයක් ආලෝකය... රවීනගේ හදවතේ අලුත් සිතුවිලි ඇති කළා...

සිංදුවටම වැටුණට පස්සේ ජීවිතය පටන් ගන්න එක කොච්චර අමාරුද කියලා ඔහු දන්නවා... ගාලු මුව දොර පිටියේදී බෝලයක් වටේ කැරකී කැරකී තනියම සෙල්ලම් කරන තම පුතා දෙස රවීන බලා උන්නේ ඒ තමාගේ සම්පූර්ණ අනාගතයම බව සිතාගෙනයි...

ජීවිතය තමාට දුන්නු වද හිංසා වලින් [illegible] පුතාට නොදෙන්නට ඔහු සිතාගත්තා... [illegible] ජීවිත වාලුකාවක කටුව තනියම අලුත් පාරක් [illegible] යන්නේ කොහොමද...

දුක එක්ක ජීවත් වෙනවට වඩා ප්‍රශ්න එක්ක හැප්පෙන්න රවීනට ආස හිතුනා... නන්නාඳුනන නගරයක නාඳුනන ආදරයක් එක්ක අඳුරු වී ගිය අතීතයට වඩා ඔහු මේ කලබලකාරී කොළඹ නගරයට ආදරය කළා... ගාල්ලේ සිට කොළඹ බලා එද්දී හදවත දවූ අසරණකම යළි යළිත් ඔහුට මතක් උනා... ඒ අසරණකමට යළි පෙදිනකවත් මේ ආත්මය පූජා කරන්නේ නැතියි කියලා රවීන හිත ගත්තා...

ඊටත් මාස තුන හතරකට පස්සේ රවීනත් ගයාත්‍රිත් ගාල්ල දිසා අධිකරණයේදී නීතියෙන් වෙන් උනා... දරුවාව රවීන බාර ගැනීම පිළිබඳව ගයාත්‍රිගේ පාර්ශවයෙන් අකමැත්තක් තිබුනේ

නෑ... ගැහැණියෙක්ට ලැබිය හැකි විශාලම සම්පතක් මෝඩ ගෑණි බලෙන්ම අහිමි කර ගන්නා කියලා එදා රවීනට හිතුනා...

'මං දික්කසාද නඩු නිසා කෙස් ගානට සතා කරලා තියෙනවා... තමුන්ගේ කුසින් වැදූ දරුවා එපා කියපු පළවෙනි කෙනා තමයි රවීනගේ වයිෆ්...'

ගාල්ල දිසා අධිකරණ භූමිය ඇතුළේදී ඒ කතාව කිව්වේ රවීනගේ වෛද්‍යකෝ නීතිඥයා... රවීන ඒ ගැන පුදුම උනේ නෑ...

එදා උසාවි භූමියේදී රවීන ගයාත්‍රී දුටුව ගියා... ඇය සමඟ ඇගේ පෙම්වතා වූ රංජිතුත් උන්නා...

'මට [illegible] එක්ක එක වචනයක් කතා කරන්න දෙනවද...'

[illegible] විනීත විදිහට රංජිත්ගෙන් අවසර ඉල්ලුවා...

[illegible] නතරගෙන ටිකක් එහාට වුනා...

[illegible]

[illegible] ඇහුවේ දික්කසාද නින්දුව ප්‍රකාශයට පත් කරපු විනිසුරුවරියටත් වඩා සැර පරුෂව...

'ඉස්සෙල්ලාම මේ රැලුණට ආවේ යුනිවර්සිටි එකට... ඒත්, ඒකෙන් ඉගෙන ගත්තු දේවල් වලට වඩා දේවල් මං ඔයා එක්ක ජීවත් වෙලා ඉගෙන ගත්තා... මං හිතුවා මගේ ජීවිතේ සතුටුම දවස් උපාධිය ගන්න කාලේ දවස් කියලා... ඊට පස්සේ කරාපිටිය හොස්පිටල් එකේදී පුතා ලැබුණ දවසේ සතුටුම දවස කියලා හිතුවා... ඒත් ගොඩක් සතුටු වෙන්නේ ඒ දෙක නිසාම නෙමේ... ඔයාගෙන් ඩිවෝස් වෙන්න ලැබුණ නිසා... ආයේ කවදාවත් මම වැරදිලාවත් මේ ගාල්ලට එන්නේ නෑ... හොඳින් ඉන්න... මං යනවා...'

එපමණයි... ගයාත්‍රී දැස් අයාගෙන බලා උන්නා... රවීන සස්සරින් නොබලා ගාල්ල කොටුවෙන් පිට උනා...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ඒත්, කොළඹ ඇවිත් පුතාව දැක්කට පස්සේ රවීකට දැනුණු කම්පනයක් දැනුනා... මේ දරුවට අද ඉඳලා අම්මා කෙනෙක් නෑ නේද කියලා රවීකට සිහි උනා... අවාසනාවන්ත දේවල් පටලැවුණු දරාගෙන ඉන්න බැරි ගැහැණියෙක්ගේ බඩේ ඉපදෙන්න පුතත් පවක් කරලා ඇති කියලා රවීකට හිතුනා...

ළඟ ජීවිතේ සිහින දවසක පුතාගේ ජීවිතයට අම්මා කෙනෙක් හොයන්න බව සිහිවෙද්දී ඔහුට වාවාගෙන ඉන්න අමාරු උනා... රවීක ආදරය කාමයෙන් හදවතේ විවර වී තිබූ හැම දොරටුවක්ම වහලා අපි යතුරු දැම්මා... ජීවිතයට ආදරය රැගෙන ආවේ කොල් සිහින අහුරකුත් කටුක වේදනාවකුත් කුඩුපට්ටම් වූ අතීතයකුත් පමණයි...

ජීවිතය සදහටම අතහැර දමනවාද නැත්නම් සම්පූර්ණයෙන්ම පුණපිටම ගන්නවාද කියලා ඔහුට තීරණය කරන්න තිබුනා... තමාගේ ආත්මයෙන් ඩුවක් ඉල්ලාගෙන ජීවත් වෙන්න දරුවෙක් ඉඳිද්දී ජීවිතය අතහැර දමා යන්නට සදචාරයක් ඇති පියෙකුට කරන්න අමාරුයි...

රවීක විශාල වෙනසක් දරලා කොළඹ ආවා... උපකාරක පංති දෙක තුනක් හදාගත්තා... ඒ පුතාගේ ... උදව් කළේ ඔහුගේ සරසවි මිතුරෙකු වූ රෝහණයි...

'ඔය විදිහ උඹ ගයාට කරොත් විශ්වාස කරන්න පුළුවන්... ඒත්, උඹට මෙහෙම කලා කිව්වම කොහොම හිතන්නද... ආත්මයක් නැති ගෑණු... පිරිමියෙක් දෙපාරක් නැත් මිරිකුවාම ගමින්න කට කලිසමත් ගලවනවා... උඹ කොළඹ ආවේ පේරම අමතක කරලා නේද...'

'මතක් කරන්න ආස නැති ඒක මිසක් අමතක කරන්න අමාරුයි රෝහණ... ජීවිතේ වැඩියෙන්ම දුක් වින්ද කාලේ... උඹ හිතන්නේ බුදු හාමුදුරුවන්ට දුෂ්කර ක්‍රියා කරපු අවුරුදු හය අමතක කරන්න පුළුවන්ද...'

රවීක දිගු සුසුමක් හෙළලා කිව්වා... වින්ද වද වේදනා වල මතකය අනාගත ජීවිතයට මේ දුප්පත් ජීවිත බිඳු සකල පැදගන්න යන්න ශක්තියක්ම වේවා කියලයි ඔහු පැතුවේ...

'උඹ පංති ටිකක් හදාගනින්... උඹට ඒක කරන්න පුළුවන්... සන්දුල සර්ගෙන් පස්සේ එංගලන්ත වලට හොඳ ආචාර්යයෙක් නැති උනේනෑ... උඹට විතරක් මහන්සි වුනොත් ලුෂාමතාට වීදුමත් එළිවී එකක් ඉන්න පුළුවන්...'

රෝහණගේ වචන රවීකට දැනුණු අස්වැසිල්ලක් උනා... තවුල් ජීවිතයක් වෙනුවෙන් කළ කැපකිරීම් ආපස්සට හරවා ඒ සියල්ල මේ ජීවිතය වෙනුවෙන් යොදවන්නට රවීක සිතාගත්තා.

පුතා දෙදරු කාලේ ගාමී වයසට ළඟා වී තිබුනා... ඔහු අලුත් වසර සිහිකරන්නට තලාගොරෝක්ක උනේ මෙහෙම හොඳයි... ඒත්, ... වෙනස් වී තිබුනා...

... මහන දරු ගැබක් දරාගෙන... ඇයට තවත් ... වෙනුවෙන් නැඟ වෙන්ට අමාරු කණ්ඩියකුයි තිබුනේ... ඒ ජීවිත වන්දි වශාන්තාරයේ තනි වූ තම එකම අයියාට 'නැතුයි' කියා කටක් ඇර කියන්නට බැරි බවක් ඇයට දැනුනා...

'ඊං පුතා පාර්සලි යවනවින් එක්කම ඇහෙන්ස් එකාකාව යනවා නංගී... බැලුවා බැලුවා නැතත් ගම්බ උනේ නෑ... නංගිටත් දුක් මහන්සි වෙන්න බෑ...'

'අ...නේ අයියේ... ඒත්, ඔයා තනියම මේ දරුවගේ වැඩ කොහොමද කරගන්නෙ...'

'ඒක හිතන්නෙපා නංගී... මට පුළුවන්...'

අගයක් සොයා ගැනීමේ කටයුතු රවීක ඉක්මන් කළේ ඒ නිසාමයි... ජීවිතේ ආයේ පුතාත් සමඟ තනිවම ජීවත් වෙන්නට පටන් ගත යුතු වෙනවා... ඒ ජීවිතයට තව කල් ගොස් හුරුවෙනවාට වඩා අදම හුරු වෙන එක හොඳයි කියලයි රවීකට හිතුණේ...

"උඹට ආයේ සපාද කඩින්න හිතුනාද ලුණුදි දන්තිම් බලන්නේ..."

රවිෂ අතීත සැමරුම් වලින් මිදුනේ ගැස්සිලා වගේ... රෝහණ විදුලි මිටියක් රැගෙන ගුරුවරුන්ගේ විවේක කාමරයට ඇවිත්ය...

"අවුරුදු හතරක් ආදරේ කරලා සපාද කැඩී ගිහින්... මෙහෙම කරපු එකේ මම පත්තරෙන් කිලලා ගැණු [illegible] උඹ හිතනවද..."

"මං විහිළුවට බං කිව්වේ... ඒත් උඹ කවදාහරි කඩින්න ඕනේ... ජීවිතේ ප්‍රිය කරන්න පුළුවන් එක පාරක් නෙමේ... ඇඳුමක් ගන්න ගියාම ඇඳලා බලන පළවෙනි ඇඳුමම ඇඟට අල්ලන්නේ නෑ... ඒකත් ට්‍රිවෙන් කරලා බලනවා..."

"මං කියපන් උඹ කාම ඔය ට්‍රිවෙන් කර කර බලනවද..."

"ට්‍රිවෙන් කරලා බලලා සල්ලි බැඳලා වෙන් කරලා තියෙන්නේ... කාම ඇත්තේ නෑ..."

මිතුරන් දෙදෙනාම සිනාසුනා...

"පොඩි එකා ජග්ලන්ඩ් දෙකක් අරන් එරෙන්... උඹේ සංඛිය ඉවරද රවිෂ..."

"ඉවරයි... දන් ලුමයි ටික ටික වැඩි වෙනවා මචං... අද බලද්දි ළමයි එකසිය ගානක් හිටියා... පෝස්ටර් එකක්වත් ගැහුවේ නෑ... අඩුම ගානේ කැන්ඩි බිල් එකක් වත් බෙදුවේ නෑ..."

රවිෂ කිව්වේ පුදුමයෙනි... ඒත් රෝහණට ඒක පුදුම නෑ...

"මහතුණ ඉන්සර අපේ එකෝන් ප්‍රොෆෙසර් කියනවා ගුඩ් වයින් නීඩ් නෝ බුෂ් කියලා... හොඳ වයින් වලට ප්‍රචාරයක් ඕන නෑ... මං උඹට කියන්නේ එක දෙයයි... බහොම යං... බහොම යං... කියලා විතරයි..."

කොලුවා පැමිණ දුම් දමන ජග්ලන්ඩ් දෙකක් මේසය මත තොතාවිත් තැබුවා... රෝහණ දුම් වැටියක් දල්වාගෙන සිගරට් පැකට්ටුව රවිෂ වෙතට පෑවා...

"[illegible] යෙක් චිට් එකක් එවලා අහනවා ඇයි සර් [illegible] ඇවිත් කිස් එකේ එන්නේ කියලා..."

රවිෂ කිව්වේ දුම්වැටිය දල්වාගනිමින්...

"මේ ටියුෂන් ෆීල්ඩ් එක අද තරඟයක් වෙලා රවිෂ... සර් එන වාහනේ නම්බර් එකයි... සර් ඇඳගෙන එන ෂර්ට් එකයි... සර්ගේ කොලර් එක අස්සෙන් පේන චේන් එකයි... සර් ගාන පර්ෆියුම් එකයි... ඔවා තමයි ද්‍රාන්ත අධ්‍යාපනයේ පරමාදර්ශ... උඹ මොනාවද ඉතින් කිව්වේ..."

"මං කිව්වේ ඔයාලා මං එන්නේ බස් එකේ කියන එක අමතක කරලා දන්න... පුළුවන් නම් මගෙන් ඉගෙන ගෙන හැකකට ඇවිත් ඔයාලා වාහනේක යන්න කියලා..."

රෝහණ රවිෂ දෙස කල්පනාකාරව බලා උන්නා... තම මිතුරා මේ සමාජයේ ප්‍රතිවිරෝධ තැන මිනිහෙක් නොවන බව ඔහු දන්නවා... එවැනි අවංක මිනිහෙකුට උදව් කළාට ප්‍රශ්නයක්

www.sinnalaelibrary.com
SIHINA

නොවෙයි...

'උඹ මය පිටමිනි කියාගෙන ගෙවල්ද හොයන්නේ...'

'නෑ බං.. තාමත් ප්‍රෙග්නන්ට්... පුතාව තව ටික දවසකින් එයාට බලාගන්නත් බෑ... ඒ ගේන් වුටිකි... පවුල් දෙකකට ජීවත් වෙන්න හොඳහොමටත් බෑ... අනික රෝහණි මටත් ඕනෙ පුතා එක්ක නිස්කලංකේ ජීවත් වෙන්න... පොඩි එකාවත් කම්කාමිල ඉරු කරන්න ඕනෙ... එක උඹගෙයි මගෙයි ගැටලුව...'

'උඹට ගෑනියෙක් ඕනා... පුතාට තව අම්මා කෙනෙක් ඕනා...'

'ඒ දෙකම එස්කෙනෙක් කරන එකක් නෑ...'

රෝහණි කතා කළේ නෑ.. රසික ජීවත් වෙන්නේ අමාරුවෙන් හිතාගෙන කියලා ඔහු දන්නවා...

'උඹට දන් මය ගෙයක් හම්බ උනාද...'

'මේ මහරගම පන්සල පාරේ ගෙයක් දාලා තියෙනවා... පොඩි ගෙයක්... තව ගිහිල්ලා බලන්න කියලා හිතන් ඉන්නේ... පුතාව නර්සරි දන්නෙත් මේ ළඟ නිසා මටත් පහසුයි...'

'උඹ ළඟ සල්ලි තියෙනවද... ඇඩ්වාන්ස් එකට [illegible]'

'තෑන්ක්ස් මචං... උඹ ක්ලාස් එක අල්ලලා පුතා [illegible] මාස තුන හතරට ටිකක් අඩුකර ගත්තා...'

'උඹ කොලවෙන්නෙපා... මං දන්නවා උඹ මේ ලංකාවේ ජනප්‍රියම එකෝන් ගුරුවරයා වෙනවා... ඒ ලක්ෂණ මට පේනවා... ඉක්මනට අලුත් ගෙදරට පලයන්... ටියුට් ටික පිළිවෙළට ලෑස්ති කරගනින්... ලබන අවුරුද්දේ ඒ ලෙවල් ක්ලාස් පටන් ගනිද්දී උඹේ පන්ති වලට පන්සිය පනිනවා...'

රෝහණි කිව්වේ බොරුවට රසිකගේ හිත සනසන්නත් නෙමෙයි... නිර්මාණශීලී භාෂා විලාසය හැඩුම් ඉගැන්වීමේ ක්‍රමය සරල සාමිතය රටාව ආදී කරුණු නිසා රසික බණ්ඩාර වේගයෙන් උසස් පෙළ ශිෂ්‍යයන් අතර ජනප්‍රිය වෙමින් පැවතුනා...

[illegible]ද්‍රෙව්

රසික පුතාවත් අ[illegible] ළු නිවස බලන්නට ගියා... මහරගම පන්සල [illegible] නිස්කලංක වෙල් යායකට තාබදවයි අදාළ අංකය [illegible] ඉඩම හම්බ වුයේ... අඩි පහක පමණ තාප්පයකින් වටවූ ඉඩමේ කොනෙන්නට තිබුනේ එක් නිවසක් පමණයි... එයද කරමක් විශාල දෙමහල් නිවසක්...

රසික ත්‍රී වීලරයට ගාස්තුව ගෙවා ඉන් පුතාවද බස්සවා ගත්තා... ඇර තිබූ ගේට්ටුවෙන් ඇතුළට වින් ඔහු විශාල වත්ත දෙස මොහොතක් බලා උන්නා.. මල් වවා අලංකාර කර තිබූ වත්තේ හරි මැදගෙට වඩා වවා තිබුනේ කුඩ කොළ පැහැගත් ලා කොළ පැහැයෙන් වූ කැබරල විශේෂයක්...

'මේ වගේ ගේක ඉන්න පුතා ආසද...'

ඔහු නිකමට වගේ පුතාගෙන් ඇහුවා... පොඩි එකා නිකා වෙලා තාත්තාගේ කලිසමේ සාකුල් වල හිස ඇසිල්ලුවා විතරයි... ජීවිතයේ එළඹෙන දුක සැපත් සමග ජීවත් වෙන තම පුතා පිළිබඳව ඔහු තුළ තිබුනේ දැඩි සෙනෙහසක්...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

නිවසේ කිසිවෙකු පෙනෙන්න උන්නේ නෑ... ඔහු මිනාවි තැපු පණංගොළු බිස්ස මතින් දමා තිබූ අලංකාර කොන්ක්‍රීට් කට්ටු පෙතින් ගේ දොරකඩට ආවා... නිස්කලංක එළිමහනේ තනා තිබූ ඉස්තෝප්පුවේ පතිස්ලාණ්ට වැල් කිහිපයක් අතර ඇදීන් වූවා තිබුණා... වේවැල් පුටු තබා තිබුණේ ඒ සමීපයේමයි...

'හා...වු...ද...'

රවිකා හැරී බැලුවේ යුවතියකගේ හඬින්... ඇගේ හඬ එන්නේ ගේ ඇතුළතින්ද පිටතින්ද කියා ඔහුට එසැණින් සොයාගන්නට බැරි උනා...

'හා...න්...නේ...'

ඇය එක ඉසව්ව ඔහුට පෙන්නුවේ පුතා... රෝද පුටුවක් සියතින්ම කරකවාගෙන උද්‍යානයේ කර්ථකාර මල් වියන යට සිට ආ සුන්දර යුවතිය දෙස රවිකා මොහොතක් නිහඬවම බලා උන්නා... රතු සායක් හා රතු කොටු වැටුණු බ්ලවුසයකින් සැරසී උන් ඇය වැනි ලස්සන යුවතියක් රෝද පුටුවකින් එද්දි රවිකාට අදහාගන්න බැරි උනා... දෙවිය ජීවත් වෙන්නවුන්ට ... දේවල් අහිමි කරනවාද...

'ඇ...යි... හා...ව... හම්බ වෙන්නද...'

රවිකගේ හදිසි බැල්ම දරාගත නොහැකිව ඇය ඇසුවේ නෙත් බිමට බරකරගෙන... පුංචි මාලන් රෝද පුටුවෙන් ආ ඇය දෙස බලාගත්විනාම බලා උන්නා...

'මේ... ගෙයක් රෙන්ට් කරන්න දලා තිබුනා... ඒක ගැන විස්තර දැනගන්නයි ඕන...'

රවිකා විනීත ලෙන්ගතුකමකින් කිව්වා... මාලන් ඇය දෙස බලා සුන්දර හිනාවක් පෑවා... ඇයටත් හිනා නොවී ඉන්නට බැරි උනා... ඒ සිනහව රවිකාට සාංගෙදේ ගැන යමක් මතක් කළා...

'මං... අම්මට කතා කරන්නම්...'

ඇය අමාරුවෙන් රෝද පුටුවේ රෝද කරකවා ගෙතුලට යද්දී රවිකාට එය කල්ල කරගෙන යන්නට සිතුනා...

'ඒ ඇත්ති පව් හොඳ සාක්කි... ඒයාට කාලුප් කියන්නේ... ඇයි යන්න බැරි...'

මාලන් ඇහුවේ ඔහුගේ පිටුපස යන ඇය දෙස හොඳ හොයලා බලමින්...

'ඒ ඇත්තිට ඇවිදින්න බැරි වෙන ලෙඩක් ඇති පුතේ...'

රවිකා කතාව නැවැත්තුවේ ඇය අම්මත් කැටුව දොරකඩට ආ නිසයි... ඇගේ අම්මාවත් තිබුනේ ඇගේ වැනිම සියහරු මුහුණක්...

'මං ආවේ ගේ බලන්න...'

'ඇතුළට එන්න හොඳ...'

සීරියසින්ම ... රවිකා බලාපොරොත්තු උනා...

'සුහ දෙනෙකුත් ආවා... අපි වචනයක් දුන්නේ නෑ... යන් බලන්න...'

මිනිසුන් තර්ක නොවන බව පමණක් රවිකා වටහා ගත්තා... යතුරත් රැගෙන ඇගේ අම්මා ඉදිරියෙන් ගියා... රවිකා පුතාත් කැටුව ඒ පසුපසින් ගියා... රෝද පුටුව සියතින්ම කරකවාගෙන ඇය ආවේ සියල්ලන්ටම පසුපසින්... පුංචි මාලන් පස්ස හැරී හැරී ඇය සමග හිනා උනා... පුංචි දරුවාගේ නිකැළැල් සිනහව ඇය තුළත් ඇති කළේ නිර්මල දරු සෙනෙහසක්... විහිළුවට වගේ ඇය දිව දික් කළා... ඔහුත් එයම කළා...

කුලියට දෙන නිවස පිහිටා තිබුණේ පදමහල් නිවසට මදක් මෙහායින්... ලා කැබිලි පැහැයෙන් පිරියම් කර තිබූ ඒ කුඩා හුරුබුහුටි නිවස දකින්නම රවිකාට ලොකු ආසාවක් ඇති වුනා... වටේ අඹ ගස් දෙකකින් සෙවණ වූ දොරකඩින් අවට පරිසරයේ සිහිලැල් නිස්කලංක බවත් නිවසේ හුරුබුහුටි නිමාවත් ඔහු තුළ

විශාල ආගාධයක් ඇති කළා...

'අපි මේ අලුතෙන්ම හදපු ගේ... කව්රුවත් තාම පදිංචිවෙලා නෑ... බලන්න...'

රචිකා හැරිලා පුතා කොහේද බැලුවා... ඔහු මේ ඉක්මනට ඇයත් එක්ක යාළු වෙලා... පුතාට එළෙන ඉන්නට දුන් ඔහු නිවස තුළට පියමැන්නා...

'මේ මාස්ටර් බෙඩ්රූම් එක... ඒකට පිටතින් දොරක් තියෙනවා...'

ගෙහිමි සාජන්තව රචිකාව නිවසේ හැම පැත්තකටම එක්කාගෙන ගියා...

'මේ පැන්ට්‍රිය... වයිෆ්වත් එක්කන් එන්නනේ තිබ්බෙ... එයත් මේක දකින්න ඕනනේ...'

රචිකාගේ පපුව විශාල ගල් පෝලක් යටකරගෙන ගියා වගේ උනා... ඔහු සැහැ නොකර සිනාහුනේ දැඩි අපහසුවකින්...

'ගොඩක් කට්ටිය එන යන පැමිලි එකකට අපි ආසා නෑ... මහත්තයයි මැයි දුවයි ආසයි තිදෙනෙ ඉන්න...'

'නෑ... එහෙම කවුරුවත් එන්න යන්නේ නෑ...'

රචිකා හිමිහිට පිළිතුරු දුන්නා... නිවස ගැන යමක් අසන්නට නැති තරම්... ඒ තරම් පිළිවෙලට එය සකස් කර තිබුනා... මේ සුඛ නිවස ගැළපෙන්නේ අලුත විවාහ වූ යුවළකට කියලා ඔහුට නිසැකව තිබුනා...

'ගේ නම් හරි ලස්සනයි... කොහොමද දන්නෑ රෙන්ට් එක...'

'රුපියල් පන්දස් හත්සීයක් මාසෙකට ඕන කියලා තමයි මහත්තයා කියන්න කිව්වේ... අඩුම ගානේ මාස දොළහක වත් ඇඩ්වාන්ස් අපි බලාපොරොත්තු වෙනවා...'

රචිකා ගෙයින් එළියට ආවා... ඇය පහළ අත්තක පැහිච්ච

අඹ ගෙඩියක් පුතාට කඩලා දෙනවා ඔහු දැක්කා...

'අනේ රන්හරන් මේ පොඩි දරුවට මේ හැන්දෑවේ ඕවා කන්න හොඳද දන්නෑ...'

ඈගේ අම්මා කිව්වා... ඇය කෙලින්ම බැලුවේ රචිකා දිහාව... ආයෙත් ඒ දෙන්නත් එකට යාලුනා... කොහොම විශ්වාසද උනාද දන්නෑ... රචිකා හිතුවා...

'කමක් නෑ... එයාට ඕන දෙයක් කාලා පුරුදුයි...'

ඇගේ මූණේ තුනී තොල් පට එකට මෙහාට වී සිනා පටක් නැගුනා...

'මේ මහත්තයා මොනවද කරන්නේ...'

'මම මේ ඉන්ස්ටිටියුට් වල 'ඒ ලෙවල්' [illegible] උගන්වනවා... එහෙන්...'

'ගුරුවරයෙක් නේද...' කොහොමත් ඔහු අල සිනුනා...

'... ගෙයි විතරද ඉන්නේ... තව කවුරු හරි ගොඩක් ඉන්නවද...'

රචිකාගේ උගුර කට වියළී ගියා... මේ ගෙයක් නැති වෙයි කියලා ඔහුට ලොකු බයක් දැනුනා... ඒත් බොරුවක් කියලා ගෙයක් ගන්න ඔහු ආසා කැලේ නෑ...

'පුතාගේ අම්මා මා එක්ක නෑ...'

උගුරෙන් මෙන් ඔහු කිව්වා... යුවතියගේ දෙනෙත් ඔහු වෙතට යොමු වූවේ [illegible]... රචිකා සිනාහුනේ අව්‍යාජ අසරණකමකින්... 'මට එහෙම වුනා... ඉතින් මං මොනා කරන්නද...' ඔහුගේ ඇස් වල තිබුනේ එවැනි කතාවක්...

'ඒ කියන්නේ වයිෆ් රට ගිහිල්ලද...'

'නෑ... අපි දෙන්නා ඩිවෝර්ස් වෙලා ඉන්නේ...'

රචිකා කාගේවත් මුහුණ නොබලා කිව්වා... පුංචි මාලන් රචිකා අතේ තිබූ කුඩා සෙලියුලර් දුරකතනය රැගෙන එය නිමක්

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

නොනැසිව මවමින් උන්නා...

'ඔ...ය දෙන්නා විතරද ඉන්නේ...'

'ඔ...ව...'

'තනියම කොහොමද මේ දරුවගේ වැඩ කරගන්නේ...'

ඒ ප්‍රශ්නයට කොහොම උත්තර දෙන්නද...

'පුතා මට වද දෙන්නෑ...'

යුවතිය මේ අපූරු කාන්තාවත් පුතාත් දෙස බලාගත්විතාම බලා උන්නා... ජීවිතයේ මහා දුක දෙවියන් මවා ඇත්තේ තමාගේ පිනකට සම්බන්ධ නොවන බව ඇය වටහාගන්නාය.

'ඇත්තටම මේ ළමය මොනවත් හිතන්නෙපා... ඇයි මේ ළමයා පුතා බාරගන්නේ... අම්මා කෙනෙක් ළපටි දරුවෙක් නැදෙන්න එපැ...'

රවීකට අමුතු දුකක් දැනුනේ නෑ... ඒ ප්‍රශ්නය ඇසූ පළමුවැනි කෙනා ඇය නොවෙයි...

'පුතාගේ අම්මා පුතාව බාරගන්න බෑ කිව්වා...'

'හරි පුදුමයි...'

'එයා ආයෙත් මැරි කරනවා... ඒ...කා...යි...'

මේ කතාව මෙතනින් නතර කරමු යයි කියන්නට රවීකට හිතුනා... ඒත් ඔහුට ගේ දලා යන්න ලෝබයි...

'මට වචනයක් දෙනවනම් මට ඉක්මනට ගෙට එන්න පුළුවන්...'

රවීක තවත් වරක් කුඩා නිවස දෙස බලා කිව්වා... ජීවිත වාලුකාවේ කතිවූ මේ කාන්තාවත් අහිංසක පුතාටත් මේ ගේ දිය යුතුම යැයි රෝද පුටුවේ සිටි ඇය තීරණය කළා... ඒත් තීරණ ගත්තේ අම්මයි කාන්තාත් විසිනුයි... ඇය රෝද පුටුවේ කොතනට වැටී උකුලේ තිබූ ඇඟිලි දඩි චිත්ත පීඩාවකින් එකට පටලවා ගන්නා...

'මට ටෙලිෆෝන් නම්බර් එක දෙන්න... රට මහත්තයා ආවාම මං කියලා දන්වන්නම්...'

'මට ගේ දෙන්න පුළුවන් නම් කිසිම කරදරයක් නොකර මායි පුතයි පාඩුවේ ඉන්නම්... පුතාව මේ පුබ්ලන් නර්සරි දාලා ඉක්මනට අපිට සෙටල් වෙන්න ඕන...'

ඔහුගේ කතාවට ඇගේ දෑස තවත් අතීයට ගෙන් වෙලා තියා... 'අපි මේ ගේ ලෙඩු අම්මයි...' කියා කැඟසා කියන්නට ඇයට හිතුනා... යළිත් පුබ්නා දෙරකඩට එද්දී පුංචි මාලන් ඇගේ රෝද පුටුවේ හැන්ඩලයින් තල්ලු කරගෙන ආවා...

'මේ මගේ නම්බර් එක...'

රවීක කුඩා කොළ කැබැල්ලක ඔහුගේ සෙලියුලර් දුරකතන අංකය ලියා දුන්නා... යන්නට හැරුණු රවීකත් මාලනුත් යළිත් [illegible] ආවා... ඇය මාලන් හා සිනාසුනේ අපූරුවට... [illegible] ගේට්ටුව ළඟදී මාලන් ඇයට අත වැනුවා... [illegible] පුටුවේ සිට ඇයත් අත වැනුවා...

'තාත්ති... අපි ඒ ගේ ගන්නවද...'

කාරට ආ පසු මාලන් තාත්තාගෙන් ඇහුවා...

'ඒ ගේ අපටම ගන්න නාම තාත්ති අපේ සල්ලි නෑ පුතේ... අපි ටික කාලෙකට ඒ ගෙදර ඉල්ලුවා...'

'උන්නනම් හොඳයි නේද තාත්ති... අඹ ගසුත් තියෙනවා... අර ඇන්ටි කිව්වා ලේන්නොත් ගොඩක් එනවලු අඹ කන්න...'

'ඒ ඇන්ටි තව මොනවද කියන්නේ පුතේ...'

'තව හීනවලු පිම්බු ගහනුත්... ඕනද කියලත් ඇහුවා... මං කිව්වා තාත්තිගෙන් අහලා කියන්නම් කියලා...'

ජීවිතය පුරාම විඳි අහිමිවීම් දෙස බලද්දී මෙවන් කුඩා හිමිවීමක් වත් නොදෙනවානම් දෙවියන් අසාධාරණ යැයි රවීක සිතුවා... වසර දෙකක් වත් එවැනි නිස්කලංක ගෙදරක ඉන්නට

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ලැබුණොත් ජීවිතය කෙසේ හෝ පිළිවෙළට හදාගත හැකි බැව් ඔහුට සිතුනා...

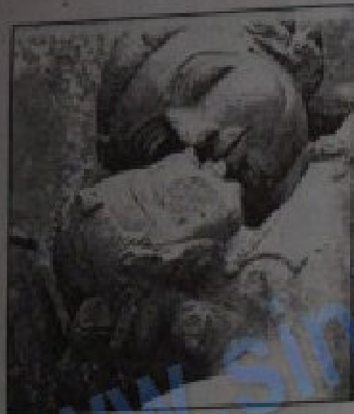

පසුදිනක ආදර්ශ විභාග ප්‍රශ්න පත්‍රයක් හදමින් සිටියදී රවීකගේ සෙලියුලර් දුරකථනයට ඇමතුමක් ආවා...

'හලෝ...'

එහා පැත්තෙන් ආවේ නව යොවුන් යුවතියකගේ හඬක්... ඒ හඬ අසා පුරුදුයි කියලා ඔහුට හිතුනා...

'මේ... මිස්ටර් ර...වී...ක බණ්ඩාර...'

'ඔ...ව්... කතා කරනවා...'

'ම...ම මේ කතා කරන්නේ ඊයේ බලපු මීහරගම පන්සල පාරේ ගෙදරින්...'

රවීකට ක්ෂණයකින් රෝද පුටුවේ සුන්දර යුවතියව සිහි උනා... කෙටි වරලස මැදිකරගත් සුදු මුහුණ... දෙපසට විහිදී ගිය ලෙන්ගතු සිනහව...

'ඕ... මො...න... කො...හො...මු...ට දැ...න්...නා...ද...'

රවීක එක්වර බියෙන් මෙන් ඇසුවා... ජීවිතයට අසන්නට ලැබෙන්නේ එවැනි අවාසනාවන්ත ආරංචි පමණයි...

'අ...නේ... නෑ... ඇයි එහෙම හිතන්නේ...'

'නෑ ගොඩක් කෝල් කැළුවා... ඒත් ලැබුනේ නෑ...'

'තාත්තා කිව්වා මිස්ටර් රවීකට ඇවිත් ටිකක් හම්බ වෙන්න කියලා... ඊ හෙටත් පස්සේ තාත්තා එන්නේ...'

ඔහුගේ හිතට සුළු සැනසීමක සේයාවක් දැනුනා...

'තාත්තා මා...ට ගේ දෙයිද...'

රවීක හිඳු හඬින් ඇසුවා... ඇය සොහොපස් හිනාවෙවී උත්තා...

'තාත්ති ගේ දෙන්න හිතන් ඉන්නේ හොඳ පවුලකට...'

රවීකාගේ හදවත ඇල්පෙනිති තුඩකින් පාරවන්නාක් බඳු වේදනාවක් දැනුනා...

'මට [illegible] පවුලක් නැහේ...'

'[illegible] ඇවිත් තාත්තා හම්බවෙන්න... මේ...'

[illegible] යමින් අයන්නට මෙන් අවසන් වචනය ඇද්ද...

'ඇ...යි...'

'පුතා මෙහෙ ඉන්නවද...'

ඇගේ මානුෂිකත්වය පිළිබඳව රවීකට පුදුම හිතුනා... අබ්බගාත බව ඇරෙන්නට සුරූපී නව යොවුන් යුවතියක් වීමට ඇයට කිසිවක් අඩු නෑ...

'පුතා ගෙදර නෑ... මං ඉන්නේ ක්ලාස් එකේ...'

'සොරි... එහෙනම් හවස ඇවිත් තාත්තාව හම්බ වෙන්න...'

රවීකට ලොකු අස්වැසිල්ලක් දැනුනා... පන්සල පාරේ නිවස තමාට ලැබෙන බව ඔහුට දැන් සහතිකයි...

ඒ ගෙදරට ගෙනියන්නට කිසිවක් නැති බව ඔහුට සිහි උනේ ඉන් පසුවයි... මිංදූවේ සිට ජීවිතය පටන් ගනිද්දී සැහෙන දේවල් ටිකක් එකතු කළ යුතු බව ඔහුට දැනෙනවා... ඒ සියල්ලම

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

එකතු කළ පසුත් නිවසකට තවත් දෙයක් එකතු කළ යුතුයි.. එහෙත් ඒ දේ කවදාවත් තමා හදපු නිවසකට එකතු නොවන බව ඔහු දන්නවා...

කුලී නිවසේ යතුර මාර්ගින් උදයගේ අතට දුන්නේ ඔහුටම කියලා ගෙයක් අයිති උනා වගේ... කියන්නේ නිකම්ම නිකම් බිත්ති හතරකට විතරක් ... ඔහුට තිබුනා... ඒ බිත්ති වල ආදරය රැකවරණය තියෙනවා... ජීවිතයේ කැටුල් නිවෙන හුරුපුරුදු සෙනෙහසක් තියෙනවා... ගාල්ලේ ගයාත්‍රිගේ නිවසේදී රවීකා ඒ හැඟීම වින්දේ නෑ... විඳින්නට ඔහුට ඉඩක් ලැබුනේ නෑ...

රවීකා ඉදිරිපස දොර ඇරලා හිස් නිවසට ඇතුල් උනා... පූ-වි මාලන් අඩි හප්පමින් හිස් නිවසේ බිත්ති වල වැදී ශබ්දය දෝංකාර දෙන අපූරු රස වින්දා... සියල්ලටම වඩා පූනා මේ නිවසට ආසා කිරීම ගැන රවීකාගේ සැනසීමට හේතු උනා... රවීකා හැම වෙලාවෙම හිතුවේ පූනාගේ සතුට... රවීකා සතුටු උනොත් පූනාගේ හදවතින් සතුට විතරක් ඉල්ලාගෙන...

'අපි කීමද කාන්ති දෙකිය ගන්නේ...'

'පූනයි මායි ඔක නිදගමු... පූනාට සුළුවන්ද...'

'අනේයි කාන්ති... හැමදාම ඔය කාන්තාගේ බඩ උඩ...'

'නෑ පැටියෝ... අපි පුටු ඇඳක් ගමු... අපි දෙන්නාට දෙකිය ගන්න... පැටියාට ඔයාටයි ඇඳුම් දාන අල්මාරියක් ගමු...'

'කාන්ති ඕව ටී.වී. එකක් ඕනෙ... පැටිට කාටූන් බලන්න...'

සියල්ල මුල සිට ගත යුතු බව තම්බෙන් ඔහුට වැටහුනා... ඒත් එසේ අලුතින්ම සියල්ල ගන්නට ඔහුට ආසා හිතුනා... අලුත් ජීවිතයක්... රවීකා බිත්ති වලින් හමන රබර් පේන්ට් සුවඳ රස වින්දා...

'මා... ලු... ත්...'

... රවීකා ගැස්සී බැලුවා... ඇගේ රෝස සුදුව ... අපරාණව පැවසී උන්නා... රවීකා දොරකඩට ... කියන්නාවත් ඕනා කියයි...

'කාන්තිට කියලා මේ ගේ අපටම දුන්නාට මියාට ගොඩක් ස්තූතියි...'

රවීකා කියද්දී ඇගේ දෙතොල් මිදු සිනාවක් සමගින පහතට බර වුනා...

'මං කාන්තට විශේෂයෙන් කිව්වේ නෑ... කාන්තට හොඳයි කියලා හිතිලා අම්මිගෙදුන් අහලා දෙන්නැයි...'

ඇය කියන්නේ බොරු බව රවීකා දන්නවා... 'අපේ දුව පූනාට නම් හරි ආදරෙයි... එයාත් පාළුවෙන් ඉන්න කෙනාගේ...' ඇගේ අම්මා ගේ ගැන කතා කරද්දී එහෙම කිව්වේ ඇය එතන නොසිටි වෙලාවකදීයි...

'මාලන් කවදද හර්ෂයි යන්නේ...'

රවීකා ඇය දෙස තත්පරයකට බැලුවා... ලා කොළ පැහැයක් ගවුමට සිංදූ සිංදූ කළු බොට් වැටී තිබුනා...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'සුදු පුතාගේ නර්සරි පටන් ගන්නවා... හොඳ පුතා...'

'ගාලන් නර්සරි ගිහින් ආවට පස්සේ බලාගන්නේ කවුද...'

ඇය ඒවා ගැන හිතන්නේ නැති... රවීක පවා ඒ ප්‍රශ්න ගැන හිතාවත් එවා තියලා තිබුණේ නෑ...

'පන්ති පටන් ගන්න වෙලාවට මම එක්කං යනවා...'

'ක්ලාස් ඒ...ක...ට...'

ඇය ඇසුවේ පුදුමයෙන්...

'ඒ...ක... අමාරුයිනේ...'

'අමාරු නම් තමයි... ඒත් මොනා කරන්නද...'

ඇය යමක් කියන්නට මෙන් කට හැදුවා. ඒත් කිව්වේ නෑ... රවීක ගෙදර දොර වසා යතුර අතට ගත්තා...

'ඇන්ටිට යන්නම් කියන්න පුතා... ඔයා මෙච්චර කතා කරනවා... ඇන්ටිගේ නමවත් දන්නෑනේ...'

නම දැනගන්න ඕන කලේ පුතාටද තාත්තාටද කියලා රවීක තමන්ගෙන්ම ඇහුවා... කුමක්දෝ හේතුවක් නිසා ඇයව [illegible] සිත නිතර නිතර ඇයව සිහිවෙනවා...

'මං... ක...ල්...ප...නා...'

ආයෙත් ඇගේ තුනී තොල්පෙත මැත්වෙලා සිනාවක් මතු උනා...

'අපි ගිහින් එන්න කල්පනා...'

'හොඳයි...'

'පුතා ඇන්ටිට සාදු කියන්න...'

රෝද පුටුව මත හිඳි කල්පනාගේ මිදුළු දෙපා යුවළ අල්ලා පුංචි මාලන් වඳිද්දී ඇගේ ඇස් වලට ලොකු කඳුළු කැට දෙකක් පිරුණා... ඇය මාලන්ව ඇඟ ළඟට ළං කරගෙන ඔහුගේ හිස සිපගත්තෙත් ඒ උපන් ආදරය නිසාමයි...

රවීකට ජීවිතය ගැන එක එක දේවල් හිතෙනවා... කල්පනාගේ

ඇස් වල තියෙන අහිංසක හැඟුම් වලට තාමත් දෙන්න බැරුව එන්නේ නෑ... ගැහැණුකම ගැන රවීකට කියන්නේ හදවත දවා අළු කරන සිහිවිලි විතරක්...

'පුතා අර ඇන්ටියෙන් ඇහුවේ නැද්ද ඒ ඇන්ටියේ කකුල උටියා උණේ කොහොමද කියලා...'

මහරගම නගරයට එන අතරවාරයේදී රවීක පුතාගෙන් ඇහුවා...

'ඇ...හු...වා...'

'එතකොට...'

'ඇන්ටි කිව්වේ නෑ...'

ඇය උපතින්ම ආබාධිත වූ ගැහැණු දරුවෙකු යැයි රවීකට හිතුණා... [illegible] ජීවිතයේ එක තරුණ මංසලකදී ඇයට [illegible] ඇති...

[illegible] අම්මාට තාත්තාට මොනාවා හිතෙනවා ඇත්ද... [illegible] එකම දියණිය... වැඩිම උනොත් දෙමව්පියෝ තව අවුරුදු [illegible] පනහක් ජීවත් වෙයි... ඒත්, ඊට පස්සේ... හැමෝගෙම ජීවිත වල එකම වේදනාවක පිරිලා...

එක අතකට ඇයි කල්පනා ගැන විතරක් හිතන්නේ... ඇයට නැති වෙලා තියෙන්නේ ඇගේ දෙපා විතරයි... ඒත් අම්මාට සමීක සකල මිනාවම නැති වෙලා නේද කියලා රවීකට හිතුනා... ඉඳිරි ගිය ගස් වලින් දළු එනවා... ගිනි ගත්ත අළු අතරිනුත් පුංචි මල් පැළ පුදිනවා... මිනිස්සු මරණය අතේ තියාගෙන ජීවත් වෙනවා... මේ දයාබර ගමනට එක නමක් දීලා තියෙනවා... එක වෙනස් කරන්න බෑ කියලත් කියනවා... තවම ඒ ගැන රවීකට මොනාවත් කියන්න බෑ... දෙවෙනි ජීවිතයට තව මොනාවා කරාවිද කියලා හරියට කියන්න බැහැ...

අලුත් ගෙදරට ගෙවැදුන මොහොතේ පුංචි නැවි මුට්ටියේ කිරි උතුරා යද්දී රචිත තෑලුවේ තම පුතා ඩිනුවා... ඔහු පෙන නංවමින් උතුරා යන කිරි දෙස ආශාවෙන් බලා ඉන්නවා... මේ ගෙවැදීමේ පුංචි අසිරියට රචිතගේ නංගියි ඇගේ සැමියත් රෝහණත් තවත් මිතුරෙකුත් සහභාගී වුණා...

'මේ කිරි ඉතුරුවා වගේ උඹේ ජීවිතෙත් උතුරන්න ඕනෙ... කොහොමත් උතුරනවා...'

රෝහණ කිව්වේ රචිතගේ පිටට තට්ටු කරලා... ගෙදරකට කිරි උතුරන්න ගෑනියෙක් ඕන කියලයි රචිත අහලා තිබුනා... ගෑණු සුවඳක් නැති මේ ගෙදර කවදා කොහොම කිරි සුවඳ විහිදෙයිද කියලා රචිතට හිතාගන්න බෑ...

'අයියේ එහෙනම් කිරිබත් කෑල්ලක් කන්න... මං කෑම මේසේ ඇරලා තියෙන්නේ...'

රචිතගේ නැගණිය බඩත් ඉසාවගෙන කිව්වා... අලුත් ගෙදර නැවී බඩු මුට්ටු තිබුනේ නෑ... කාමරයට යුගල ඇඳක්... පුංචි

අල්මාරියක් මේසයක් පමණයි තිබුනේ... සාලයට පොඩි පුටු සෙට් එකකුයි කාම කෑම මේසයකුයි විතරයි රචිතට ගන්න පුළුවන් උනේ... ජීවිතයේ සියළු දේ එකවර සම්පූර්ණකර ගන්න බැහැ කියලා රචිත දන්නවා...

'නංගී එහෙනම් විජිතටයි රෝහණටයි කන්න දෙන්න... මං මේ ගෙදර කට්ටියට එන්න කියලා එන්නම්...'

'අනේ බෑ... ඒතත් අම්මකා උනා... කිරිබත් කෑල්ලක් කාලා යන්න එන්න කියන්න...'

රචිත පුතාවත් අතින් අල්ලාගෙන දෙමහල් නිවසේ දොරකඩට ගියා... සාලයේ කොනක සැටියට බරවී කල්පනා පොතක් කියවමින් උන්නා... ඇය පොත කියවනවාද නැත්නම් ඔහේ පොත දෙස බලා ඉන්නවාද කියලා හිතාගන්න බැහැ... සෙමින් පසළුට වැටී [illegible] තිබූ ඇගේ දෙපා දෙස රචිතට බැලුනා... ඒ [illegible] යාමේ අපහසුවක් ඇති කියලා ඔහුට සිත [illegible] හැරී උනා...

'[illegible] ඇන්ටී...'

මාලන්ගේ කටින් ඇය ගැස්සී සැටියේ ඉඳගත්තා... මාලන් සමඟ උන් රචිත දුන ඇය ලැජ්ජාවෙන් දෙපා සැටිය මත තිබූ කොට්ටයෙන් වසා ගත්තා...

'අපි අද කිරි ඉතිරෙව්වා... අම්මත් එක්ක කිරි බත් කෑල්ලක් කාලා යන්න එනවද...'

'අම්මට එන්න කියන්නම්...'

ඇය මෘදු සිනාවකින් යුතුව කිව්වා... මේ උදෙසනේ රචිතට තව ටිකක් ඈ දෙස බලා ඉන්න හිතුනා... අමාරුවෙන් ඒ හැඟීම මැඩගත් රචිත පුතාගේ උරහිස අල්ලාගෙන හැරුනා...

'පුතා එහෙනම් ඉඳලා ඇන්ටිව එක්කත් එන්න...'

රචිත මාලන්ව නවතා ආවේ ඇය නොඑවී යැයි සිතෙන්... ඔහු බට් අඹ ගහේ අත්ත යටින් නිවසට ආවා... නිවසේ දොරකඩින්

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

නතා නැම් වතාවකම හිතට මොනතරම් ලොකු සැනීපයක් දෙනවද කියලා රසිකට හිතුනා... වලු වලු එල්ලී තියෙන අඹ ගහ සරුසාර සව පෙන්වන පුංචි පෙර නිමිත්තක් වගේ...

'ගෙයින් ඉස්සරහ කිරි ගහක් එල බර වෙනවා කියන්නේ හොඳ දෙයක්...'

රෝහණ කොට්ට කොප්පයක් අතේ තබාගෙන අඹ ගහ ළඟ බලමින් කිව්වා... කල්පනා උන් රෝද පුටුවත් තල්ලුකරගෙන ඇගේ අම්මා නිවස දෙසට ආවේ ඒ මොහොතේදී... කල්පනාව දැක රෝහණට පවා පුදුම හිතුනා... සම්බාලියක් ලෙඩ වෙලා... ඔහු ඒ වචන හිමින් මිමිණුවා...

'එන්න ඇන්ටි...'

රසිකා ඔවුන් දෙදෙනාව උණුසුම් විදිහට පිළිගත්තා... නිවස කොනක විපෝව මත ඇඳා පුරා සිය රුවක් සම්බ ඇටි පහන් දෙකකුත් හඳුන්කූරු කිහිපයකුත් දල්වමින් තිබුනා... සාලය පුරා විසිරී තිබූ ඒ හඳුන්කූරු සුවඳ පරයා කල්පනාගේ වතින් හිස්... කා මෘදු විලවුන් සුවඳ විහිදී ගියා...

'පොඩි තෑග්ගක්... අපි දන්නේ නෑ අද හරියටම කොහොම කියලා...'

කල්පනා ඇගේ උකුළ මත තබාගෙන උන් පුංචි තිළිණයක් රසිකට දුන්නා...

'ඔයාලා මට මේ ගේ දුන්න එකම ඇති... මොනාවට තෑගි ගෙනාවද...'

'ඒ වුනාට අලුත් ගෙදරකට හිස් අතින් එන්න බැහැ...'

කල්පනාගේ අම්මා නිවස පුරා නෙත් හෙළමින් කිව්වා... මේ තාත්තයි පුතයි පුංචි ගෙදරට අලුත් එළියක් දීලා කියලා ඇයට හිතුනා...

'මේ මගේ නංගී... මේ නංගිගේ මහත්තයා...'

රසිකා ඔවුන්ව ගෙහිමියන්ට හඳුන්වා දුන්නා...

'එන්න කිරිබත් කෑල්ලක් කන්න... පුතා ඇහැරිල දන්න...'

ඇය කොතරම් අසරණද කියලා රසිකාට හිතුනා... කෑම මේසයෙන් කිරිබත් කෑල්ලක් වත් ගෙන ඇවිදින්ට බැරි තරම් ඇය අසාධාරණයි... රසිකා ඇය වෙනුවෙන් පුංචි පතිමට කිරිබත් කෑල්ලකුත් සීනි සම්බෝල ටිකකුත් කෙසෙල් ගෙඩියකුත් බෙදුවා... දෑසින්ම ඒ අතින් ඇයට දෙද්දී ඇය රසිකා දිහා බැලුවේ වෙනස්ම බැල්මකින්...

'නංගී කොහොම ගන්නවද...'

කුඩා කෑම කාමරයේ ඉතිරි වුයේ කල්පනාත් රසිකාත් ඇගේ අම්මාත් පමණයි...

'අනේ දුව එන්නත් බෑ කිව්වා... මාලන් පුතා තමයි ඔය ඇහැට එන්නම කියලා එක්කං ආවේ...'

රසිකා ඇය [illegible] එක එල්ලේම බැලුවා... කල්පනාගේ දෑසේ [illegible] දුකා...

'අපි දුප්පත් මිනිස්සුනේ... ඒක වෙන්නැති...'

රසිකා එහෙම කිවුවේ ඇගේ හිත හිතා ඔතා රිදවන්න හිතාගෙන නොවේ... ඒත්, ඇය ගැස්සිලා වගේ රසිකා දිහා බැලුවා... නොහිතපු විදිහට කල්පනාගේ දෑස් තෙත්වී තිබුනා...

'එහෙම හිතලා නම් නොවේ... රෝද පුටුවකින් අලුත් ගෙදරකට ඉස් ඉස්සෙල්ලා යන්න හොඳ නෑ කියලා කිය කියා හිටියේ... මං කිව්වා රසිකා එහෙම හිතන්නෑ කියලා...'

ඇගේ හිස් ඇඟිලි කුඩු කිරිබත් ඇට දිගේ ඔහේ යනවා... ඇගේ හිත රිද්දුවේ අපරාදේ කියලා ඔහුට හිතුනා...

'මගේ ජීවිතේට වෙච්ච දේවල් දන්නවනම් ඔයා මහනම කියන්නෑ... ඔයාලා විතරයි මට ගෙයක් හරි දුන්නේ... සමහරු මටයි පුතයි විතරක් ඉන්නවා කිව්වහම බැලුවේත් වසර ඇතින්...'

රසිකා හිතාවටත් වඩා අවංකව කිව්වා... ඒ අතරවාරයේ

ඔහු ඇගේ කටටත් පුංචි චොකලට් කේක් කැබැල්ලක් බෙදුවා..
'එපා' කියන්න ඇයට හිතුනේ නෑ...

ඇය උදෙන්ම දිය නා තිබූ නිසාදෝ ඇගේ කොණ්ඩයේ තෙත ඇඳ උන් සුදු බ්ලවුස් එකට අල්ලා තිබුණා.. ගැහැණියකගේ චමත්කාරය විඳින හදවත රවික ගොළු කරගෙන නිර කරගෙන උන්නේ... ඒත් මේ සොඳුරු ආකාටිත ලුවතිය තමන්ට මොනා මොනවද අරඹින් කියන්න බල කරනවා කියලා රවිකට හිතුණා..

'රවිකට තනියම උයාපියා ගන්න පුළුවන්ද...'

කල්පනාගේ මව ඇසුවේ කෝපි කෝප්පය අතට ගන්න ගමන්.. රවිකගේ නැගණිය කල්පනාට කෝපි කෝප්පයක් දීලා ගන්නා ඇය දෙස සුහද සිනාවක් පෑවා.. කල්පනා බලා උන්නේ රවික දෙන උත්තරය මොනවද කියලා...

'ඒක කමක් නෑ අම්මේ... ඔ. [illegible] සර්වන්ට් කෙනෙක්වත් ගන්න කියලා... එතකොට හරිම් වරුවේ පුතාවත් බලාගන්නාවනේ.. නැත්නම් [illegible] පාසි වලට පුතාව එක්කං යන්න පුළුවන්නේ...'

රවිකගේ නැගණිය ට්‍රේ එකත් උකුලට තියාගෙන කිව්වා.. රවික සිනා උනා...

'උදේම මටයි පුතාටයි මොනාවා හරි හදාගන්න පුළුවන්... කෝද පැවිසෙ...'

ජීවිතයක් එහෙම දරාගන්න පුළුවන්ද කියලා කල්පනාට අහන්න හිතුනා... ගසක දළු මල් කොළ අතු සියල්ල දවී ගිය පසුත් මුල් අදින්නේ කොහොමද කියලා ඇයට හිතාගන්නට බැරි උනා. ඔහු ජීවිතය පිළිබඳ කවියක් වගෙයි ඇයට පෙනුනේ. එය කියවා රස විඳින්නට ඇත්නම්...

'හරි කැම විකක එහෙමයි කියමු... මේ පැටියට කොහොමද ක්ලාස් වල සියාගන්නේ...'

'ඔයාගෙන් ඉගෙන ගන්න පුළුවයි මට හිතාවෙයි කියලා මට

හිතන්න බෑ අන්ටි...'

ඔහුත් සමඟ තර්ක කරන්නට බැරි ඔහු ගෙනෙන තර්කය මානුෂික තර්කයක් නිසා.. රවික කල්පනා බී අවසන් කළ කෝපි කෝප්පය ඇගේ අතින් ගත්තා...

'අපි එහෙනම් යන්නම්...'

ඇය මිමිණුවා...

'කවදහරි රවික මේ ගෙදරින් පිටවෙද්දී තියාගෙන ගේනට ගන්න ලැබේවා කියලා අපි ප්‍රාර්ථනා කරනවා...'

එහෙම කිව්වේ කල්පනාගේ අම්මා.. අනේ එහෙම නම් වෙන්න එපා කියලා කල්පනා ප්‍රාර්ථනා කළා.. අවුරුදු ගණනකට පස්සේ මේ දවස් ටිකත් හදවතට පුදුමාකාර තිව් සැනසී ගිය බවක් ඇයට දැනෙමින් තිබුණා...

[illegible] කරනැවූ ඇය සියල්ලන් බලා සිටියදී [illegible] මුලින් පුරුදු විදිහට ඇගේ රෝද පුටුව තල්ලු කළා...

රවිකගේ නැගණියත් රෝහණත් බැලුවේ රවික දිහාට. නැමෙන්න මොනවද කියන්න හදනවා කියලා රවික දන්නවා...

'අවුරුදු ගාණකට පස්සේ දකපු හිත සසල කරන දර්ශනය... මට ඒකත් වෙන්නේ සින්ඩරෙල්ලට...'

රෝහණ හැකිම්බරව කිව්වා...

'පුතා ඒ ගර්ල්ට හරි ආදරෙයි...'

රවික මිමිණුවා... රෝහණ ඔහු දෙසට නැවී මෘදු සිනාවක් පෑවා...

'මට අද හරි නිස්කලංකයක් හිතට එනවා රෝහණ... අවුරුදු ගාණකට පස්සේ හිතට එහෙම දැනෙන්නේ...'

'ජීවිතේ පිළිවෙලකට තැලෙද්දී හිතට එහෙම දැනෙනවා රවික... වල් වැදිච්ච කුඹුරු යායක් දකිද්දී හිතට එන්නේ අවුල් හැඟීමක්...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ඒත් යායම කිරි වැදිච්ච ලා කොළ පාට පැලි ගොයමක් හිතාව ගේන්නේ පිරිසිදු පැහැදිලි හැඟීමක්..'

'ජීවිතේ හැම දෙයක්ම පිළිවෙලකට මං හදාගන්නවා මචං... එක දෙයක් ඇර...'

රවීන බට් අඹ ගසේ අත්තකට බර වෙලා කිව්වා.

'උඹට හදාගන්න බැයි කියලා උඹ හිතන්නේ මොකක්ද කියලා මං දන්නවා.. ජීවිතේට ගෑනියෙක් නැත්නම් ලස්සනක් නෑ රවීන...'

'උඹ මට නැතිම දේ කියලා මාව අඩපණ කරනවා...'

'නෑ... මං උඹට ඕනම දේ කියලා උඹව ධෛර්යමත් කරනවා... වෙහෙර හොඳ නම් සර්වඥ ධාතූන් වැඩ ඉන්නව නම් ගොන සළඳවන්න පින් අසක් නැවින් ඉන්නෑ මචං...'

මිතුරාගේ උදාහරණයේ රවීන රස වින්දා...

'මට වෙච්ච වලක් එකපාර පැදෙන්නේ නෑ රවීන... [illegible] පැදෙන්න දීපන්.. එකකොට පතුලේ තියෙන දේවල් [illegible]'

'තීතිට පොඩි වාහන සවිවක් හොයා ගන්න [illegible]'

'උඹ කියවෙන්නෙපා... උඹට හැම දෙයක්ම [illegible]නවා... කිරි උතුරාගෙන එද්දී එන පුංචි පෙණ පාට උඹේ මූණේ තියෙනවා... තවත් වරුවේ මොකද කරන්නේ... ගහමුද බියර් එකක්...'

'සුවර්...'

රවීන යළි මිතු වෙත ආ පුතාව වඩා ගත්තා... පුතාගේ ළමයින් වෙනස්ම සුවඳක් එද්දී මිතු පුතාව සිප බැලුවේ ඒ සුවඳ හඳුනාගන්නට වගේ...

'කල්පනා ඇරපි මට පෙන්ට ගැවා... මේ...'

පුතා මිතුගේ ගෙළු රවීන වෙත පැවා... ඇගේ සුවඳ... මිතු පුතාගේ ගෙලින් මුහුණ හොයාගෙනම මොකොතක් උන්නා... ඒ

විලවුන් සුවඳ කාලාන්තරයක සිට මිතු විඳින්නට ආශා කළ අමුරු ගැහැණු සුවඳක් කියලා රවීනට හිතුණා...

ඇලුත් නිවසට ආවට පස්සේ රවීන මිතුගේ [illegible] පාත්දර ඇතට අරගන්නට හිතා ගත්තා... ජීවිතය එක්ක අසාමාන්‍ය විදිහට ගැළපෙන මිනිසුන්ගේ කාල සටහනේ තිත්දව එච්චර වැදගත් කැතක් නිම විය යුතු නෑ කියලා මිතුට හිතුනා... රවීන නිදාගන්නේ පුංචි ටයිම් පීස් මිරලෝසුවේ වෙලාව පාත්දර ඇත ලෙස සටහන් කරලා... උදෙන්ම නැගිටලා රවීන විනාඩි කිහිපයක් ඇඳේ ඉඳගෙනම පුතා දිහා බලාගෙන ඉන්නවා... මිතු උපන්දා සිට ජීවිතයට වූ දුක් කරදර කිසිවක් නොදන ඔහේ නිදන පුතා ආත්මීය සහසනු වේදනා නාශක කල්කයක් මෙන් කියලා රවීනට හිතුණා... දෙවියන් යමක් ජීවිතයෙන් ගනිද්දී තවත් දෙයක් දෙන බව මිතු අසා තිබුණා... පවුල් ජීවිතය පිළිබඳ සත්තකයම් පසුවෙන් කඩා වඩා ගෙන ගෙදරට ජීවිතයේ ඉතිරි සියල්ල දරාගැනීමට පුතා මිතු ළඟ ඉතිරි කර තිබුණා.

රවීන ඇඳෙන් බහින්නේ සීතල දුරුතු පාත්දර දනිලා ගුලිවී

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

සිඳු දන්නා පුතාගේ එකම වැරැද්දට පොරොන්දුවක් දමලයි...

සාන්දර පුතේ සිට සහ එහාටෙක් රවීන සාම්ප්‍රදායික කොනක වූ පියාන මේසයට ඒ නියන්ධන පසස් සිරිමට සංවිධුන වල ගෙදුනා. සාන්දර සිහිලැල් බව ඔහුගේ මනස පිරිසිදු කර සිටුණා.. ඒ නිසාම රවීන අහින් සැකසුණ ප්‍රශ්න පත්‍ර නිර්මාණය නිර්මාණශීලී වුනා.. නැවුම් උනා.. කෙළේ හෝ උසස් පෙළ විභාගයට පෙර නව ආර්ථික විද්‍යා නිබන්ධන පොතක් නිකුත් කිරීම ඔහුගේ සිහිනය උනා.. එවැනි පොතකට විශාල ඉල්ලුමක් ඇතිවිය හැකි බව රවීන අත් දැකීමෙන් දැන උන්නා...

උසස් පෙළට ඇති විෂයන් අතරින් සරලම හා පහසුම විෂය ආර්ථික විද්‍යාව කියලා රවීන දන්නවා.. සරල මිල වර්ග විෂයක් පැහැදිලිව ඉගෙන ගත් පසු ආර්ථික විද්‍යා ප්‍රශ්න පත්‍රයට මනාම සිසුවෙකුට අත් පියාගෙන පිළිතුරු ලිවිය හැකියි. ඔහුගේ අරමුණ උනේ මේ සරල ආර්ථික විද්‍යා මූලධර්ම එක පිරිසිදු නැවුම් ක්‍රමයකට සිසුන්ට කියලා දීම...

අන්න දවසකට ගනකොළු අහස සැරසෙන සාන්දර [illegible] පුටුවෙන් නැගිටිනවා... ඔහු පැමිණ ඉදිරියෙන් [illegible] පිරිසිදු හාදුවකින්.. අන්න අඹ මල් වාරයට පිපුණු අඹ [illegible] සුවඳ රැගෙන එන සාන්දර සුළඟ රවීනගේ පපුව [illegible] ගන්නවා.

සතිවම කුස්සියට යන රවීන පුතාගේ කිරි එක හදා වසා කමා ඔහුටත් තේ එකක් හදා ගන්නවා.. බොහෝ විට ඔහු කුස්සියේ ඉඳගෙනම තේක බොනවා.. නිවස පිටුපස වූ විශාල වෙරළි ගසේ අතු සහ අතරින් පෙරමඟ අහස ඔහුට පේනවා.. නව කෝපයකින් රත් පැහැයට හැරෙන ඒ අහසේ දිනවමින් හිත් ආලෝක පදනමක් වැටී අහවරයි...

ප්‍රභාතය දැන් ලුහුයි... ඔහු නිකම්ම හිතුවා...

අද පුංචි මාලන් මුලින්ම ළදරු පාසලට යන දවස.. රවීන තේකත් රැගෙනම ගෙදර මේසය කොනක පිළිවෙලට තැන්පත් කළ පොත් අත් පැන්සල් සහල් කොටම චතුර බෝතල් දෙස බලා

උන්නා.. රවීන මේ සියල්ලට සම්පූර්ණ දමා පුදනාම සාර මාලන්ගේ ළදරු පාසල් නිල ඇඳුමින් සැද සාමා රැයේ නිදාගනිද්දී ඒ දෙලක් කපුවෙලා.. අද වැනි දවසක දරුවෙකුගේ මේ සියලු කොරන්නේ අම්මා කෙනෙකුගේ අතිනි. දරුවෙකුගේ [illegible] වඩා හැඟුණු අතක් පැවලීය යුත්තේ ඇයි කියලා දැන් රවීන දන්නවා. සැම දෙයකම සලකන් [illegible] කියනවා. ඒ කාලාව.. ඒ ලකාට පිටිමියෙකුගේ අතකට හසුවන්නේ විතරයි. රවීන සැම පෙට්ටියක් [illegible] රැගෙන කුස්සියට ගියා... ප්‍රීමා සාන් කෙනි [illegible] නැගෙන්නට ඔහුට පුළුවන් උනා. කුඩා පෙට්ටියට එකක් කමින එය සැම පෙට්ටියේ තැන්පත් කර රවීන කාමරයට ආවා.

එන පැත්තෙන්ම ඔහුගේ හිතට ලොකු සතුටක් ආවා. මාලන් ඉඳලා [illegible] සිනහ නැතත් අද සියෙන නැතත් අහසට පොළොව [illegible] පිළිවෙලක් පිළිවෙලක් කලබලයක් නිස්සලන [illegible] එන බවක් ඔහුට දැනුණා...

"[illegible] නැගිටින්නේ නැද්ද..."

[illegible] පුංචි කර සිනාසුනා. ළදරු පාසලට දමන [illegible] සැම දරුවෙක්ම අඩනවා.. එහෙම වුනාම ළදරු පාසලේ ගේට්ටුව ගාවට වෙලා බලා ඉන්නේ දරුවන්ගේ අම්මා...

"මං පුතාව ගන්න ඉක්මනට එනවා... හිඳූ කියලා සාට කරලා ඉන්නා..."

මාලන් හැම දේකටම සිරිට එනවා. පොඩි සිහැල්මක් පුංචි සිතක් හැලෙමින් නොමැති. සමාව ඒ තරම් අසරණ කරන්නෙපා කියලා ඔහු දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලුවා...

පුතාට ළදරු පාසල් නිල ඇඳුම අන්දවලා බෑග් එකක් පිටිපස්සට දාලා ඩූට් ලේන්ස් පොඩිඩක් සමීපයෙන් ගහලා රවීන ඔහු දෙස බලා උන්නා. රවීනගේ දෑසට කඳුළු ගලාගෙන ආවේ නිරායාසයෙන්. මේ සතියේ ආත්මයේ හුදකලා සංස්කාරණය කියලා ඔහු දන්නවා.

උදේ යන්නට සැරසී සාන්ගේ පුතාත් මූඩු පහන දල්වා

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

වැදගෙන උන්නා. සවරෙකු හෝ මේ දර්ශනය දුටුවානම් ඉකිබිඳ බිඳ හඬන්නට තිබුණා. අම්මාගේපිට වද ගෝදනා හිමින් සැනසුම්බිඳ වසාගෙන ජීවිතයේ සතුටු නිම්නයේ සිට උඩට එන්නට දුක් විඳින මේ මිය යුතු දෙපළ ජීවිතය පිළිබඳව නොගැයූ ගීතයක් වගේ...

සවිතු පිය සෙනෙහසක් පිළිබඳ පරමාදර්ශයක් කිසිවෙකුට අවශ්‍ය නම් ඔහු රවීනගේ පිළිරුවක් කනා මල් මාලයක් දමිනු නිසැකය...

'කාන්සිට සාදු කියන්න පුතේ...'

පුංචි දණහිස් පොළොවේ වැටුනා. මල් පෙති ඇඟිලි කුඩා රවීනගේ පපන්නුවේ ගැටුණා. ඔහුගේ හදවත කැබලි වශයෙන් ගැලවී ගියා. සමාගේ දෙපතුල අසල පහත් වූ පුතාට ඔහු පහත් වී සිපගත්තේ කෙස කළඹුල් වලින්. පාන්තගේ සාම්බුල් වල නෙත පුතාගේ කුඩු පවුවර් හා මුහුව නොසා පැල්පමින් ලෙස සටහන් උනා. හර්ෂට මලකට පිනි ඉස්සා වගේ.

'අපි කල්පනා ඇන්ටිටයි ආච්චිටයිත් කියලා යමු...'

රාවීන මාලන්ගේ අතින් අල්ලාගෙනම කල්පනාගේ නිවසේ දොරකඩට ආවා... රෝද පුටුවෙන් යමින් නිවස ඇතුළත හැන්සත් කර තිබූ මල් පෝච්චි වලට වතුර දමමින් උන් ඇය පාන්තාවත් පුතාවත් දැක දෑත් ලෙනු කර ගත්තා.

අසංචිතක ආකාරයට සිතුවිලි පෙරළි විසිරෙනවා රවීනට දැනුණා... තවමත් ඇය ඉන්නේ රැයේ ඇඳගත් රෑ ඇඳුම පිටිනි... ඒත් ගැහැණියකගේ නාරි ලාලිත්‍ය දෙස අසංවර ලෙස බලා හිඳිවූ රසයක් විඳින ආත්මයක් ඔහු තුළ තිබුණේ නෑ... විත්දත් ඒ සෞන්දර්යයක් පමණි.

'පුතා අද ඉඳලා නර්සරි යනවා...'

රවීන හෙමිහිට කිව්වා.

'මං දන්නවා... ඉන්න ටිකක්...'

ඇය රෝද පුටුවත් කරකවාගෙනම කාමරයට ගියා... කල්පනාගේ අම්මා පැමිණ පුතාගේ හිස අතගෑවා...

'චූටි මහත්තයා අඬන්නෑ නේද...'

ඇය මැදුව ඇසුවා. මාලන් හිස වැනුවා... ඔහුගේ කතා පෙට්ටිය අද වැසී තිබුණා... අනාගත ප්‍රශ්න මැදත් රාවීන ඔහුව නම් කැඳවූ නෑ... අද ප්‍රථම වරට ඔහුව තනිකර ඇය තුන කැරකිට හරි දෙනව යනවා. රවීනගේ හිතටත් දුකයි.

'මා පුතේ... මෙන්න පියාට ඕන සැන්සල් මකන මන්නොම දුන කියනවා...'

අලංකාර මැත්තාවී පැන්සල් පෙට්ටියක් කල්පනා රැගෙන විත් පුතා අත තැබුවා. මිනී මවුස් දෙදෙනෙක් උන් එය ලංකාවේ එකක් ... මාලන්ගේ දෙනෙක් සතුටින් ... රාවීන බලා උන්නා.

... රෝද පුටුවට වී සෙනෙහසක් මාලන් දෙස බලා ... මේ ... දරුවෙකු වූවා නම් කියා ඇයට මොහොතකට සිතුණා...

'ඇන්ටිටයි ආච්චිටයි සාදු කියන්න පුතා...'

මාලන් මුලින්ම වැන්දේ කල්පනාට. පුංචි ඇඟිලි කුඩු රෝද පුටුවේ ස්ටෑන්ඩ් එක මත තිබූ යටි පතුල් වල වදිද්දී ඇයට ඇඩුනා. එය ඉකිබිඳුමක් වේවි යැයි ඇයට මොහොතකට වත් සිතුණේ නෑ... කල්පනා මාලන්ව වැළඳගෙන ඔහුගේ මුහුණ දෙතුන් වරක් සිපගත්තා... ආදරය පේම දරු සෙනෙහසක් පූර්වාත්මයකින් එන දෙයක්ද...

'බුදු සරණයි පැටියෝ... අඬන් නැතුව ඉන්න...'

කල්පනා මාලන්ගේ හිස අවසාන වරටත් සිප කිව්වා. මාලන් ඉන් පසු කල්පනාගේ මවටත් වැන්දා... ඇය කල්පනා ආබාධිත වූ දින සිට මුණුපුරෙකු පිළිබඳ ආදරය හදවතින් අස් කර දමලා උන්නේ... ඒත් මාලන් ඒ සෙනෙහස නැවත නැවතත් ඇයට

සිහිපත් කළා...

'නැටියා හොඳයි අඩක එකක් නෑ...'

'යන්නං...'

රවීක දෙදෙනාටම කියා මිදුලට බැස්සා... කල්පනාට සමක් මිතක් වී ඇය අසින් ඔලුන්ව නැවැත්තුවා.

'පොඩ්ඩා ඉන්වවිල් එකට කන්නේ මොනාවද...'

රවීකට පුදුම හිතුනා. දරුවෙක්ව එපා කිව්ව අම්මාවරු ඉන්නා රටක තවත් දරුවෙකුගේ බඩගින්න තවත් ගැහැණියකට සිහිපත් වීම අරුමයක් කියලා ඔහුට හිතුණා.

'මං උදේ නැගිට්ටලා සැන්ඩ්විච් හැදුවා...'

අම්මටත් දුවටත් 'අනේ' කියලා කියවුනා. ගේට්ටුවෙන් පාරට යන කාන්තාගේ පුතාත් දෙස අම්මාත් දුවත් නිවසේ දොරකඩ සිට බලා උන්නේ ඇස්වල [illegible] සමග...

'මට මාලන් ගැන හරි දුකයි අම්මේ...'

කල්පනා තෙත්වූ දෙනෙත් පිටි අත්ලෙන් පිස දමමින් [illegible]

'පව්... මේ කොල්ල තනියම මේ දරුවන්ව [illegible] කරගන්නද... රවීකට කියන්නේ ආයි බැරි කරන්න...'

කියගන්න බැරි හේතුවකට කල්පනාගේ පපුව සොහොක ඉදලා පිච්චිගෙන ගියා. ඇය ආයෙත් දැස් පෙරලිගෙන වගේ යන්නට එද්දී රෝද පුටුව වේගයෙන් කරකවාගෙන මිදුලට ආවා... රවීකගේ නිවස දෙසට ඇගේ රෝද පුටුව කැරකවුණේ ඉබේටමයි. රවීක උදේ සෝද වැලේ වනා දමා තිබූ මාලන්ගේත් ඔහුගේත් ඇඳුම් දෙස ඇය බලා උන්නේ සංතාවෙන්...

මේ දෙව්ල් එක්ක ජීවිතය ගැන ආයෙත් හිතන්න නම් හදවත උත්සාහ කරනවයි කියලා කල්පනාට හිතුනා. අනාගතය ගැන සුවවාදී සිතුවිලි ඇය සඳ කාලයටම වළ දමා හොයතෝ කල්... කල්පනා යනු හුස්ම වැටෙන මළ කඳක් කියලා ඇය ඇයටම කියලා තිබුණා.

"[illegible] බටර් ෆ්ලයි" පෙර [illegible] අසළට එද්දී පුංචි මාලන් රවීකගේ අත දමිව [illegible] රවීකගේ හිතටත් පුංචි චකිතයක් ආවා... ගොඩාක් දරුවෝ එක්ක ඇවිත් හිටියේ අම්මලා... කැත්නම් අම්මාත් සාන්තාන්... අද වැනි දවසක දරුවා සමග නේනා අම්මා කවුද...

'කා.. පුතාට යාළුවෝ ගොඩාක් ඉන්නවා.. අර මලන්තකෙනේ සිසෝ එකකුත් තියෙනවා...'

මාලන්ගේ ඇස් ආශාවෙන් ටික වෙලාවක් එහාට මෙහාට යනවා. ආයෙත් දුකකින් බර වෙනවා...

'තාත්ති ගේට්ටුව ළඟ ඉන්නව නේද...'

රවීකගේ පපුව පත්තු උනා... ඇත්තටම එහෙම ඉන්න පුළුවන් නම් කොච්චර හොඳද කියලා ඔහුට හිතුණා...

'මං පුතේ මේ වටේම තමයි ඉන්නේ...'

'තාත්ති මට පේන්න ඉන්න...'

'අර පුතේ ටීචර්... අනේ හරි ලස්සනයි...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

රවීකා මාලන්ගේ සිතුවිලි පාට කරන්න උත්සාහ කළා... ළදරු පාසල පටන් ගන්න කුරු රවීකා පැහෙන වෙලාවක් ඔහු ළදරු පාසල් ගුරුතුමියට මාලන්ව ළඟාව වෙලා උන්නා. අන්තිමට ළදරු පාසල් ගුරුතුමියට මාලන්ව බාර දීලා එද්දී වැහි බිංදු දෙකක් වගේ පුංචි කඳුළු කැට දෙකක් නොහිතපු විදිහට මාලන්ගේ ඇස් වලින් ගලාගෙන ගියා...

ඒ කඳුළු දෙක එහෙමම රවීකාගෙ ඇස් වලත් ඉපදුනා. ඔහු දෑස් මිහේ බොඳවෙන්නට දීලා ගේට්ටුවේ පලුව අල්ලාගෙන බලා උන්නා... ළදරු පාසල් ගුරුතුමිය ඇවිත් පුතාව පන්තියට ගී ගෙන යද්දී ඔහු අසරණ බැල්මකින් රවීකා දෙස බලා උන්නා...

ගොඩක් දරුවෝ නෑ ගගහා අඬද්දී පුතා කඳුළු කැට දෙකකින් පමණක් වෙන්වීම දරාගත් එක හොඳයි කියලා ළදරු පාසලේ සිට එද්දී රවීකාට හිතුණා.

රවීකා ඔහු ලියූ ආර්ථික විද්‍යා නිබන්ධන වල අත් පිටපත් ගෙන රෝහණගේ මුද්‍රණාලයට ඇතුළු උනේ අළුත් කොළ වලත් මුද්‍රණ තීන්ත වලත් සුවඳ විඳ ගනිමින්. පුංචියට පටන් ගත් රෝහණගේ මුද්‍රණ ආයතනය දැන් තරමක් ලොකුයි.

'පුතාව අද නර්සරි දැම්මා රෝහණ...'

රවීකා රෝහණගේ මේසය ඉදිරිපිට වූ පුටුවේ ඉඳගනිමින් කිව්වා.

'පොඩි එකා ඇඬුවද...'

රෝහණ හැඟීම්බරව ඇහුවා.

'නාඬපු එක විතරයි... මදවිය ඇට සයිස් කඳුළු... මම දාලා එද්දී දුකක් හිතුනා... ගොඩක් බබාලගේ අම්මලා ගේට්ටුව ළඟ උන්නා...'

'අම්මා නෑ කියලා පොඩි එකා දන්නවනේ... උඹ ඔක හිතන්නෙපා... අලි තාත්තා කන්නේ කොස් කොළ නම් අලි පැටියත් කොස් කොළ කන්නම ඕනේ... එතකොට තමයි ඒකා අලි පැටියෙක් වෙන්නේ...'

ජීවිතයේ අඳුරු දුර්භික්ෂ සමයක හමුවූ මිතුරා තමාට ජීවිතයේ බොහෝ ගැට පද විවරණය කරන බව රවීකා දැන උන්නා... ඔහු තරමක් විශාල ෆයිල් කවරය රෝහණ වෙත පෑවා...

'තව චැප්ටර්ස් දෙකක් ලියන්න තියෙනවා පොත ඉවරයි... උඹ මේ ටික එතකල් ටයිප් සෙට් කරපන්... ඉදිද වෙද්දී පොත පිටින්...'

රෝහණට හොඳ ව්‍යාපාරික අවබෝධයක් තිබුනා... ඔහු රවීකාගේ අත් පිටපත පිටුමට කියවා ගෙන ගියා.

'දැන් උඹ කියන්නේ මේ පොත මට පබ්ලිෂ් කරන්න කියලද...'

'ඔව්...'

රවීකා කිව්වා.

'එහෙම එපා මචං... මේ පොත අඩුම ගානේ ලක්ෂයක් යනවා... [illegible] හම්බ කරගන්න ඕන නැතැ... උඹටත් මං [illegible] විතරක් අරගෙන ප්‍රින්ට් කර කර දෙන්නම් [illegible] මේ පොත පබ්ලිෂ් කරපං... මේ පාර ඊළඟවල් [illegible] ඉවර වෙද්දී උඹ ගොඩ...'

රවීකා යමක් කියන්න ගියත් රෝහණ ඔහුව වැළැක්වූවා.

'මං දන්නවා උඹ ළඟ සල්ලි නැතැ... පිටපත් දාහක් යනකල් මං උඹට ගහලා දෙන්නම්... උඹ මට පුළුවන් දවසක සල්ලි දීපන්... මේ පොත උණු කැවුම් වගේ යනවා... උඹ ඕන නම් කොහේ හරි ලියාගනින් රෝහණ ජනවාරි ද හතර වෙනිද මෙහෙම කිව්වා කියලා...'

'උඹ කිව්වොත් වරදින්නෑ...'

'ඇයි උඹ එහෙම කියන්නේ... උඹට එහෙම කියන්න මොකක්ද තියෙන සාක්ෂි...'

රෝහණ හිනාවෙවී ඇහුවා.

'උඹ මං කොළඹ ක්ලාස් පටන් ගනිද්දිම කිව්වා උඹ ඔන්නල

සර්ගේ මූණට එක අල්ලනවා කියලා... ඊයේ බලද්දී ක්ලාස් එකේ ළමයි පන්සීයක් පැනලා...'

'මටං... ඊයත් හොඳ නම් කුඹුරත් හොඳ නම් අස්වැන්න ගැන සැක හිතන්නෙපා... කව එකක් උඹට අර ගේ වාසනාවයි...'

රෙන්තෙ කියද්දී ඔහුට හිතත් උනේ ගේ නොමෙයි. කල්පනාව...

'හරි ලස්සන හිනාවක් තියේ... සලාකුරකින් එහෙම හිනාවක් යන්නේ...'

රවීකා සිනි බලාගත්තා.

'ඉංග්‍රීසියෙන් මීකට කියනවා මට- 'ලෙට් ඉට් බී දෙයාර්' කියලා... සිංහලෙන් කියන්නේ ඒක එහෙම පිහිටියදුන් නිදලා... ඒ කියන්නේ වෙන දෙයක් වෙයි කියලා... මං අදම ලේක ටයිප් සෙවින් වලට දානවා... උඹ හොට ඉඳලා ඇවිත් පසුප් බලපන්...'

ජීවිතය වින වින වැඩ වලින් පිරෙනවා කියලා රවීකට දැවටෙහෙනවා... මේ කාලසිල්පයට ඔහු මුළු හිතින්ම ආසං කලා... ජීවිතයකට මොනවත්ම නොවී තියෙනවාට වඩා මොනවාහරි මොනවා හරි වෙන එක හොඳයි කියලා ඔහුට දැන් හිතෙනවා...

සුසිලිම් හෝටලයකින් මූට්ටානි පැකට් දෙකක් ... දොස්ලට් එකතුත් ගෙන රවීකා ළදරු පාසල ළඟට ආවේ දවල් එකොළහමාරට... ඒ වෙද්දී අම්මිලාගෙන් ළදරු පාසල අසළ අවට පිරී ගොස් තිබුණා... පුංචි කැප් තොප්පි කුඩ රැගෙන ඉන්න හැම අම්මා කෙනෙකුගෙම දෙනෙත් වල ඇසි පාට නොතැළ නිර්මල දරු සෙනෙහස නම් දරුවාගේ අම්මා තුළ ගොඩනැගියේ ඇයි කියලා ඔහු හිතුවා.

ගැඹුරුව සිහිවෙන්න හදවතට නැඟ ආ අප්‍රසන්න සිතුවිලි සමාගමකට රවීකගේ හදවත අවුල් කර දැම්මා...

ළදරු පාසලේ ගේට්ටුව අරිනවාත් සමඟම අම්මිලා එක පොදියට පාසල් වත්තට ඇතුල් උනා. රවීකා ටික වෙලාවක් පුංචි උන් දෙස බලා උන්නා... මාලන් පෙනෙන්නට උන්නේ නැහැ.

'ටී..චර් මා..ල..න්...'

ඔහු විමසුවේ ළදරු පාසලේ උන් අලුත් ගුරුවරියකගෙන්. උදේ දරුවාව භාර දෙද්දී උන්නේ ඇය නොමෙයි... එසැවරම ඇය හැරී මාලන් දෙස බැලුවා... හුරු පුරුදු මූණක් කියලා රවීකටත්

හිතුණා...

'ර..වී..ක අඳුනගත්ත බැරිද මාව මං ප්‍රියංකා...'

රවීකට සඳකාලයට අමතක කර දමා උන් රුහුණු සරසවිය සිහිවුණා... ප්‍රියංකා ඔහුත් සමඟම එකට උපාධියට ඉගෙනගත් මිතුරියක්...

'ප්‍රියංකා.. මට එකපාර අඳුනගන්න බැරි උනා... ගොඩක් වෙනස් වෙලා...'

රවීක හිනාවෙලා කිව්වා.

'කොච්චර දේවල් වෙනස් උනාද රවීක... පුතා ඉන්නේ මෙහෙද...'

'ඔව්.. අනේ මගේ කොල්ල කොහෙද දන්නෑ...'

'මාලන් නේද.. අර එන්නේ...'

ඉතා අහිංසක සිනාවක් සහිතව මාලන් රවීක ළඟට ආවේ පොත් බෑග් එක එක් අතකිනුත් වතුර බෝතලය අනිත් අතිනුත් එල්ලාගෙන. හැම දෙයක්ම සාමාන්‍ය තත්වයට පත් වෙලා කියලා ඔහුට හිතුනා.

'මගේ පැටියා ඇඬුවද ප්‍රියංකා...'

'අනේ නෑ.. කඳුළු පුරවගෙන හිටියා... පස්සේ ඇඬිලා ගියා... රවීකම තමයි...'

රවීක පුතාව වඩා ගත්තා...

'දවසක් මට ගයාත්‍රිව හම්බ උනා.. ගාල්ලේදී...'

ප්‍රියංකා කියද්දී රවීක බිම බලා ගත්තා.. අතීතය මෙහෙම වර්තමානය මත වැටෙනවාට ඔහු ආශා කළේ නෑ.

'මට අතීතයක් කියලා දෙයක්නෑ ප්‍රියංකා... ප්‍රියංකා මෙහේ වැඩ කරනවද...'

'මේක මගේ අක්කගේ... බැංකු වලට ඇප්ලයි කරලා තියෙන්නේ... ඉන්ටවිව් කෝල් කරනකල් කම්මැලි කමට ආවා...

මේක නිදහස් කියලත් හිතෙනවා... රවීක ආයේ මැරි කළාද...'

රවීක හිනාඋනා. ඒ හිනාවේ තිබ්බේ පවුල් ජීවිතයට විහිළු කරන හැඟීමක්.

'මායි පුතයි දෙන්නා තනියම ජීවත් වෙන්නේ...'

'විශ්වයේ [illegible] රවීකට හොඳ නමක් තියෙන්නේ...'

තමා ඒ තරම් දුරක් ඇවිත් කියලා රවීක හිතුවේ නැහැ...

'මං එහෙනම් යන්නම් ප්‍රියංකා... පුතා [illegible] බායි කියන්න...'

පුංචි මාලන් අත වැනුවා... රවීක පාරේ නවත්වලා තිබූ ත්‍රී වීලරයකට ගිහින් පුතාව තිබ්බේ ප්‍රියංකා විසින් සිහිපත් කළ අතීතය ගැන උපන් අප්‍රසාදයකින්. එක අතකට මිනිස්සු වැරදි නෑ කියලත් ඔහුට හිතුනා. ත්‍රී වීලරය අද්දද්දී ප්‍රියංකා ළදරු පාසලේ ගේට්ටුව අසලටම ඇවිත් රවීක යන අයුරු බලා උන්නා...

[illegible] පාසල් ගොස් එනතුරු කල්පනා ගේ දොරකඩ [illegible] උන්නා. ගෙවී ගිය වසර අට පුරා මෙසේ [illegible] හදවත ජේ කරගෙන බලා ඉඳ නැහැ. පුංචි [illegible] බලාපොරොත්තුවක් හදවතට ගලද්දී කල්පනාට බය හිතුනා. ජීවිතය යළිත් හදාගන්න බැරි බව දන්න දනත් හදවත ඇයි හැමිමරියක් වෙන්නේ...

ත්‍රී වීලරය ගේට්ටුව අසල නවත්වද්දී කල්පනාගේ පපුව ඇවිලී ගියා... පොත් බෑග් වතුර බෝතල් උස්සාගෙන රවීක මාලන්වත් කැටුව එන්නට ඇතුල් උනා... දුවගෙන යන්නට දෙපා තිබුණි නම් දුවගෙන ගොස් මාලන්ව වඩා ගන්නවා කියලා ඇයට හිතුනා...

'අන්න ඇන්ටි බලන් ඉන්නවා...'

මාලන් දුවගෙන ඇගේ රෝද පුටුව අසලට ගියා... පුදුම ආදරයක් කියලා රවීකට හිතුනා...

'ඇඬුවද පුතේ...'

ඇය දෝතින්ම මාලන්ව අල්ලාගෙන ඇහුවා... මාලන් කතා

කළේ නැහැ. එවර ඇය බැලුවේ රවීකා දිහාව.

'පුතා... අඬලද...'

'වුට්ටක් ඒක ගාණක් නෑ...'

රවීකාගේත් කල්පනාගේත් දෑස් මොහොතකට එක තැන නතර වුනා...

'පුතාට දන් ආයි එක්කං යනවද...'

ඇය දුකෙන් වගේ ඇහුවා...

'ඔව්... බත් එකත් කවාගෙන නාවලා ස්ලාස් එකට එක්කං යනවා...'

ඇය මොහොතක් මාලන් දෙස බලා උන්නා...

'මං... මං... පුළුවන් විදිහට මාලන්ව බ..ලා ග..න්..න..ද...'

ඇය උගුරෙන් මෙන් එහෙම ඇහුවා. රවීකා මොහොතක් ඒ අහිංසක නෙත් සතර දෙස බලා උන්නා...

කල්පනා පුතාට කොච්චර ආදරේද කියලා රවීකා දන්නවා... තමා හැරුණු කොට පුතාට වඩාත්ම ආදරය කරන්නේ ... කියලා මිනුගේ හිත කියනවා... පෙනෙනා නෙත් ... කෙනෙකුගේ සෙනෙහසක් නැති ආදර ... පුතා කල්පනාට මේ තරම් හැකීමිකරව කිට්ටු වීම රවීකාට පුදුමයක් උනේ නෑ... ඒත් දරුවෙකුගේ වැඩ ඇයට කරන්නට හැකිද... රවීකට දුක හිතුනේ ඇය ගැන...

'කැමති නැත්නම්... ක..ම..ක් නෑ... මම නි..කං ඇහුවේ...'

ඇය ගොත ගසමින් වගේ කිව්වා. රවීකාට මහා දුකක් දැනුණා... ජීවිතේ දුෂ්කරම කාල වලදී සෙවණ දෙන ගසක කොළයක් වත් කඩන්න බැරිකයි... ඒක මහා පවක්... ඔහු ඉගෙන ගෙන තිබූ මානුෂික මූලධර්මය ඒකයි... මේ ආබාධිත යුවතියත් දෙමාපියනුත් එවන් මනුෂ්‍යකම උතුරන හිතෙන් ...

'මං එහෙම හිතලා කිව්වා නො..වේ...'

රවීකා ආමාරුවෙන් වචන ගැට ගහගත්තා... යුවතියගේ දෑස අසාමාන්‍ය විදිහට තෙත් වෙලා තිබ්බා. ඇය දෙනෙත් බර කරගත්තේ ඒ නිසා කියලා ඔහුට හිතුනා...

'මං... ට තේරෙනවා... ඇ..ස්..ස මාලන්ව මට බලාගන්න අමාරුයි... මෙහෙත් උඩට වෙලා කොහොම බලාගන්නද...'

ඇය රෝද පුටුව අහෙත් ඇත්තට හරවාගෙන ඒ ළඟ තිබූ ඇත්කුටියම ගෙවමින් ... තිබූ රතු ඇත්කුඩියම් මල් ගොමුව පහසුවේ පිරිමැද්ද... රවීකා අසරණව තම පුතා දෙස බැලුවා...

'ක..ල්..ප..නා...'

ඇය සිනාසී නැවී බැලුවා. රවීකා ඇගේ නම කියද්දී පුදුමට මොනාවද උනා වගේ ඇයට දැනුණා...

'මං එහෙම හිතනවා කියලා හිතනවද...'

... වගේ ඇහුවා... කල්පනා 'නැහැ' කියන්නට ... රවීකාය පිළිබඳ බොහෝ දේ හිත්කල්පනාගේ ... උනාවමින් සිටින මේ ආදරණීය මිනිසා එවන් මිනිසෙක් ... ඇය මොහොතකටවත් හිතුවේ නෑ... ඒ කතාට ඇගේ මුවින් පිට වුනේ පසුවට දරා ගැනීමට අසීරු වූ ආත්මානුකම්පාව නිසා...

'පුතා ඇත්තට වද දෙනවද...'

රවීකා පුංචි මාලන් දෙස බලා ඇසුවා. ඔහු ලැජ්ජාවෙන් වගේ හිස සැළුවා... උදේ ලස්සනට කොල් දමා පීරූ හිස කෙස් අවුල් වී අමුතුම දගකාර බව්ස් පොඩි එකාගේ මුහුණට ඇවිත් තිබුණා...

'පුතා වද දෙන්නෑ... තාත්ති නමයි අපි ළඟ කියලා යන්න ආස නැත්තේ... නේද රත්තරන්...'

රවීකා බලා උන්නේ ඇගේ කෝමල සිනහව දෙස... මොහොතකට දෙදෙනාගේ දෙනෙත් එකට ගැටුණා... කාලාන්තරයකට පසු රවීකාගේ දෙනෙත් පසුවට සමාන්තරව

එපාට මෙතාට උනා...

'මං බලාගන්නම්... මට පුළුවන්...'

ඇය ඔහුගේ දෙතොල් වලින් දෙතොල් නොගෙනම කිව්වා. ඇගේ දෑස් පැටලීත් ඔහු වෙත පාතර වී තිබුණේ 'හා කියන්නකෝ' වැනි හැඟීමකිනි.

'අම්මා මට ඔනීද දන්නා... පුතාව මෙහෙට පංගාත්තු කරලා මං යනවා කියලා...'

'මගේ අම්මයි තාත්තයි එච්චර හපුරු නෑ... අම්මා දන් පුතාට කවන්න කියලා අල හොද්දකුයි ෆ්‍රයිඩ් රයිස් එකකුයි හැදුවා.. බොරු නම් ගිහින් බලන්න...'

රවීකාට පුදුම හිතුනා... ඔහුට බැලුනේ එද්දී ගෙනා බුරියානි පාර්සල් දෙස දිහාව...

'මං පුතාට පාඩමුත් කියලා දෙන්නම්...'

ඇය බැගෑපත් වෙද්දී ඔහුට වාවාගෙන ඉන්නට බැරි උනා. සමා වැනි අසරණ මිනිස්සයෙකුගෙන් යමක් ඉල්ලන [illegible] එච්චර බැගෑපත් විය යුතු නෑ.

'ඒ මොකවත් කරන්න ඕන නෑ කල්පනා... [illegible] මේකව තියාගෙන හිටියත් මට ඇති...'

'එහෙනම් කියලා යනව නේද...'

'තව එකපාරක් කියන්න වදයක් නොමේ කියලා...'

රවීක පුතාගේ හිස පිරිමදිමින් ඇසුවා... කල්පනා වදනක් වත් නොදොඩා මේ අපූරු පිය පුතු දෙදෙනා දෙස බලා උන්නා...

'මං.ට කවදාවත් මේ පැටියව වදයක් වෙන්නෑ... රවීක දන්නව මං.ට ජීවිතයක් කියලා දෙයක් නෑ... ඒ..හෙ..ම ඒ..කේ මං..ට මේ පැටියාගෙන් වත් ජීවත් වෙන්න මො..නා..ව හරි ඉල්ලගන්න ඉ..ඩ දෙන්න...'

කල්පනා එළේ කියා ඇගේ උකුලේ තිබූ සුදු වෙස්ට් එකකට

මුහුණ ඔබාගෙන ඉකිබින්දා... ළඟට ගොස් ඇයව සනසන්න ඔහුට සිතුණා...

'ඇත්තට අඬන්නෙපා කියන්න පුතේ... ඇන්ටි හරි නරකයි... අපිවත් අඬවනවා...'

රවීකාගේ වචන ඇගේ ආත්මයේ දෙලොස්සත්‍රාතයම දවා දැම්මා... ඇය සුදු වෙස්ට් එකෙන් දෙනෙත් පමණක් ඉවතට ගෙන ඔහු දෙස බැලුවා...

ඇගේ ජීවිතයේ සවිරූපක් පිරවත් පෙනෙනන් ඇයව මේ තරම් හැඟීම්බර ලෙස කතා කරලා නැහැ... පිරිමියෙකුගේ ලෙන්ගතු පසුවකින් බැඳූ යමක් පිරවෙන්නේ කලාතුරකින්.

'මං පුතාට කවන්න බුරියානි පැකට් එකකුත් ගෙනාවා...'

ඔහු [illegible] තිබූ බත් පැකට් දෙස සිනාවා අසරණව ඇයව [illegible] බැලුන්ව ඇය වෙත ඇදගෙන ඔහුගේ [illegible] අතින් සසැර් කළා...

'[illegible] කන්න හොඳ නෑ...'

ඒක ඇත්තක කියලා ඔහුත් දන්නවා. පනේ දමා පුළුවු ඇඹුල් රසට ගෙදරක කුස්සියක ඉදෙන කරවල හොද්දක් සමඟ බත් පීකක් කොච්චර රසද කියලා රවීකා දන්නවා.

'ක්ලාස් වලට යන්න පරක්කු වෙනව නේද... පුතාගේ ඇඳුම් දෙකකුයි වවල් එකයි විකරයක් මට දීලා ඔයා යන්න... මං පැටියව අම්මට කියලා නාවලා කවන්නම්...'

රවීක පුතා දෙස බැලුවේ 'උඹටත් ලැබුණ සැප' කියන්නාසේ බඳුව. කොහොමත් ඔහු හැමදෙම හිතුවේ සමා විඳින දුකින් කාලයවත් පුතාට හොඳ ඉන්නට. සමහර දේවල් හෙදවිය කරන්නේ සමහර ප්‍රතිපත්ති ගැන ඉවෙන් වගේ තේරුම් ගෙන කියලා රවීකාට හිතුනා.

'යන් පුතේ...'

පියාත් පුතාත් ඔවුන්ගේ කුඩා ඇනෙක්සිය දෙසට යද්දී ඇය

බලා උන්නා... පසුව විනෙන් විස ඇති කර ගන්නා මේ ලෝකයාලු සංණ්ණයට කවදහරි හිතට ලොකු වේදනාවක් ගෙනෙයිද කියලා ඇයට හිතුනා... රවින කවදහරි පුතාවත් අරගෙන මේ ගෙදරින් ගියොත්... කල්පනාගේ දෙපතුලේ සිට සීතල වීගෙන ගියා. අද විඳින මේ නිරාමිස ආනන්දය හදවතින් ඈත් කරන්නට ඒ සියලු පුළුවන් උනේ නෑ.

උදේ ඉර පායන හැටින් දවාලට ඉර බැසයන හැටින් පමණක්ද බලා උන් සිතකට ඒව වඩා සදාකාලික දෙයක් ඕනෙයි කියලා කල්පනා දන්නවා... ඒත් ඇයි දෙවියෝ ඒක මගෙන්ම ඈත් කළේ...

'අම්මේ...'

රෝද පුටුවත් කරකවාගෙන ඈත් අම්මා ළඟට ගොස් කතා කළා...

'පුතා ගොන්විසෙකී ගිහින් ආවා...'

ඇය කිව්වේ හරියට ඇගේ කුසින් වැදූ දරුවෙක් ගැන කියන්නාක් වගේ... අම්මා ගැස්සී තම දියණිය දෙස බැලුවේ ඒ නිසා...

'අම්ම හිතන්නේ මොකාවද කියලා මං දන්නවා... අනේක අම්මිලට ඒ සතුට දෙන්න මට බැරිඋනා... ඒ..ක..ට මං මො..ක් කරන්නද අ..මි..මේ ම..ං මොක් කරන්නද...'

පළින් ඇගේ ඇස්වල කඳුළු ගලා ගියා. අම්මා කරමින් උන් වැඩේ එසේම දමා දියණියගේ හිස අතගෑවා...

'අපිට ඔයා ඉන්නවනේ මැණිකේ... අපිට හිත හදා ගන්න පුළුවන්... අද ඔයා ලොකු කෙල්ලෙක් උනත් මං හිතන්නේ මාලන්ගේ වයසෙම දුවෙක් කියලා...'

'අම්ම.. එ..හෙ..ම හිත..න..වා ඒ..ත් ම..ම සා... හැන එ..හෙ..ම හිත..න්..න..ද...'

කල්පනාගේ ප්‍රශ්නයෙන් ඇය අසරණ උනා. එක්තරා කාලයකදී ජීවිතයේ සියල්ල මේ අම්මාත් තාත්තාත් දෙවියන්ට

බාර දුන්නා...

'අපි හැම දෙයක්ම කාලයාට බාරදෙමු... කෝ පොඩි එකා...'

'ගෙදර ගියා..'

කඳුළු පිසලමින් ඇය කිව්වා.

'පොඩි එකාට වෙන මොනවත් කටයිද දන්නෑ... මේ ඒරයිඩ රවින් එකයි අම ඒකයි ගිහින් දෙම්ම... මං මේ කලපත් කෑල්ලකුත් කැඳ...'

'රවින චූරියානි පැකට් ගෙනත්...'

'අනේ රවිනත් වෙන මොනවා කරන්නද... දෙයියනේ දුක් දෙන්නෙනම් හොඳ මිනිස්සුන්ට... මේ රත්තරන් මිනිහට ගෑණියෙක් දුන්න හිටියොත්... මං හැම විස දීලා එන්නම්...'

'අම්මේ...'

[illegible] කියලා ගන්නට රවිනගෙන් අවසර ගත් බව ඇය [illegible] අම්මාට කිව්වේ නැහැ... ඇගේ අහිංසක පුතාට සිත් ගන්නට ඇයට ආසයි...

'ඇයි දරුවෝ..'

'රවින හදන්නේ පොඩි එකාට ස්ලෝස් එකට එක්කං යන්න... පොඩ්ඩා සටි... පැය දෙක තුනක් කොහොමෙ ඉන්නද...'

'ඒකනං ඇත්ත තමයි... මේකත් දන ඔල්ලනේ..'

'මං රවිනගෙන් ඇහුවා පුතාව තවසට ඔලාගන්නද කියලා... පොඩි එකා මේ ගෙදර දිව්වං ඇත්නා කියලා විදයක් නැතේ අම්මේ...'

අම්මා දියණියගේ අනුකම්පා සහගත ආත්මානුකම්පා සහගත සිනාවිලි හොඳට අඳුනනවා... සීතල නිහැඬියාවක් තියෙන මේ නිවසේ පොඩි එකෙකුගේ හඬක් පැය දෙක තුනකට වත් පැතිරී යනවානම් ඇයත් ආසය.

'රවීන හා කිව්වද...'

'අපට විඳයත් වෙයි කියලා මුලින් අහගත්තින් උනා...'

'ඔයාව නැව්වට පස්සේ මාත් අවුරුදු විසි හතරකින් පොඩි එකෙක්ව නාවලා නෑ... කවලා නෑ...'

'මම මේ පොඩි එකාට වත් මත් කවක් නොකැව්වොත් මට ජීවිත කාලෙටම කවාගන්න බැරි වෙනවා අම්මේ...'

කල්පනාගේ කතාවට අම්මගේ පපුව ඉරී ගියා.. ඇය දියණියගේ ප්‍රාණයකින් ගෙහෙර දෙසා දෙස බලා හිල්ලුවා...

'අපි කව සැරයක් බෙහෙත් කරලා බලමු...'

'වැඩක් නෑ අම්මේ... මං හිත හදාගෙන ඉන්නේ. දෙවිවරුනේ ගානෙයි වෙද මහත්තුරු ගානෙයි ගිහින් මට එපාවෙලා... අවුරුද්දක් දුක් විඳ විඳ බෙහෙත් කරනවා... අන්තිමට මුකුත් නෑ... හිත හදාගෙන ඉන්නවා ඒට වඩා සැනසෙයි...'

මලානොපරාජිත ඇති වෙච් නැති වෙච් යනවාට වඩා අම්මා වූ ජීවිතයේ සිහින අමතක කර හිත හද ගැනීම හොඳයි කියලා කල්පනා හිතාගත්තේ දන් සෑහෙන කාලෙකට කලින්... [illegible] විසර පුරාම ඇය මේ ගේට්ටුවෙන් එළියට ගියානම් ඒ [illegible] සැරයක් කැලේ සන්සලට යන ගමනේදි විතරයි... ඒත් හොඳපටම රෑ වුනාට පස්සේ... රෝද පුටුවෙන්ම විහාර ගෙට ගිහිල්ලා මල් පූජා කරලා පස්සේ පැයක් විතර බෝ මළුව ඈත්තකට වෙලා කල්පනා හිතේ වැඳගෙන ඉන්නවා... ඒ හැම වාරයකදීම කල්පනා බෝ සමිඳුගෙන් ඉල්ලුවේ උන නුපන් ආත්මයක හඳුරෙනුවටත් මෙහෙම උකක් නම් දෙන්නෙපා කියලා...

'අම්මා මට පුතාව නාවලා දෙන්න... මං පැටියට කවන්නම්...'

'එහෙනම් ඔයා දත් කාලා ඉන්න...'

'මාත් මාලත් එක්කම කන්නම්...'

කල්පනාගේ හිතට අමුත් සැනසීමක් දැනුණා... ඇය රෝද

පුටුවෙන්ම කාමරයට ගිහින් අල්මාරිය ඇරලා පාච්චි කොකොළ රෝස පාට ඇවිරයකුත් ගිය වර ප්‍රීංචීමා ගෙනාත් දුන් විදේශීය සබන් කැටයක් එකලට ගත්තා... පුතාට අන්දවන්න අම්මාට කියලා රෙදිලැහත ඇඳුම් දෙක හතරකුත් කෙන්ත මෙත අල්මාරියේ දමා ගත්තාට ඔහා කියලා ඇයට හිතුනා...

'පුතා ආය මා එක්ක සංජීවගේ ක්ලාස් එකට යන්නද නැත්තම් කල්පනා ඇන්ටි එක්ක ඉන්නද...'

රවීන අනුවේ පන්තියට යන්න ඇඳගන්නා ගමන්... පුතාගේ වැඩ වලින් ඉමහතම් වස් කිඳකස් වෙන්න ඇම්බිව එක එක අහසින් හොඳයි කියලා ඔහුට හිතුනා... පුතාගේ වැඩ ඉවර කර මිහුවින් එන්නතගෙන කලබිලයේ ගොස් සණ්ඩිගතට පාඩමක් ඉගැන්වීම කරන්නට බැරි දෙයකි... ජීවිතයේ කරන්නට සිදුවූයේ ලේඛී පාසු [illegible] නිසාම ඔහු වඩාගෙන උන්නා...

'[illegible] එක්ක ඉන්න...'

[illegible] ඇතට ඇඹී ඇඹී කියනවා.. ආදරයට [illegible] ඇඳෙන දරුවෙකුගේ හදවතත් ඉර හැරෙන හැරෙන [illegible] හැරෙන ප්‍රියකාන්ත මලක් වගේ කියලා රවීනට හිතුනා...

'ඇන්ටිව වද දෙන්නෙපා පැටියෝ.. ඇන්ටි පව්නේ..'

'තාත්ති දෙයි මට ආවොත්...'

රවීන පුතාව ළං කරගෙන ඔහුගේ හිස අතගෑවා... දරුවෙකුගේ ජීවිතයේ මොන තරම් දේ තියෙනවාද... පන්තියට අරගෙන ගියානම් පුතා හැකුවකට වී නිදා ගන්නා අයුරු ඔහුට මැවී පෙනුනා...

'ඇන්ටි ළඟ දෙසියගන්න...'

'රෑ වුනොත්...'

'මං පුතාව වඩාගෙන එන්නම්...'

'එතකොට ඇන්ටි පව්නේ... ඇන්ටිට පාළු වෙයි... මං කියන්නද වැඩක්...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

මාලන් ඇඟිල්ල කම්මුලට ගහගෙන කල්පනා කළා...

'මොකෝද්ද පුතේ...'

'තාත්තින් ඇන්ටි ගාව දෙයියන්නා...'

මේ ජීවිතයේ යළි කිසිම දිනයක ගැහැණියකගේ සුවඳකට කුරුල් වී නිදා ගන්නට ඔහුගේ බලාපොරොත්තුවක් තිබුණේ නෑ... පුතා ඇසි දවී රෙනා තුරු ඔහුගේ සුවඳේ ගැලී රැය පහන් කරන්නයි රවිකා හිතා උන්නේ...

'ඇන්ටි දෙයියන්ගේ ඇන්ටිගේ ඇඳේනේ පැටියෝ... අපි රැට අපේ ඇඳට එමු...'

රවිකා නිබන්ධන මිටියක් රැගෙනම පුතාත් සමඟින් ගෙදරින් පිටවුනා... කුඩා බෑගයක මාලන්ගේ පුංචි කොට කලිසම් දෙකකුත් ටී ෂර්ට් දෙකකුත් තුවායකුත් ඔහු රැගෙන ආවා.... කල්පනාත් ඒ දෙස නොකා බලා උන්නා... මාලන්ගේ ඇඳුම් පොඩි ඒක රවිකා කල්පනා අත තබද්දී ඔහුගේ පපුව පිච්චිලා ගියා.

'මං පුතාට කිව්වා දග කරන්නැතුව ඉන්න කියලා...'

ඔහු සවම්බින් කිව්වා. කල්පනා ඇයට ආවේණික වූ සුන්දර සිනහවකින් මාලන්ව තම තුරුලට ගත්තා...

'දරුවෝ දග කරන්න ඕන...'

අම්මා කිව්වේ පොඩි එකාගේ හිස අතගාමින්...

'මං වද දෙනවද මන්ද...'

රවිකගේ කතාවට කල්පනා අම්මා දෙස බැලුවා...

'පුතා තොමේ වද දෙන්නේ තාත්තා නේද අම්මේ... මාලන් ගැන හිතන්නෙපා... ගිහින් හොඳට ළමයිව උගන්නනන්න...'

ඔහුගේ විනීත පෙනුම කල්පනාගේ හිතට අළුත් ලෝබකමක් ඇති කළා. ඔහු වත් කෙනෙකුට ආදරය කරන්නට හැකිනම්... ඇගේ තුන් හිතම තත්පරයක් තුළ කඩා වැටුණා. මං මේ මොනවද

හිතන්නේ... ඇය හිතුවා.

'යන් පැටියෝ අපි ජෝ නාලා එමු... මං පුතාට ලොකු වතුර එකක් සිරෙව්වා... අපි ඒකේ බැහැලා නාමු...'

අම්මා පුතාවත් අරගෙන යද්දී රවිකා අසරණව බලා උන්නා... තමාට මෙවන් පැන්දම්මා කෙනෙක් ලබන්නට පිනක් තිබ්බා නම්...

කාලයක් මෙනාතපතලා රවිකත් කල්පනාත් තනි උනා. ඇයට දැන සන්තාවී ඔහුට ලෝබි සිතුනා...

'මට මෙහෙම උදව් කරනවට මං මොනාවද ඔයාට දෙන්නේ...'

ඔහු ඇහුවේ මොලොක් ස්වරයෙන්.... ඇගේ තුනී දෙතොල් සතල විතෙන් විකා මැත් උනා...

'මං මාලන්ව බලාගන්න එක ලොකු උදව්වක්ද...'

ඇගේ හඬ තිබුණේ ළද්ධියකගේ වැනි හඬක්...

'... සපුරුවත් කවිරුවත් නොකරන උදව්වක්...'

'කල්පනාත් දෙයක් දෙනවද...'

'ඔව්...'

ඔහුගේ පපුව අසාමාන්‍ය ලෙස ගැහෙන්නට ගත්තා...

'මාලන්ව මං ගාවම තියන්න... ඒ ඔට ඇති...'

'මගේ හිතන පැටියව එච්චර වටිනවද...'

නිරායාසයෙන් පෙන්ව යන දෙතොක් ඔහුගෙන් වචනක් නොකරම ඇය හිස සැළුවා...

'මං යන්නද...'

රවිකා ඇගෙන් අවසර පතන්නට මෙන් විමසුවා... ඇය හිසින් ඔහුට දෙව් පිහිට පැතුවා... ඒත් ඒ ආශිර්වාදය මුවින් පිට කරන්නට ඇයට ශක්තියක් තිබ්බේ නෑ.

'ර..වි..කා...'

රවිකා දොර දක්වා ගියාට පස්සෙයි ඇය කතා කළේ. ඔහු

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

සන්තුෂ්ට සාරයෙන් මෙන් හැඟුණා...

'කෑ..ම කා..ළ..ද යන්..නේ...'

ඒ වචන වල මොනතරම් ලෙන්ගතුකමකින් කිවුවාද කියතොත් රධිකව මොහොතකට ගොළුවී ගියා... හද උල් සහිත ආයුධයකින් පපුව පසාරු කරද්දීත් දැනෙන්නේ මේ වේදනාවමයි...

'පුතා බඩගින්නේ ඉඳිද්දී මට කන්න බෑ කල්පනා... මං ගිහින් මොනවා හරි කනවා...'

කොතරම් උතුම් පියෙක්ද... දෙවි දේවතාවුන් ඔහු වැනි පියවරුන්ට නමස්කාර කළ යුතු යැයි ඇයට හිතුණා... ඔහු ආත්මිකව මුදු වෙන්න පෙරුම් පුරනවද කියලා කවුද දන්නේ...

'මං මාලන්ට සලන්නම්... බඩගින්නේ ක්ලාන්ත කරන්නෙපා...'

විසල් ගිය දිව කෙළ පොදකින් තෙමාගෙන ඔහු හිස සලා පාරට බැස්සා... මිදුලට බැස්ස පසුත් යළි හැරී බලන්නට ඔහුට හිතුනත් රධික හැල්මේ පාරට බැස්සා...

අවසාන් වූ සිතුවිලි එක්කාසු කරගන්නට කල්පනාට ටික වෙලාවක් ගියා... මාලන්ගේ අම්මාට මේ උතුම් මිනිසාට පතිවෘතාවක් වන්නට බැරි වුනේ ඇයි... ඔහුගේ ආත්මයෙන් විහිදෙන සුගන්ධය ඈතින් සිටත් මේ තරම් හොඳින් ගත හැකි වී නම් ඔහුට ආදරය කළහොත් කොතරම් සතුටක් ලද හැකිද...

කල්පනා සෙමෙන් සෙමෙන් රෙද්ද පුටුවෙන් කරකවාගෙන නාන කාමරය වෙතට ගියා... රධික වතුර පිරුණු ටබ් එකේ බැසගෙන සෙල්ලම් කරනවා... නිරුවතින් උන් දරුවාව දුටු කල්පනාගේ හදවතට අප්‍රමාණ මව් සෙනෙහසක් ආවා... එය වචන වලින් විස්තර කරන්න අමාරු අසාමාන්‍ය ගැඹුරු සෙනෙහසක්...

'බලාගෙන රත්තරන් ලිස්සයි...'

අම්මා නැම්බු බෝතලය අතේ තබාගෙන මාලන් දෙස බලා

සිටියා...

'එන්න නැවියෝ මං නැම්බු ගාන්නම්...'

කල්පනා අම්මාගේ අතින් නැම්බු බෝතලයෙන් ටිකක් ඉල්ලා ගත්තා... පුංචි හිසේ නැම්බු ගල්වද්දී ඇගේ හිතට ලොකු ආසාවක් දැනුණා...

'ඇස් පියාගන්න පුංචෝ... දැයියා හැඳෙයි... අම්මේ පුතාට තවත් එක අල්ලන්න අම්මේ...'

නැම්බු පෙණ වලින් පිරී ගිය ඔහුගේ හිස ඇය තවත් එකට අල්ලාගෙන උන්නා... අම්මා කෙනෙක් වීම කොතරම් ආදරණීය අත්දැකීමක්දැයි ඇයට කල්පනා උනා...

රධිකගේ ආර්ථික විද්‍යා පාඨ මාලාවට එන ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ගේ ප්‍රමාණය එන්න එන්නම වැඩිඋනා... ඒ අතරම ඔහු ඉතා දැඩි කැපවීමකින් උසස් පෙළ විභාගය ඉලක්ක කරගෙන උගන්වන ගුරුවරයෙක් ලෙසට අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රයේ

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ජනප්‍රිය උනා.

'මං හිතන්නේ ලබන මාසේ ඉඳලා රවිකට ලොකු හෝල් එක ගන්න වෙයි...'

සංඝි සටන්වන දේශන ශාලාවේ හිමිකරු රවිකට කිව්වා. දකටමින් ශිෂ්‍යයින් ඔහුගේ පංතියේ උන්නේ ලොකු හිරවීමකින්...

'මිස්ටර් ගුණතිලකට කරදරයක් නැත්නම්... මටත් දුකයි කොල්ලෝ කෙල්ලෝ ටික හිරවෙලා ඉන්නකොට...'

'එහෙම කියන්නෙපා රවික... ටියුෂන් ගුරුවරු ගැන ළමයි ආදරෙන් කතා කියන්නේ... ඒත් ඔයාගේ පන්ති ඉවර වෙලා යන ළමයි ඊටත් වඩා හත්තියකින් ඔයා ගැන කතා කර කර යන්නේ... හවසට මට ඇහෙනවා... ඔයා මොනවත් කරන්න ඕන නෑ... ඔයාගේ මූණ එක ඔයා අල්ලගෙන ඉඳපන්...'

රවිකට අපිමින සතුටක් දැනුණා... ජීවිතයේ ඇද වැටුණ බොහෝ තැන් වලින් ගොඩ එන්නට ඔහුට කියලා දුන්නේ මේ ගුරු වෘත්තිය. ඒ නිසාම ඒ වෘත්තියට ඔහුගේ පුංචි බැඳීමක් තිබිණ...

මේ සියල්ලටම වඩා රවික ඔහුගේ පන්ති කාමරයට [illegible] කළේ අහිංසක මානුෂිකත්වයක්... මේ පරම්පරාව [illegible] හසුරුවනවාට වඩා මිදු වෙමින් ජයග්‍රහණය කරන්නයි ඔහුට ඕන උනේ... ඇතැම් සවසක බාලිකා පාසලක සිසුවියන් සටහන් ලියන අතරවාරයේදී බෑගයේ සඟවාගෙන කිරි පැකට් එකක් බොනු ඔහු දකිනවා. ඔහු මසිත්‍රපෝතයෙන් සටහන කියවමින්ම ඇය ළඟට සෙමින් පැරේ එනවා. සිසුවිය බටය මුවින් මුදා හැර ඔහු දෙස බලන්නේ අහිංසක සිනාවක් සහිතව.

'කාලා නොවෙද ආවේ පුතේ...'

ඔහුගේ වචන සිසුවියගේ සතුට හාරගෙන යනවා... ඇයට නැගිටිවෙන්නේ ඉබේටම...

'වෙලා තිබ්බේ නෑ සර්... දුවගෙන ආවා...'

'කිරි පැකට් එකක් බිලා ඔදිනේ...'

තමා කිරි පැකට් එක බොනවා ඔහු බලා උන් බව ඇය තේරුම් ගන්නේ එතකොට...

'කන්න ඉන්න බෑ සර්... පන්තියේ විනාඩි පහක් හරි පරක්කු උනොත් හරි දුකයි...'

'ගෙවල් කොහෙද...'

'මීපේ සර්...'

'ඉතින් දරුවෝ ගෙදර යද්දි රෑ වෙනවනේ...'

ඔහු කියද්දී සිසුවිය අහිංසක සිනාවකින් එක සරතානත්තවා පමණයි...

'දවාලට කාලා පාඩු නැති ළමයි අත උස්සන්න...'

[illegible] ගොඩ නැගුන පසු මිසිස් එකෙන් නෑ ගසා [illegible] මහගෙකටත් වැඩියෙන් අත ඔසවනවා.

[illegible] බඩගින්නේ ඇවිත් මයාලා කොහොමද ඉගෙන ගන්නේ...'

ඔහු ශිෂ්‍යයන්ගෙන් අහනවා... පිටුපස අසුනේ උන් සවකාර ශිෂ්‍යයෙක් නැගිටිනවා.

'සර්ව දන්නකම් බඩ පිරෙනවා සර්...'

රවිකගේ ඇස් වලට කඳුළු එනවා... ඇස් දෙක් මැද්දේ අඬන්න ඔහුට බෑ...

'මටත් වෙන්නේ ඒකම තමයි ළමයි... ඔයාලගේ දුකිය මූණු ටික දක්කහම මටත් බඩගිනි යනවා... මාත් දවාලට කාලා නෑ...'

රවිකගේ ඇස් වලට සමගන්තැරව මුළු පන්තියේම ඇස් වල කඳුළු පිරෙනවා... දරුවන්ගේ හදවත් වල ඔහු මේ ඇති කරන මිනුස්සකම ටියුෂන් ව්‍යාපාරයේ නළු නාඩ ගුරුවරුන්ගේ සෝබන රංගනයට වඩා මානුෂික උනා. හෘදයාංගම උනා...

www.sinhalaelibrary.com

SIHINA

පවන් දවසක ඔහු පන්තියට එද්දී පන්තියේ කෙළවරේ මෑතුරක සිසුවියක් අඬනවා. තවත් සිසුවියන් දෙතුන් දෙනෙක් ඇයව වට කරගෙන සනසනවා... රවීක ඇය අසල නතර වෙනවා...

'ඇයි පුතේ මේ...'

සිසුවිය කඳුළු පිසදාගන්නට හදනවා... ඒත් ඇගේ පාමුල් නැවත නැවතත් තෙත් වෙනවා.

'නෑ... ස..ර්.. මු..කු..ත් නෑ ස..ර්..'

ඇය ගොත ගසමින් කියනවා... රවීක මොහොතක් ඈ දෙස බලා ඉන්නවා...

'ඇයි පුතේ යාළුවො මේ අඬන්නේ... ඇත්ත කියන්න...'

මිතුරියන් අසරණව ඈ දිහා බලනවා... ආදරණීය ගුරුවරයෙකුට අමාරුවක් කියන්න සිසුවියන්ගේ හිතට හිත් දෙන්නේ නෑ...

'සො..රි ස..ර්... චතුමිගේ එයාර් එකක් සිව්වා... ඒ..ත අද...'

එතනින් පසු රවීක අසන්නේ නෑ... ඔහු මොහොතක් ඇය සිසුවිය දෙස බලා ඉන්නවා... ආදරයේ දුක තේරුම්ගද සිතා [illegible] ගුරුවරයා දන්නවා.

'දලා ගිය එකාට බම්බු ගහගන්න කියන්න පුතේ... මිනිහා වගේ කෙනෙක් ඔයාගේ ජීවිතේ තවත් කාලයක් ඉඳලා ගියානම් ඒත් ඔයාට තේද දුක... වේලාසනින්ම තොටියා ගිය එක හොඳයි කියලා හිතන්න... හවසට ගෙදර යද්දී රතිඤ්ඤා පෙට්ටියක් අරන් ගිහිල්ලා පත්තු කරන්න... රට පන්සලට ගිහිල්ලා මලක් පූජා කරලා පඬුරක් දලා දෙවියන්ට ස්තූති කරන්න... දලා යන මිනිස්සු වෙනුවෙන් කඳුළු නාස්ති කරන්නෙපා දරුවෝ... එනකොට ඉන්න මිනිස්සු වෙනුවෙන් කවුද අඬන්නේ...'

අවංකත ගුවනියගේ පසුවට මේ ආදරණීය ගුරුතුමාගේ

පවන වැස්සක් වගේ නාඩා වැටෙනවා... ජීවිතයම පිරිසිදුව දකින දයාබර දිසානායකමොස්ලා හරි අපූරුයි... අඬන හිතට එහෙම හිතුනා...

ඉගැන්වීම රවීකගේ ආත්මයටම කිඳාබැස්සා... දවසින් දවස ඔහු සිසු සිසුවියන්ගේ හදවත් දිනා ගත්තා... ඒ නිසාම නීරස ආර්ථික විද්‍යා මූලධර්ම ආකර්ෂණ දෙයක් විදිහට ඉගෙන ගන්න ඔවුන් පටන් ගත්තා... සියල්ලටම වඩා රවීකගේ තීක්ෂණ නිර්මාණ [illegible] එක සතියකදී ඔහු බෙදපු මුද්‍රිත නිබන්ධනය එකම සතියකදී තවත් දස දහස් ගණනක් ඡායා පිටපත් කරගෙන [illegible] කළා...

'සර්... ඉස්කෝලේ ළමයි අහනවා සර්ගෙන් විදූට සල්ලි දීලා ගන්න හැකිද කියලා... එකාලුව පැණ එන්න අමාරු ළමයි... කොච්චර් දුර...'

[illegible] වල සිසු සිසුවියන් ඔහුගෙන් නිතර නිතර [illegible]

[illegible] විදූට සල්ලි වලට විකුණන්න ගියොත් ඒක [illegible] නෑ... මිස්කකාටම කියන්න සර්ගේ පොතක් එනවා කියලා ඇයි වල... ඒ පොතේ මේ හැම විදූට එකක්ම තියෙනවා... ටිකක් ලොකු පොතක්... පන්ති තෝන පුළුගෙන් හරි ඒ පොත ළඟ තියාගෙන ඉගෙන ගන්න පුළුවන්...'

දනට මුද්‍රණයේ පවතින පොතට විශාල ඉල්ලුමක් දනාවමින් ඇති වීගෙන එන බව රවීකට වැටහුණි. ඔහු නිතරම එද රෝහණ සිසු සහාව ගැන. 'මේ පොත අඩුම ගානේ ලක්ෂය පන්නලා යනවා...' මිතුරාගේ අනාවැකි ගැන ඔහුට පුදුම හිතුණා...

රවීක පන්ති ඉවරවෙලා එද්දී රෝහණ කාර්යාලයට ඇවිත් හිටියා...

'සර් දෙවෙනි කණ්ඩායමකුත් පටන් ගන්න වෙයි... අද ළමයි සිහක් විතර මම හරවලා ඇරියා...'

කාර්යාලයේ කාඩ් සටහන් කරන අමරසේන රවීකට කිව්වේ

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

රෝහණක් බලා සිටියදී... රෝහණ සමි මියුරා දෙස බලලා ජයග්‍රාහී සිනාවක් පෑවා.

'දවස් දෙකක් හිත අන්සිය වෙනවා... ශ්‍රී වෙලාවක් බලලා පටන් ගනින්...'

'ඔව් සර්... සතියේ ඉඩ නෑ සිවුවම ළමයි මෙතන අඩනවා...'

'එහෙනම් පටන් ගමු... සෙනසුරාද හවස දමු... අම්මේ අපට තේ දෙකක් ගෙනත් දෙන්න...'

රවිකා මියුරා ළඟ ඉඳගත්තේ සුදු වෙරස් කැටරුණ අත් දෙක පිස දමා ගනිමින්... රෝහණ මොහොතක් ඔහු දෙස බලා ගත්තනම බලා උන්නා...

'ඇයි මචං...'

'උඹ ලස්සන වෙලා...'

රෝහණ කිව්වේ අවංක හඬවෙනින්... රවිකා ලස්සනට හිනා උනා...

'ජීවිතේට මොනවද මොනවද වෙනවා වගේ දැනෙනවා රෝහණ...'

'සතුටක් තියෙනව මචං ලස්සට දත්තොපා හඳ පායයි කියලා... උඹ බයවෙන්නෙපා උඹේ ජීවිතේ හඳවල් හතක් පායනවා... දැනටමත් දෙකතුනක් පායලා තියෙන්නේ...'

'ළඟක සතියේ ගම්පහත් පන්තියක් පටන් ගන්න හිතන් ඉන්නේ මචං...'

'මට හරි ආසයි මචං... උඹ කොළඹට ආපු හැටි හැමවෙලාවෙම හිතෙනේ... එතකොට උඹට වැඩ කරන්න හයිය එයි...'

රවිකා අද දවසේ ශිෂ්‍යයෙක් ඔහු වෙතට එවූ කුඩා චිට් එකක් ගෙන රෝහණට පෙන්නුවා...

'විනූෂන් පිල්ඩ් එකේ ඉන්න ජෝකර්ලා මැද සර් උඹේ

ගුරුවරයෙක්... අපි සර්ට හරි ආදරෙයි...'

පුංචි කනිරූල් කොළයේ මෙහෙම ලියවිලා තිබ්බා... රෝහණට පුදුම හිතුණේ නැහැ. ඒ බව ඔහු දන්නේ අද නොවේ...

'පොඩි උන් විතර මේක ජෝරුම් ගන්න එපාම ඇයි...'

'පොතට දන්නම ලොකු විනෝදව එකක් තියෙනවා රෝහණ. උඹ කිව්වා හරි...'

රෝහණ හිනා උනා...

'ඒ කොහ මචං ලංකාවේ ඒ ලෙවල් එකෙන් කරන හැම කොල්ලෙක්ම කෙල්ලෙක්ම ගන්නවා... මට පොත ගහලා ගුරුවරයෙක් නැති වෙයි...'

'එච්චරටම සමිද...'

'[illegible] හොඳ දේව මිනසට් එක තියෙනවා රවිකා...'

[illegible] කවුරුත් මේ හොඳ නම කවදාවත් නැති [illegible] නෑ කියලා ඔහු අධිෂ්ඨාන කරගෙන සිටියා... ගුරුවරයෙක් දෙවියෙක් වගෙයි... ඔහුගෙන් කිරන්කරුවෙක් විහිදිය යුත්තේ ඒ දේවමය රැස් මාලාව...

'කෝ පුතා...'

රෝහණ හදිස්සියේම ඇහුවා...

'මට උඹට කියන්න අමතක උනා... හිය මාසේ ඉඳලා ඒ පුතෙක් මට විසඳුනා...'

'උඹ සර්වන්ට් කෙනෙක් ගන්නද...'

'නැහැ බං... අර වීල් චෙයාර් එකේ ඉන්න කෙල්ල... උඹට මතකයි නේද... ඒ ළමයා පොඩිඩව බලාගන්නම කිව්වා... ඒ කෙල්ල පුතාට පැලෙන්න යනවා රෝහණ...'

'එව්... හොඳ කෙල්ලෙක්...'

'මං දවල්ට නර්සරි එකෙන් ගිහින් ගන්නවා... කල්පනා

පුතාව හෝදලා කවලා හවස පැටියට පාඩම් කියලා දීලා මුදුන් වන්දවලා සමහර දවස් වලට නිදින් කරලා... අම්මා කෙනෙක් වගේ... මං මේ හිතන්නේ මං ඒ කෙල්ලට මේ ණය ගෙවන්නේ කොහොමද කියලා මචං...'

'මනුස්සකම් වලට ණය කියන්නෙපා මචං... උඹට දවසක් එයි... ඇයි ඒ කෙල්ල විසේසිල් වෙලා තියෙන්නේ... එච්චර ලස්සන කෙල්ලෙක් වීල් චෙයාර් එකේ ඉඳිද්දී පපුව පත්තු වෙනවා..'

'වෙලාවක අහන්න ඉන්නේ... හිත රිදෙයි කියලා මං ඇහුවේ නෑ...'

කල්පනා සමග නිස්කලංකයේ කතා කරන්නට රවීකත් උන්නේ ලොකු ආශාවකින්... ඒත් තවමත් ඒකට අවස්ථාවක් උදාවුනේ නෑ...

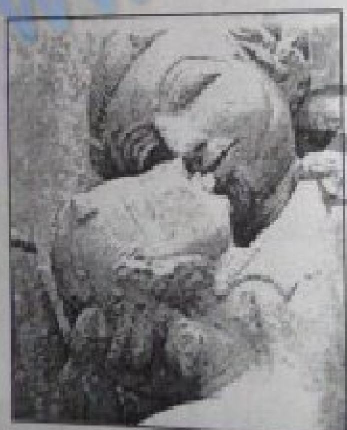

සිකුරාදා එද්දී රවීක ටිකක් පමා උනා... ඔහු ආ ත්‍රීවීලර් එක නිවස ඉදිරිපිට නවත්වද්දී රෑ හතහමාරත් පසුවෙලා... පුතාව ඇග උඩ තියලා එච්චර පමාවෙන එක හොඳ

නෑ කියලත් ඔහුට හිතුණා... මනුස්සකමක් උනත් ඉහගෙන කත එක හොඳ නෑ කියලා රවීක දන්නවා.

දුවගෙන වගේ නිවස දෙසට එද්දී මිදුලේ පුටුවක් තියාගෙන කල්පනාගෙ පියා උන්නා...

'අද ටිකක් පරක්කු උනා අන්කල්... මහරගම ට්‍රැෆික්...'

ඔහු සමාව ඉල්ලන්නාවි මෙන් කිව්වා...

'අපෝ ඒ ගැන නම් කතා කරන්නෙපා රවීක... ඔයා මේ වෙලාවට ආපු එකත් පුදුමයි... ඉතින් කොහොමද රවීක දන් ක්ලාස් එකත් හත්වේ..'

එහෙම අහද්දී රවීකගේ මුහුණ ට හද පැව්වා වගේ උනා... කල්පනාගේ අම්මත් ගෙයි ඉඳලා මිදුලට බැස්සා.

'මේ ගේ [illegible] පස්සේ මට උදුරනවා අන්කල්... අනේ [illegible] නෙමේ... ක්ලාස් වල ලමයි පිරිලා... ඒකයි ටිකක් [illegible] වෙන්නේ...'

'රවීකට වරදින්නේ නෑ... ඔයා හොඳ කොල්ලෙක් කියලා අපිට දන්න දවසෙම හිතුණා... ඉතින් අපෙන් මොනවද රවීක කෙරෙන්න ඕන...'

'කල්පනායි ඇන්ටියි මගේ පැටියව බලාගන්න එකම ඇති අන්කල්... ඒක මට මගේ කොහොමවත් කරන්නේ නැති උදව්වක්... පුතාව ක්ලාස් එකට එක්කගෙන යනවා කියලා ඉස්සර හිතුවට දන් ඒක කරන්න බෑ...'

'රවීකට කියන්න පුතා නිසා දුව ඉන්නෙත් සතුටින්... එයා වීල් චෙයාර් එක උඩ හිරවිලා මළ කඳක් වෙලා... දන් එහෙම නොවී මේ ගේම පිරිලා... අපිටත් හරි ලෙහෙසියි...'

කල්පනාගේ අම්මා කිව්වේ දෑසට ඉනූ කඳුළු පහන් වී පිසදමාගනිමින්...

'එයා අන්ධකාරය විතරක් දන්න දරුවෙක් රවීකා...'

'මට තේරෙනවා අන්කල්... පුතත් කල්පනාට පණ වගේ.. රෑට නිදාගන්නත් කල්පනා ඇවිත් කිය කියා කියනවා...'

රවීකා වට පිට බැලුවේ පුතාගේ ඇඳත් කොහෙද කියලා සොයන්නාට වගේ. ඒත් පුතාගේ සද්දයක් වත් නෑ.

'කෝ පුතයි කල්පනායි...'

'දෙන්නාම නිදි... එන්න රවීකාව පුතාව ගන්න...'

රවීකා ඇය පිටුපස කල්පනාගේ කාමරයට ගියා... මල් වැටුණ පොරවනයකින් දෙදෙනාගේම සිරුරු වැසී තිබුණා. කල්පනාගේ අතක් මාලන්ගේ වනට උඩින් වැටිලා තිබුණා. මාලන්ගේ මුහුණ තිබුණේ ඇගේ පපුවේ... මේ දර්ශනය දකිද්දී රවීකාගේ පපුව හෝස් ගාලා පත්තු උනා... ඔහු දොර අරද්ද අල්ලාගෙනම මොහොතක් බලා උන්නා...

රවීකා ඇඳ ළඟට ගිහින් මාලන්ගේ හිස අතගෑවා... ඇගේ තුරුලින් පුතාව ඇත් කරවන්න ඔහුට ලෝබ හිතුණා... මේ ළඟින් කණිටත් එක විනාඩියකට ඇලවෙන්න හිතිලා නැති...

'පව්... දෙන්නාම සනීපෙට නිදි ඇත්තේ...'

දුරකතනය නාද වූ නිසා කල්පනාගේ මඳ කාමරයෙන් පිට උනා. ඔහු එවර බලා උන්නේ නිෂ්කලංක ඇගේ මුහුණ දෙස.. ඇය අති චමත්කාර ජනක වසන්ත සෘතුවක පිපුණ මලක් වගේ... ප්‍රථම වරට ඒ මුහුණට මදක් පාණ්ඩු ඇයව සිප ගන්නට ඔහුට සිතුණා.

කල්පනා හදිස්සියේම දෙනෙත් ඇරියේ ඇඳ අද්දරින් ඒ සුසුම් හඬ ඇසිලා. ඇඳ අද්දර හිඳ තමා දෙස බලා හිඳින රවීකාව ඇය දක්කේ එවිට. කල්පනාගේ තුන් හිතම හිරි වැටිගෙන ගියා... 'දෙවියනේ ඇයි මේ...'

'පුතාව තුරුල් කරන් ඉන්නකොට මටත් නින්ද ගියා...'

ඇය ලැජ්ජාවෙන් වගේ කිව්වා.

'මං එන්නාක් විතරත් පරක්කු උනා...'

'හවස ඇඟ හෝදලා අපිත් සුට් එකත් ඇඳලා මං එක්ක ඇඳට වෙලා කතන්දර අහ අහා උන්නේ... මේ බලද්දී නිදි...'

'දවල් වරුවෙම උහුලනවලෙ...'

රවීකාට කවික් වෙනවා නම් ඇගෙන් අහන්න හිතෙනවා.

'පුතා රෑට නින්දෙනුත් මියාව හොයනවා...'

'ම්...ඒ...ත් එහෙමයි...'

ඇය කිව්වේ මිදුණු හඬින්...

'දවසක් දෙකක් නැති උනොත් සාංකාව නැදෙයි...'

'කාටද' කියලා අහන්න ඇයට හිතුනා...

'ගන්න ඇවිත්... ආයිත් ඇහැරවන්න එපා... හිතාම නිදාගන්න හරින්න...'

'[illegible] දෙන්නාටම [illegible] පාළු...'

[illegible] කියන්න ඇගේ මුවට ආවා. ඒත් කල්පනා ඒ වචන [illegible] ගත්තා.

'මොනාවද කියන්න ගියේ...'

'නෑ... මොකුත් නෑ...'

රවීකා පහත් වී ඇගේ ළැමට තුරුල් වී උන් පුතාව අල්ලාගත්තා. ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩු ඉබේටම වාගේ ඇගේ සොලොක් පපුවේ ගැටුණා... නිද උන් පුතාට මේ කිසිවක් දැනුණේ නෑ. ඔහු තාත්තාගේ ගෙල බදාගෙන යළිත් නිදන්නට උනා...

ඇය ඇඳේ වාඩිවී සොඳුරු දෙනෙතින් රවීකා දෙස බලා උන්නා...

'පුතාගේ තාත්තාට ඒ ලෙවල් ළමයි හරි ආදරෙයි... ළමයි රවීකා සර් ගැන කතා කරන්නේ ඇස් වල කඳුළු පුරවගෙන...'

ඇය හිනාවෙලා කියද්දී රවීකාට පුදුම හිතුණා.

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'කොහොමද දන්නේ..'

'අද මගේ යාළුවෙකුයි එයාගේ නංගිලා දෙන්නයි ආවා.. මූ.. කිව්වේ නෑ මේ ඉන්නේ රවීකගේ පුතා කියලා... නිකං කතා කර කර ඉද්දී මියාව මිනාකානවට ආවේ... වියුණත් පන්ති වල සිං.. කියා කියා ඩාන්ස් කරන සර්ලා හැද්දේ රවීකා සර් කොළ.. ගුරුවරයෙක් කියලා තමයි එයාලා කියන්නේ... කවදාවත් ඒ ආදත් නැති කර ගන්නෙපා... ඔ..ය..ට හරියන්නේ ඒක නිසා..'

කල්පනාගේ කතාවට කියන්න දෙයක් රවීකට සොයා ගන්න බැරි උනා... ඔහු කෑකෙට්ටිව ඇය දෙස මොහොතක් බලා උන්නා.

'පුතාව හොඳ ඉස්කෝලෙකට දා ගන්න දෙනම ඉඳලා ටිකක් මහන්සි වෙන්න... නැත්නම් අමාරු වෙයි... මාත් දන්න දෙනුත් දෙනෙකුට කිව්වා...'

ඇය මිනක් කරන කුරු ඒ බවත් ඔහුට සිහිලයෝ වත් නැ.. කොළඹ හොඳ පාසලකට දරුවාව දමා ගන්නාට කොච්චර අමාරු කියලා රවීක දන්නවා.

'ඔයා කියනකල් මට ඒක හිතුනේ නෑ...

'තාත්තා කෙනෙක් උනාම ඒවත් හිතන්නෝනා...'

'ඒවා ඔනක් කරලා දෙන්න අම්මා කෙනෙක් ඉන්නෝන කල්පනා... මං බලන්නම්...'

ඔහු අන්තිමට ඇගේ පසුව උඩ ලියා ගිය වැකිය ඇගේ ළයට තදින්ම දැනුණා... මේ වාගේ දරුවෙකුට මට අම්මා කෙනෙක් වෙන්න පුළුවන්නම්... ඒත් දෙවිය එච්චර වාසනාවක් තමාට නොදෙන බව ඇය දන්නවා...

රවීක නිද උන් පුතාව පරිස්සමින් ගෙනවුත් ඇඳ ... තියලා... පුංචි මාලන්ගේ හිසින් එන ජොන්සන් ඇන්ඩ් ජොන්සන් බේබි ක්‍රීම් සුවඳ කව කවත් විඳගන්න රවීකට ආස හිතුණා... ඒ සුවඳක් කල්පනාගේ කාමරයට ඇතුල් වෙද්දී ආ සුවඳින් එකක් කියලා ඔහුට තේරුම් ගියා... පුතාව බලාගන්නකොට ඕනා කරන පුංචි පුංචි කළමණා ඇය නිමිතිට එකතු කර ගත්තා... ඒවා වෙනුවෙන් පුංචි මුදලක් හරි ඇය අත තබන්නට ඔහුට හිතුනත් දුෂ්කර කාලයකදී හමුවූ ආදරණීයම හදවතක දයාබරත්වයට ලංවූ තබන්නට රවීකට බිය හිතුණා...

මාලන්ගේ හිසින් පමණක් නොව අත් පා වලිනුත් හදවත නිවා සනසාලන ළදරු ආලේපනයක සුවඳ ආවා... ඒ සුවඳ දේශීය ළදරු ආලේපනයකින් එන සුවඳට වඩා වැඩියි කියලා රවීකට හිතුණා...

පුතා නිද ගන්නට ඇත්තේ රෑටත් මොනවා හෝ කවාගෙන කියලා රවීකට හිතුණේ දරුවාගේ කය දෙස බලද්දී... මේ මාස දෙක තුළට මාලන් ටිකක් මහත් වෙලා කියලා රවීකටත් හිතුණා...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

දරුවෙක්ට ආත්මවිශ්වාසය කපන්නා ඕන ගැහැණු අතකින් කියලා රවීසත් දන්නවා... ඒත් අහිමි වී ගිය බොහෝ දේවල් ගැන නොහිතනම් දුක්නව රවීන හිතාගෙන හිටියා... අහිමි වූ සන්තකයක් වෙනුවෙන් වැලපෙන්නට ගියොත් හිමි වූ දේවල් වෙනුවෙන් සොළොන්නට සතුටු කඳුළුත් වත් ඇස්වල ඉතිරි නොවෙන බව ඔහු දන්නවා.

මේ දරුවාට වැඩි අම්මාටවත් ඔහු ගැන ඇති නොවුණ හැඟීම්වත් කල්පනාව උපන්නේ කොහොමද කියලා රවීනට සුදුමයි... ජීවිතයේ මතුපිට මිට කවරයේ සාන්තියට දිස්නයට පෙනි බඳින වගේ ගැහැණු පරපුරක් මැද කල්පනා සුවඳ නමින පැල්ලි ගසක් වගේ කියලා රවීනට දැනුණා... ගැහැනියකගේ ආත්මීය වෙනුවෙන් අසාමාන්‍ය විදිහට හදවතේ උපදින මේ අපරිමිත ළෙංගතුකම... කොහේවත් කරුණාව ඔහුගේ ජීවිතයට ගෙන ආවේ මැද ශාන්තියක්... ඒ ශාන්තියම දරුවාගේ ජීවිතයත් ලස්සනට පෙළගස්වලා කියලා ඔහුට දැනෙනවා.

පුතාගේ හිස තවත් වරක් සිපගෙන රවීන ඇඳ [illegible] නැඟිට්ටේ රාත්‍රී නමයට පමණ... කන්න දෙයක් [illegible] කියලා ඔහුට සිහිවුණේ සඳ බඩගින්නක් තුළ [illegible] ජීවිතයේ දුක වගේම සතුටත්... ලැබීම් වගේම [illegible] පිපාසාව වගේම බඩගින්නත් පාළුව වගේම තනිකමත් හුදෙකලාවම විඳගන්නට ඔහුට සිදුවෙලා තිබුණා... රවීන ඇස පොඩිගෙන අලුත් සරමක් දාගෙන ප්‍රංචි කුස්සිය වටා රවුමක් ගැහුවා... පුතාවත් ඇහැරලා උන්නා නම් හන්දියට වත් ගොස් කන්නට මොනවා හෝ ගෙනෙන්නට තිබුණා...

කාල් හුණුවූවත් රයිස් කුකර් එකේ උයාගෙන පොල් සම්බෝලයක් අතේ හදාගන්න හිතුනත් රවීන ඒ වැඩ කරන්න කම්මැලි උනා... මොනා රසමසවුළු හදාගත්තත් උයපු බත් ටික තනියම බෙදාගෙන තනියම කන්න හිතෙන්නේ නැහැ... ඊයේ නංගී කියූ කතාවත් සිහිවෙලා රවීනට අලුත් සිනාවක් ගියා...

'සන්සිඳිලා අයියට හොඳයක් ආදරේ ලස්සන කෙල්ලෙක් ඕන

කාලේ ඇවිතේ... අයියව හිතෙන්නේ අඩුම ගානේ එහෙම කෙල්ලෙක් එක්ක කාටි යාළුවෙන්න...'

නංගීගේ මේ කතාව ඇහුව වෙලේ රවීනට ලොකු දුකක් දැනුණා... හිතේ කාලවත් නැඟුව කඩ පුරා හිර කියාගෙන ඉන්න දරුවෙකු ගැන එහෙම හිතන එකක් නැති කියලා ඔහුට හිතුණා... කොහොද දියසයෙනෝත් පොහොසතුව දස්සෙනෝත් කොහොක් වෙන්නට නැහැ... ඒ මිනු වල හිරවෙලා සමීප දීපා සිල්ලාසොරෝන්තු සහායකව බලාගෙන ජීවිතය ඉහගත ගන්නා පිපුවියන් දෙස ඔහු කවදාවත් බැල්ම් ගැල්මකින් බැලුවේ නැහැ...

ඒත් සංසාරය කොහේ හරි ගැට ගැහෙන්නක් ඕනේ... හුදෙකලාවේ බිඳගෙන ජීවිත ගීතයට අභිංසක සතු රචනාවක් වෙන්නට ආසා කරන්නේ කවුද... පුතාත් තමාත් නොවන ලුවී නිස්සාරය [illegible] ඕන ඒ ජීවිතය වගේම නිසංසල සරල [illegible] ගලා යන මිණි පදයක් වත් ජීවිතයට [illegible] රවීන ප්‍රාර්ථනා කළේ නෑ...

[illegible] ගැහැනියක් ගෙන් ඉල්ලගන්න පුළුවන් එක [illegible] විතරක් නොවේ. ගැහැනියකුට පිරිමියෙක් වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් ලස්සනම දේ ඇඳුම් ගලවලා ඔහු ඉදිරියේ නිරුවත් වීමවත් නොවේ... හිත ඇතුලේ හොඳ ගැහැනියකගේ ප්‍රංචි රූපයක් ගිනි පෙට්ටියකටවත් වඩා ප්‍රංචි පිළිබිඹුවක නිම්වෙනවා ඔහුට දැනෙනවා. දන්මම ඒ පිළිමයට සුවඳ දුම් ඇල්ලීය යුතුද... ඔහුට වැටහෙන්නේ නෑ... ජීවිතය මේ තරම් දක්වා ගලපා දුන්නේ කවර දේවතාවියක්ද... ඇයට මේ ආදර ව්‍යාකාරණයක් කවද හෝ පහද දෙන්න... රවීන හැඟුවේ එහෙමයි...

උයන අඳහස පැත්තක දමලා රවීන තේ එකක් හද ගත්තා... පුතාව ගෙනාව දොසාලට් බිස්කට් දෙක තුනක් එක්ක තේකක් අරගෙන රවීන දොරකඩට ආවා... අලුත් අඹ මල් වාරයකට සැරසෙන අඹ ගහේ පිපුණ අඹ මල් වල සුවඳ පරිසරය පුරා අභිමතව විසිරිලා තිබුණා... රවීන තේකත් අරගෙනම දොරකඩ පඩියේ වාඩිවෙලා උළු වස්සට කර දුන්නා...

නිවසට පිවිත් වූ කොරිඩෝව දිගේ කල්පනා රෝද පුටුවේ කල්ල කරගෙන ආවේ ඒ මොහොතේදී. ඇය කළුවර කොරිඩෝව දිගේ ළඟටම ඇවිත්. රඳිකා දැක්කේවත් නැහැ... ඔහු උන්නේ චොකලට් බිස්කට් එකක් සමඟ තේ බොමින්...

'දෙයියනේ රෑට කන්නේ බිස්කට්ද...' කල්පනාගේ ඇහුම ඉය හෝස් හා දළු ගියා... ඔහු ආසේ විනුට මිවිය පමණක් රැගෙන ඔව් ඇයට මසකයි... උඹුර ගල් රත වෙන පුරු කෑ ගහලා කෑ ගහලා ඇවිත් බිස්කට් දෙක තුනක් කාලා හිස් තව නිදාගන්නෙත් කොහොමද කියලා ඇය හිතුවා...

'කැ.ල්.ප.නා... එතරම් දුක්කේ නෑ...'

උඩු කයට කමිසයක් නැතුව උන් ඔහු ඉන්පසින් කාමරයට ලුව ගොස් කමිසයක් ඇඟට දාගෙන ආවා... කල්පනාගේ දෙපසින් ගියේ දෙරකඩ හිඳු පුංචි චොකලට් බිස්කට් ඇසුරුමක් සේ කොප්පයක් දෙසට... අනිවාර්යයෙන්ම මේ ඔහුගේ රාත්‍රී ආහාරය කියලා ඇය දන්නවා... මේ ආදරණීය මිනිසාට මේ ... උරුම කළ ගැහැණිය කොහොමි උණ්ඩ ගැහැණියක ...

'දවල් ඉඳලා පුතාගේ ඇඟ රස්නෙට තිබ්බා... ... සිරප් වීසකුත් දුන්නා... රෑ උණ ගනීද දන්නෑ...'

පුංචි සිරප් බෝතලය ඔහු වෙත පාමින් ඇය කිව්වා...

'වඩාගෙන එද්දී නම් ඇඟේ රස්නෙකුත් තිබ්බා තමයි... මං හිතුවා ඔයා ළඟ නිදි උන්න නිසා වෙන්නැති කියලා...'

රඳිකා කිව්වේ ලෝබකමක් නැතුව. හොඳ ගැහැණියකගේ ළය මඩල ආශ්‍රිතව ඇති අසාමාන්‍ය රස්නය දරුවෙකුගේ ආත්මය උණුසුම් කරන බව ඔහු දන්නවා... රඳිකාගේ කතාවෙන් කල්පනාට සෝල සිනාවක් ගියා...

'මං ඇවිත් වීසක් බලන්නද... මට නින්ද යන්නේ නෑ...'

නැතිම උතුරන ඇස් වලින් රඳිකා ඇය දෙසම මොහොතක් බලා උන්නා... පැහැදිලි කරුණාව දෙකක් මත ඔහුගේ ඇස් වලින්

ගලන අසරණකම... අහිංසකකම එහෙමම මාලන්ටත් පිහිටලා තියෙනවා කියලා ඇයට හිතුණා...

'ඈ...යි...'

රෝද පුටුවේ හැඩලය අතුරා ගාමින් ඇය මිදුනු හඬින් ඇසුවාය.

'නෑ... ගත්... මං උන්න යන්නම්...'

රඳිකා ඇයගේ රෝද පුටුව පිටුපස හැඩලයෙන් හොස් අල්ලා කල්ල කළා... කල්පනාට විතර පස්සේ පාත්වෙලා ඒ ගැහැණු කිසේ පුසුම් විඳගන්න ඔහුට හිතුනා... ඔහු පිටුපසින් රෝද පුටුව කල්ල කරද්දී ඇයගේ පපුවත් දැසත් එකම වේගයෙන් තෙත් වී ගියා... කල්පනා රෝද පුටුවේ ඉඳගෙනම හිස හරවා ඔහු දෙස බැලුවා... ... වලට වඩා දෙන්න ඇයට ජේරුන්නේ නෑ... ... එහෙමම මිටකරන්න බැහැ...

... උක්කුටි වී නිදි උන්නා... රඳිකා ඇයගේ ... අසලටම ගෙනවිත් නතර කළා... කල්පනා පහත් වී ... කලලකාටත් නොලුවක් ඇයගේ දිග අල්ල කැපුවා... එවැනි ආදරණීය පුරුෂයා පහස දුවාට විශේෂ කමිටත් ලැබෙනවානම් කියලා මේ දුප්පත් කාන්තාවත් හිතුණා...

'දන්නම් උණක් නෑ... සෝනාටත් රෑටත් ඇහැරලා බලන්න...'

මාලන්ගේ හිස අතගා ඇය කිව්වේ තුනී සිනාවකින්. ඉඟ අද්දර දැස නොපියා බලා ඉන්නා ආදරයක් කොහොමි සංවේද... දයාබරද... තමාට කෙසේ වෙතත් දරුවාටවත් මේ මව් සම්පත සදාකාලිකව අත්පත් කර දෙන්නට හැකිනම්...

'දන් නින්ද යයිද...'

ඔහු ඇසුවේ මෘදු මඳහසක් මුවැතිව... 'දන්නම් කොහොමවත් නින්ද යන්නේ නෑ...' ඇයට එලෙස කියන්නට ආවත් කල්පනා ගොළුවන රැක්කා... පපුවට තොතාවන්වා ගලන දුක්මිදී ඇල්ල වත් සිතුවිලි පරම්පරාවක් එක්ක යහන් ගත වුනානම් නින්ද යන්නේ

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කාටද...

රවීන කල්පනාව සාගරයෙන් පිටතට රැගෙන එද්දී ඔහුගේ ලියන මේසයේ ගොඩ ගැහුණු ලියවිලි මිටි දෙස ඇය ආශාවෙන් බලා උන්නා.

'ඔබ නිදාගන්නෙම නැද්ද...'

'කොච්චර ලියුවත් ලියන්නේ ඔබ... දන්නෙම නෑ එළිවෙලා...'

'පිටපත් කරන්න ඕනානම් හරි කියන්නම් මට දෙන්න... මටත් ඔබ නින්ද යන්නෑ...'

'අනේ මට කොච්චර උදව් කරන ඔයාට තවත් වැඩ දෙන්නේ කොහොමද...'

'පුතාව බලාගන්න එක උදව්වක් කියලා හිතන්නෙපා... මං හරි ආසාවෙන් පුතාව බලාගන්නේ...'

ඇය අවංක හැඟීමෙන් කිව්වා... කාලාන්තරයකට පස්සේ ජීවත් වෙනවා කියලා ඇයට දැනුණේ මාලන්ට සමීප උනාට පස්සේ... පුංචි දරුවෙකු සමඟ පැය කිහිපයක් ගෙවීම [illegible] සතුටක් සැනසීමක් නම් පවුල් ජීවිතයක කොතෙක් [illegible] ඇත්ද කියලා ඇයට දහස් වතාවක් හිතුණා...

දොරකඩ පඩියෙන් රෝද පුටුව පන්නද්දී කල්පනාට දුක හිතුණා... ඔහු භාගයක් බිව්වු තේ කෝප්පය දක ඇගේ හිත අලුතින් ගිනි ගත්තා... මේ තේ චුට්ටයි බිස්කට් දෙකකුයි කාලා රෑ එළිවෙනකල් කොහොමද වැඩ කරන්නේ... ඇයට අසන්නට හිතුණා...

රවීන දොරකඩ ළඟ නැවතුණා... යන්නට ගිය කල්පනා නැවතී රවීන දෙස බැලුවා.

'ඔය බිස්කට් දෙක අතක් කාලා ඇත්ද... හොඳට නොකා ඉඳලා ලෙඩ වෙයි...'

කල්පනා අසද්දී රවීන අසරණව සිනාසුනා. හද්ද පාළු ජීවිතයක මඟුල් කෑම මැවෙන්නේ නෑ කියලා ඇයට කොහොම

පහදා දෙන්නද.

'ඇත්ත කියන්න රෑට කෑවේ නෑ නේද...'

'රෑ වෙලා මොනවාහරි හදාගෙන කනවා කල්පනා... ඇරත් බඩගින්නක් නෑ...'

'ගෙදර ගිහිල්ලා දැන් මං බත් කවක් කන්නේ කොහොමද...'

කල්පනාගේ හිත එවැනි හැඟීමකින් හෙල්ලිලා ගියා... පිරිමියෙක් වෙනුවෙන් අලුතින් හුස්ම ගන්න පසුව පුරුදු උනේ කවද ඉඳලද...

'මිස් ඔය නිදි මරන්න හොඳ නෑ...'

ඇය බිඳුණු හඬින් කිව්වා. මේ ජීවිතයේ වැඩි දවසක් රෑ පහන් කළේ මිස් ඔබ කියලා ඇයට කියන්නට ඕනෑව තිබුණා. ජීවිතයේ දුක ආත්මයට පත්තියම් වූ පසු පිරිමියෙකුට ඒක ගාණක් නෑ...

'පුතාත් නිදාගත්තට පස්සේ තනියම කන්න හිතෙන්නෑ [illegible]...'

[illegible] මුවට සැනින් වචනයක් ආවා... ඇය කියන්නට හිතේ මොනවාද කියා රවීන දන්නවා.

'සිසිලු කොහොමත් වේලාසන නිදාගන්නවා රවීන... රෑ නිදි මරන්න කවුරුහරි හොයාගන්න... එතකොට තනියම කන්න හිත නෑ...'

ඒ පිළිතුරින් ඔහු අසරණ උනා... පුරන් වී ගිය ජීවිත කුඹුරු යාය අස්වද්දන ආදරණීය ගෙවිලියක් හොයාගන්නේ කොහොමද... රවීන ඇය වෙත නෙත් හෙළුවේ එහෙම දන්න කෙනෙක් ඉන්නවද කියලා අහගන්නට වගේ...

'ර..වී..න...'

යන්නට කලින් ඇය බිම බලාගෙන කතා කළා...

'මා..ත් දැනුයි කන්..නේ.. මං... බ..ත් කා..ට..ත් බෙදන් එ..න්..න..ද...'

ඔහුගේ ළයේ තුන් හතර පොළුක් ඒ වචන විසින් ගිනිගත්තා.. 'එපා' කියන්නට තරම් හද පිරිමි හිතක් ඔහුට තිබුණේ නෑ... එහෙනම සිව්වෙනත් ඇගේ හිත කොච්චර රිදෙනවාද කියලා ඔහු දන්නවා.. නිය- සමයකදී හමා එන පොද වැස්සක අනෝරාවකට වඩා වැඩිනවා...

'මං බෙදන් එ..ක්..ක..ම.. බිස්කට් කන්නෙපා...'

ඔහු කතා කොහොර සිවුදී කල්පනා රෙද්ද පුටුව කරකවාගෙන කොරිඩෝව දිගේ ඉදිරියට ඇදුනා..

කල්පනා කෑම කාමරයට එද්දී අම්මා බත් බෙදාගන ඇය එහාතුරු කොහොම බලා උන්නා... දරුවෙක් වෙනුවෙන් [illegible] තම දියණියගේ හදවත ගැන අම්මාට පුදුම නැහැ... මේ [illegible] පුතාත් මේ එහළ යටට ආ පසු දියණියගේ මුහුණේ අලුත් පාටක් තියෙනවයි කියලා අම්මාට වැටහුණා...

'පැටියගේ තාම ඇඟ රස්නෙද පුතේ...'

කල්පනා දුටුවිටම අම්මා ඇසුවා.

'අනේ නෑ... දෙයියන්ගේ පිහිටෙන් කොල්ලා සැපට නිදි... මං බයේ උන්නේ උණ ගනී කියලා... මොන්ටිසෝරි වල [illegible]...'

කෑම මේසය අද්දරටම ආ ඇය එහි වූ බත් මාළු පිහි දෙස මොහොතක් බලා උන්නා... මේ ගෙදර මේ තරම් රසට මාළු පිහි තියෙද්දී තවත් කොහොත් මේ වගේ යටම රීට බිස්කට් දෙකක් කා නේ එකක් බී ජීය පහත් කරනවා...

'ඇ..යි පුතේ..'

දියණියගේ මුහුණේ කියා ගත නොහැකි දෙයක් තියෙන බව දුක අම්මා ඇසුවා.

'අ..ම්..මේ..'

'කියන්න දරුවෝ කවමක් නැතුව...'

'මං යද්දී...'

'ඉතින්...'

'රටික රීට කනවා... මොනාද දන්නවද...'

'මොනවාද පුතේ...'

'බිස්කට් දෙකක්... නේකක් එකක්... එහෙම කාලා කොහොමද අම්මේ... විදුව නියන්න මූළු ජීය ඇකැවිලා ඉන්නවා...'

මේ අම්මා කාටත් වඩා තම දියණිය ගැන දන්නවා. උත්තම ගෘහනියක හැකිම් වලින් පිරිපුන් ඇය තම කයින් වැදූ එකටත් ඇය දෙවියන්ට පින් දුන්නා. එහෙම දුවට මෙහේ කලේ ඇයි කියලයි ඇය දවස පුරා පතන තබා දෙවියන්ගෙන් ඇසුවේ.

'පිරිමියෙක්ව බලාගන්න ගෑණියෙක් හිත රත්තරන්... අනේ ඒ කොල්ල [illegible] මේ රී ඇවිත් තනියම උයාගෙන කොහොම කන්නද..'

'[illegible] එහෙම බඩගින්නේ ඉන්නකොට මට කන්න [illegible]...'

'[illegible] කියන්නේ මොකක්ද කියලා අම්මාට වැටහෙනවා. ඇය අලුත් පොලිතීන් මිතානක් අරගෙන බත් බෙදුවා. කල්පනා හිතාගෙන අම්මා දිහා බලා උන්නා.

'ඔයාට හිත මේකතේ... හොඳි මාළු බත් එකටම බෙදලා යවන්න දුකයි... මං වෙන වෙනම දීසි වලට බෙදන්නම්...'

'එපා.. අම්මා විනාකාටම බෙදන්න... එහෙම ගිහින් දුන්නාම අපි මහන්සි වෙනවා කියලා කන්නේ නෑ...'

කල්පනා අම්මා බත් ටික මිතට මාළු පිහි බෙදන අපූරු ආශාවෙන් බලා උන්නා. අම්මා මොනවද කියන්න හදනවා කියලා ඇයට දැනුණා.

'අනිත් දවසේ අපි රටිකටත් එක්කම උයමු.. නැතිනේ...'

කල්පනා කොල් පට මුව තුළට යනා සුන්දර විදිහට හිනාවුනා. අම්මයි දුවයි ඊට එහා මොනවවත් කතා කලේ නෑ.

'අම්මා ගිහින් දෙනවද... ම..ට ලැජ්ජයි.. මං රටිකට කිව්වා බත්

ගේනවා කියලා...

'පච්... හැම කොල්ලම ඔහොම නිහතමානී නෑ...'

අම්මා බෙදූ බත් පිඟාන දෙස වරෙක් කල්පනා බලා උන්නා.. තලපත් කිරි මාළුවක් කන්කුන් බැදුමක් කරවිල සම්බෝලයක් සමඟ රතු අල කරියක් උයා තිබුණා.

'හෙට ඉඳලා කන්න එන්න කියලත් අම්මා කියන්නා...'

'ඒකෙ පුතේ ඔයා කියන්න... මං කිව්වම කොල්ලා බෑ කියයි...'

බෙදූ බත් පිඟාන තවත් පිඟානකින් වසා රැගෙන යන අතරවාරයේදී අම්මා කිව්වා... ඇය ඔහු ගැන කල්පනා [illegible] වසාගෙන මොහොතක් දෑහැත්ගත වුණා... 'දෙවියනේ මේ කොහොමවිද වෙන්නේ...' ඇයට හිතුණා...

සෙනසුරාදා සන්දෑවින් රසිකා ඔහුගේ නව ආර්ථික විද්‍යා පොතේ අවසාන පරිච්ඡේදය ලියා නිම කළා... ඔහුට දැනුනේ කියා ගත නොහැකි සතුටක්... කිසි ගැහැම උපන් ආඩම්බරයක්... පොත ලියලා ඉවර වුණා කියලා මේ සාන්ද්‍ර

කියන්නා. කවිරුහරි ඉන්නාවනම් කොච්චර හොඳද කියලා ඔහුට හිතුණා... රසිකා හැරිලා ඇඳ දිහා බැලුවා... පුතා සැපට නිදි. ඔහු පුටුවෙන් නැගිටලා ඇඹරී යොන් [illegible] පොරවනය යටින් පිළිවෙලකට පුතාගේ ඇඟට දමා පෙරදා රැයේ ලියූ තරමක් විශාල අත් පිටපත දෙස බලා උන්නා..

මගේ නාමයක දුක් විභාජිය ලේ අලංකාර පුපිසල වල [illegible] තියෙන්නේ ද්විය සුවඳ කියලා ඔහු දන්නවා. පිටු හයසිය ගානකටත් වඩා වැඩි මේ පොත ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික විද්‍යාව සම්බන්ධයෙන් ලියවුණු හොඳම පොත වන බව දන් රසිකා දන්නවා... උත්සව කාලවලදී සරසන් ගන්නා දේවල් වල නොතිබෙන සාර්ථකත්වයක් තියෙනවා... මේ පොත එකට හොඳම සාක්ෂිය කියලා රසිකට හිතුණා...

[illegible] සුනාමියක් ආඩම්බරයක් නිසා ඔහුට එක [illegible] රසිකා තිරුවක් උඩු සයට [illegible] එළිය තුලාගෙන ආ සාන්ද්‍ර පරිසරයට [illegible] පිබිදුණු මල් වර්ග කන අවස සුවඳ එකවර [illegible] ඔහුට දනෙන්නට ගත්තා...

එක මලක සුවඳින් අනිත් මලේ සුවඳ වෙන් කර හඳුනාගන්නට බැහැ... ඔහාව සකස් කළ ගෙවිදුලේ කොනක වූ වතු සුදු මල් ගස ළඟ උන් කල්පනාව දක රසිකාගේ හදවතට තුනී සතුටක් ආවා. සුබ දවසකට ඇය තවත් සුබ දසුනක් කියලා ඔහුට හිතුණා... පුංචි පිරිසියකට මල් කඩමින් උන් ඇය ළඟට ඔහු ගියේ දෙවරක් නොසිතයි. තවමත් ඊ අළුමින් පැරසී සිටින ඇය ඇවිදගන්නට නොහැකි වූ සුරංගනාවියක් වගේ...

'ගුඩ් මෝනින්... අදත් නින්දගත්තේ නැද්ද...'

කල්පනා වතු සුදු මලක් කඩා පිරිසිය මත තබමින් ඇසුවා... ඇගේ අනිත් මල් පිරිසිය ගත් ඔහු නිතාවරවම මල් කඩන්නට ගත්තා... 'අද මුණ ගිනියා මල් ගොඩක් වගේ' ඔහු දෙස බලා සිටියදී ඇයට හිතුනේ එහෙමයි.

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'අද සොඩිඩක්වත් නිදාගත්තේ නෑ කල්පනා... මගේ පොතේ අන්තිම චැප්ටර් එක ලියලා ඉවර වුණේ මේ දැන්... ලියලා ඉවර වෙලා කිඩ්ලට බැහැපු ගමන් ඔයාව දැක්කේ...'

ඔහු කියාගෙන ගියේ ආසාවෙන්...

'හොඳට ලියවුනා නේද...'

'ඔව්... හිතුවටත් වඩා හොඳට ලියවුණා... අන්තිම හරිය ලියද්දි මාව වෙව්ලන්න ගත්තා...'

කල්පනා බලා උන්නේ පුදුමයෙන්.

'ඇ..යි වෙ..වි..ලු..වේ...'

'මුළු ආත්මෙන්ම වැඩක් කරද්දි එහෙම වෙනවා කල්පනා...'

'ඇත්ත වෙන්නැති... මං නම් මෙහෙම වැඩක් සුපුරුවෙන් කරලා නැහේ...' රවිත දෙස බලාගෙන ඇය කීවා.

'රවිතගේ පොත ලංකාවේ ජනප්‍රියම එකෝත් පොත වෙනවා...'

ඔහුට පුදුමයි... රෝහණ කිව්වෙත් මේ සපාමයි... ඔහු [illegible] විෂයානුබද්ධ සත පොත ගැන දන්නවා. එකෙක් [illegible] කියන්නේ කොහොමද...

'කල්පනාට එහෙම හිතෙන්නේ ඇයි...'

'මාත් ඒ ලෙවල් වලට කළේ එකෝත්... මාත් පොත් ගාණක් බලලා තියෙනවා... විශ්ව මිට ගණන් කරලා තියෙනවා... දවසක් පූජාට ඇඳුම් ගන්න රවිතගේ කාමරේට ගිය වෙලාවේ මං නිකාමට රවිතගේ පොතේ පළේ කිබිලා බැලුවා... ඔයාගේ පන්තියකට ගිහිල්ලා ආපයත් ඒ ලෙවල් කරන්න මට හිතුණා... එච්චර ලස්සනටට එකෝත් කියලා දෙන්න කාටවත් බෑ... මේ ඇත්තමයි...'

ඒ සැබෑව ඇගේ දෙනෙත් තෙත් වූ ස්වභාවයෙන්ම ඔහුට වැටහුණි. දෙපා මේ කන්වියට පත් වූයේ ඒ ලෙවල් කරන කාලෙද් ඒට කලින්ද කියලා ඔහුට අසන්නට හිතුණා. ඒත් මේ සාන්දර ඒකට

වෙලාව නොමේ කියලා ඔහුට හිතුනා...

'මං දන්නවා රවිත හිතන දේ... ඒක දිග කතාවක්... මං පස්සේ දවසක කියන්නම්...'

'මං හිතුවේ ඒකම කියලා ඔයා දන්නේ කොහොමද...'

හොඳටම මං දැනගෙම එහෙම දේවල් වෙනවා... කල්පනා සිනින් කිඹිතුවා.

'මං මෙහෙම ගිහින් ඒ ලෙවල් කළේ කොහොමද කියලා නේද හිතුණේ...'

රවිතට පුදුම හිතුණා... සිතුවිලි වලට තරංග තියෙනවයි කියලා ඔහු අසා තිබුණා. ඒත් ඒ තරංග තැමෝරුම කියවන්නට බැහැ.

'ම..ම..'

'ඒ [illegible] කියෙන්න තියෙන් මං අහනවා... අද හොඳ දවසක... [illegible] ඉතින් පොත ප්‍රෙස් එකට බාර දෙනවද...'

'ඔව්... මේ පොත ලියන්න මට දෙන්නෙක් හරියට උදව් කළා...'

'කවුද...'

'එක්කෙනෙක් මගේ අර තාවසට එන යාළුවා රෝහණ... මේ පොත ලංකාවේ පොපියුලම එකෝත් බෙස්ට් බුක් එක වෙනවා කියලා මුලින්ම කිව්වේ ඌ... ඒ වචන මාව ජීවත් කළා... මං කොළඹට ආවේ මෙහෙම නොමේ කල්පනා... සිටි බෑග් එකක මගෙයි පූජාගෙයි ඇඳුම් ටික දාගෙන අරමුණක් නැතුව... රෝහණ මාව ජීවත් කළා...'

'ඊට පස්සෙ.. උදව් කරපු අනික් කෙනා කවුද...'

'ම..යා...'

රවිත නිහඬමින්ම කියලා ලස්සන සිනින් පුදුමල් පිපිසිය

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ඇගේ අතට දේතින්ම දුන්නා.

'ඔයා මගේ මුළුවේ එක පැත්තක් සම්පූර්ණයෙන්ම නිදහස් කළා... පුතාව බලාගන්නේ නැත්නම් මං අනාථ වෙනවා... දන් මං දන්නව මගේ කොල්ලා සතුටින් ඔයා ළඟ ඉන්නවා කියලා... ඒ මදිවට රීට මට ඔත් එක පවා දෙනවා... මං වෙනුවෙන් ඔයා මෙතෙම කැපවුනාට මේ ඔබ මොනවා දෙන්නද කියලා මට නම හිතාගන්න බෑ කල්පනා...'

ඇගේ ඇස්වල කඳුළු... ඒවා එහෙමම වැටිලා ගියා...

'මට මො..නා..ව..ත් එපා රවීන... ඔය වචන ටික මට ඇ..ති...'

කල්පනා හඬමින්ම කිව්වා. දෙවියනි මේ කවර ආශ්චර්යක බැඳීමක්ද... කවර නම් පූර්වකර්මයකින් එන පුවදක්ද.

'යන්න ගිහින් මල් ටික පූජා කරන්න...'

ඔහුගේ ආදර නිරායාසයෙන්ම ඇගේ හිස පිරිමැදගෙන ගිලිහී ගියා... කල්පනාගේ ළය දහදෙලොස් කඩකට කැඩී වෙන්වුණා... ඒ ජීවිතයේ පිරිමියෙකුගෙන් ලද නිසංසලම සම්මානය... [illegible]

අම්මට කියලා අද කිරිබත් ටිකක් හදන්න ඕනෙ කියලා කල්පනාට හිතුනා... ඔහුගේ ජීවිතයේ ලස්සනම [illegible] ආශ්චර්ය වූයේ කොයේද. කල්පනා ජීවිත ගීතයේ පද පෙළ ගන්නට බැරිව ළතැවුණා...

අත් අකුරු පිටු හාරසියයක් පමණ සමන්විත වූ පොතේ අවසාන පරිච්ඡේද කිහිපය ඇතුලත් ෆයිල් කවරය රවීන රෝස පැහැගත් රිබන් පටියකින් ඇට ගැහුවා.

'අද නර්සරි නැතේ පුතේ... යමුද ආන්ටි එක්ක රවුමක්...'

රවීන පුතාගෙන් ඇහුවා. පොඩි එකා හිනාවුනේ කපටි හාවට.

'හාන්ති...'

පුතා මේ සැරසෙන්නේ ලොකු දෙයක් කියන්නට බව රවීන

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

දන්නවා.

'ඔව් පුතේ...'

'හා...න්..ති...'

'හරි රත්තරන්... ආන්ටි නම්ට... ඉකින් කියන්නකෝ...'

'අපි ඇන්ටිත් එක්කං යන්කෝ... ඇන්ටි හරි ආසයි ගමන් යන්න...'

සතුටින් විනෝදයෙන් ඇවිදින්නට ආස නැති යුවතිය කවිද... ලස්සනට අඳින්නට... සළඳින්නට... සැන්දෑ යාමේ සේරුමත් නැතුව හරි රස්තියාදු ගහන්න... චිත්‍රපට බලන්න... සැන්දෑවට සොයෝහරි තැනකට යන්න... ඒවා සැම යුවතියකගේම පුංචි සිහින... දෛවය ඒ සියල්ලම මේ රත්තරන් අසරණියගෙන් උදුරගෙන තිබුණා.

'ඇන්ටි අපි [illegible] එන්නමිළුද...'

'[illegible] මං ඊයෙට ඇන්ටිට අපි යාත් යනවා කියලා... අර [illegible] ගියපේ... ලොකු පිට්ටනිය... ඒ..ක හොඳද හාන්ති...'

'ගෝල් ෆේස්...'

'අන්න ඒ...ක් යන්නෙ හාන්ති ර..ට...'

'ඇන්ටිව එක්කං යන්න අපිට කාර් එකක් නැනේ පුතේ...'

'අපි කාර් එකක් ගම්මුකෝ හාන්ති... මං ඇන්ටිට කියන්නම් අපි කාර් එකක් ගත්තම ඇන්ටිව එක්කං යනවා කියලා...'

පුතාගේ හදවතේ එල්ලලන ආදර මල් වල පාටත් කල්පනාගේ හදවතේ පාටත් එකයි කියලයි රවීනට හිතුනේ.

'හා...න්..ති හාන්ති මං ඇන්ටි එක්ක ඉන්නම්... අද ඇන්ටි මට පේර ගහට බඩේ ගහලා දෙනවා කිව්වා තාත්තා...'

ඇය පුංචි දරුවාගේ ලෝකය සතුටු ලෝකයක් කරන්නට මොනතරම් නම් දේවල් කරනවද... හදිසියේ ඇයවත් කොළන්නාව නම් පුතාගේ ජීවිතය කොපමණ පාළුවකින් ගහවෙයිද...

'ඇ...යි පුතේ පේර ගහට බඩේ ගහන්නේ...'

'එහෙකොට කෝස් කන්නේ...'

'පුතා හෙළුවෙන්ද නාන්නේ...'

'ජංගි ඇඳන් නාන්නේ... පස්සෙ ඇන්ටි ජංගි ගලෝලා සබන් ගානවා... මට කන්නේ කූ...වී... ඇන්ටිගේ ඇහෙත් සබන්... මගේ ඇහෙත් සබන්...'

දවල්ට ගෙදර එකම පුද්ගලයන් වගේ ඇති කියලා රවීකාට හිතුනා. දරු සෙනෙහසින් ඇය ලබන නිරාමිස සතුට... ආනන්දය... ගයාත්‍රීට ලබන්නට සිත් නැතිවුනේ ඇයි. අද වගේ දවසක ඒ තාමවත් සිහිවනවාට ඔහු කැමති නැහැ.

'අපි යමු පුතේ එහෙනම්... පුතා ඇන්ටී එක්ක එහෙනම් නාලා බත් කාලා ඉන්න...'

'කන්නේ... මං ඔයෙන් නාපු ගමන් බත් කන්නේ...'

කෝල්ම් කැල්ලක් ද උන් විට පුතාට ටිකක් යහමින් කෑම ගන්නට පුළුවන් බව කල්පනා දන්නවා... හොඳ [illegible] එළවළුවක් මැල්ලුමක් සමඟ බත් ටිකක් යහමින් [illegible] දවසට ඇයත් බත් ටිකක් කනවා.

රවීකා පොතේ අත් පිටපතක් අරගෙන හිරිපුට ඇඳුල් වෙද්දී ඇය උන්නේ දෙරකඩ බලාගෙන... කැකුළු කිරිබත් සිනිඳු කට්ට සම්බෝලයක්... මිරිස් මාළුවක් සමඟ කෝලි කුට්ටු කෙසෙල් ඇවරියක් ඇය අම්මාට කියා සූදානම් කළා.

'අද හරි ලස්සනයි...' එහෙම කියන්නට කල්පනාගේ මුවට ආවා. අද ඔහු ඇඳගෙන ඉන්නේ වෙනද මෙන් අත්දිග කමිසයක් කලිසමක් නොමෙයි. ඩෙනිම් කලිසමක් සැහැල්ලු සහ පැහැයක් ටී ෂර්ට් එකක්... ඔහු දෙසම බලා ඉන්නට නැවෙන නිසා... ඔහු වෙතට ඇදෙන ආත්මය සනසාගන්නට විදිහක් ඇයට තිබුනේ නෑ.

'පොතේ අත් පිටපතද මේ...'

රෝස රිබන් පටියකින් ගැට ගැසුණු කොළ මිටිය දුන

කල්පනා ඇහුවා.

'ඔ...ව්...'

ඔහු මේ ටික ලියා නිම කරන්නට දවස් කීයක් නිදි මරන්නට ඇත්ද... ඒ දවස් කීයක් දවස් කීයක් එළු මෙන් බිස්කට් එකක් සහ තේ බිබී ගත කරන්නට ඇත්ද...

'අද ඉඳලා ටිකක් නිදාගන්න... එක දිගට දුක් විඳින්න එපා...'

රවීකා හිනා උනා.

'ජීවිතේ වෙනුවෙන් විඳින දුක දුකක් නොවේ කල්පනා... මේ ජීවිතේ කොච්චර ලස්සනද... නිදහස්ද... ඔබ රෑ ලියලා රෑ දෙකට පුතාට මිදුලට ටිකක් බැස්සම මේ ගේ ඉස්සරහ සල් ගහට දෙවියෙක් වඩිනවා මං දකලා තියෙනවා...'

සල් ගහට වැඩි දෙවියන් කොහේ හරි මේ ගෙදරට වැඩිය දෙවියන් ඔහු බව [illegible] කල්පනා දන්නවා.

'[illegible] දකලා [illegible]නවද...'

'දවසක් මං දක්කා එළියක් පාත් වෙනවා...'

'දේවතා එළියක්...'

'මට... දේවතා එළියක් දිහා බලාගෙන යමින් ඉල්ලුවම දෙනවාලුනේ...'

'රවීකා මොනවද අපේ සල් ගහ දිහා බලන් ඉල්ලුවේ...'

ඔහු මොහොතකට පුතාගේ හිස පිරිමැද්දා.

'මේ ගෙදර ඉන්න හොඳම ළමයා දිහාබලන්න කියලා... එයාට ඇවිදින්න ලැබෙන්න කියලා...'

ඔහු ආවේගයක් කමාව අඩවනවා. ආදරණීය පිරිමියෙකුගේ වචන සාමීපතා ගැහැණු ළයින් දරාගන්නට ඇයට නොහැකි උනා.

'මේ ගෙ...ද...ර ඉන්න හොඳම ළමයා මම නෙ...වේ...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'ඔයා හරියි... නේ..ද පු...තේ...'

'මං හොඳයි කියලා කොහොමද දන්නේ...' කල්පනාට එහෙම අහන්න හිතුනා.

'අද පොත ඉවරනේ... අපි කිරිබත් හැදුවා... ය...න්...'

එවර හිරිවැටී තියේ ඔහුගේ පසුව... ජීවිතයේ සැමරුම් ආදරණීය සැමරුම් ලෙස සලකා සමරන්නට ඔහුගේ ජීවිතයේ කවුරුවත් ඉඳලා නෑ...

'රසිකා ලොකු පොතක් ලියලා ඉවර කළා කියලා අපේ දුව කියන්නේ...'

කල්පනාගේ කාන්තා ඇතුල් කාමරයක සිට අලුත් සරමකින් හා කමිසයකින් සැරසී සාලයට ආවා.

'ඔව් අන්කල්... ඒ ලෙවල් වලට එකෙන් පොතක් ලියලා අද ඉවර කළා... ලොකු පොතක්...'

'හොඳ අත් වලින් කරන වැඩ හරියනවා රසිකා... අපි ඔයාට හොඳ පබ්ලිසිටි එකකුත් දෙමු...'

'එහෙම නමයි හිතන් ඉන්නේ අන්කල්...'

'කාන්තේ... සුමනසිරි බින්තා දිවයින පත්තරයේ මොකද වැඩ කරන්නේ... අපි කියමු...'

'අපිට කරන්න පුළුවන් උපරිම දේ අපි කරලා දෙන්නම් පුතේ... මගේ ජීවිතේ ඔයා වගේ ධෛර්ය සම්පන්න කොල්ලෙක්ව මං දකලා නෑ... වෙන මිනිහෙක් මේ වගේ පොඩි එකෙක් එක්ක තනි උනා නම් මොකාවද වෙන්නේ කියලා මම දන්නවා...'

කාන්තාගේ කතාවට ආඩම්බර හිතුණේ කල්පනාට. ඔහුගේ ජීවිතය අහසක් වගේ. ඒ අහස කොනක පුංචි තරු කැටයක් වන්නට පුළුවන් නම්...

'එන්න රසිකා එහෙනම් කිරි බත් කටක් කන්න...'

කල්පනාගේ කාන්තා එහෙම කියාගෙන කෑම කාමරයට

ගියා... කල්පනා අතේ තබාගෙන උන් ගිනි පෙට්ටිය ඔහු අතට දුන්නා...

'අද පහන මං පත්තු කළේ නෑ...'

මේ යුවතිය රෝද පුටුවකට වී තමාගේ ජීවිතයේ ආත්ම ශක්තිය ප්‍රකාශනය කරනවා කියලා රසිකට හිතුනා... හැම ගැහැණියකටම මිනිහෙක් පුබුදුවන්න බැහැ... කලාතුරකින් ගැහැණියෙකුට ඒ කුසලතාවය තියෙනවා. එවන් ගැහැණියක් ලබන පිරිමියෙකුගේ ආත්මය පත්තලත් නොවේ නම් අපූල් ගෙයකි...

රසිකා නිතරවම කොස් මිදුල මැදුරේ පහන දල්වා නැමිණියා. කල්පනා මිලෝවින් ළඟට කරගෙන වැඳගත්තා...

'පොත් ලියලා සල්ලි හොයාන් හොයලා පස්සේ කාන්ති අපිට අමතක කරයි නේද පුතේ...'

[illegible] ඇගේ රෝද පුටුවත් පල්ලු කරමින්ම යද්දී [illegible] කිව්වා.

'අපි එහෙම නෑ නේද පුතේ...'

'එහෙම නෑ කියලා අපිත් දන්නවා...' කල්පනා හිමින් මිමිණුවා...

කිරිබත් කා පිටව යන්නට හදද්දී කල්පනා සුදු කාප් මිරි කොළ බාගයක් ඔහු අත තැබුවා. රසිකා එය ගෙන බැලුවේ පුදුමයෙන්.

වැටි වැටී දුවමි මම...
දුව දුව වැටෙමි මම...
හිරි කුවාලව ලේ ගලන විට...
ඒ කැකුල් දක හිනැහෙමි මම...

දුවී ගිය ජීවිතේ අල්ලගෙන...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

පුදී ප්‍රතිමාවක් පොළොව මත...
සිඳී ගිය ජීවන පොකුණ මත...
අරවින්දයක්ව පිපෙමි මම...

කුරුළු රෑනක් සේ මා වටා ඉඳ...
මගෙන් ඔබ අතුරු උගනිනා සඳ...
සිහෙන් පියවරයෙක් සේ මම...
කඩමි ජීවිතය පොඩි පොට්ටල් මත...

ඇගේ පුංචි රවුම් අත් අකුරින් ලියූ මේ පුංචි කවිය රවිකාගේ ලොකු දෑස් ගැන්නුවා... සිංහල භාෂාව කොයිතරම් ආදරණීය බව ඔහු දන්නවා. ඒත් කාගේ ජීවිතයම... අත්මිපම මේ ගේය පද දෙළහට නැඟුනේ කොහේද...

'ඕ..යා..ද ලි..ව්..වේ...'

ඇය නිහඬව හිස වැනුවා. පෙරදරියේ පැය දෙක අතනේ [illegible] විද ඇය මේ කවි පදය එහෙම ලිව්වේ ඇයි කියලා [illegible] තේරෙන්නේ නෑ...

'මේ... කවිය කව එක පාරක් මං කියෙව්වොත් [illegible] කල්පනා... ඔයාගේ මේ කවියේ මගේ මුළු ජීවිතේම ලියලා තියෙනවා...'

කල්පනා බිම බලාගෙන ඇය කළ පුංචි දස්කම් ගැන ආඩම්බර වෙනවා... හරියට කරපු අත් වැඩක් කාන්තාට පෙන්නලා පුංචි කාලේ සැනසුනා වගේ...

'මගේ පොතේ පිට කවරේ පිටි පස්සට දාන්නේ මොනවද කිය කියා මං හිත හිත උන්නේ... මේ කවිය මම පොතේ බැක් පේජ් එකට දානවා... ඔයාගේ නමින්...'

'අ..නේ... මං එහෙම කරන්න ලිව්වා නෙමේ... නිකං ලිව්වේ... ඒ..කා.. රවිකා...'

'පිට කවරේ දාන්නේ පොත් ලියපු කෙනා ගැන දන්න කෙනෙක් ලියන දෙයක්... මේ තරම් ලස්සනට මං ගැන කියන්න කාටවත් බෑ කල්පනා...'

කල්පනා පුංචි ළමා සිනහවක්. පුතා කාන්තාගේ පුංචිම සංස්කරණයක්... ඔහුට සිනාහන්නට බැහැ. පුළුවන් නම් ඒක කරනවා.

රවිකා පොතෙන් අත් පිටපත රෝහණ අතට ගිහින් දුන්නේ හරියට රන් සන්නසක් ප්‍රදානයක් දෙන්නාක් මෙන් බැතිමත්ව... රෝහණ එය අතට ගත්තේත් එතරම්ම බැතිමත්ව... මේ රවිකා මණ්ඩාර නම් වූ ආර්ථික විද්‍යා ලේඛිකාවගේ දේශකයාගේ මුළු අත්දැකීම කියලා රෝහණ දන්නවා...

'[illegible] පිටු ගාණ ගෙනා මඩං... අත්තිමට අලුත් පරිච්ඡේද [illegible] ඇඩ් කළා...'

'[illegible] බිරි දනොට සිටියා හදද්දී සිර කොච්චර [illegible] වෙන්නැලුනේ...'

'මං අද රෑට ඔය පොත එක්කම යන ආදර්ශ ප්‍රශ්න පත්‍ර කොහොමහරි ලියනවා මඩං...'

'එළ... එළ... උඹටත් මාර ගතියක් ඇවිත් තියෙන්නේ... ඊජ් සම්පින් හැපනින්... අයියෝ පොවර් සීන් සූපර් ජෙස් ලයික් ටුඩේ... නරි පිස් පාවයි...'

රෝහණ නැරී පරිස්සමින් රවිකා දිහා බලලා කිව්වා... රවිකාට මතක් උනේ කල්පනාව...

'අර ගෙදර ඉන්න කෙල්ල මාව පරසනවා බං...'

රවිකා අවංකව කිව්වා.

'උදේ කිරිබත් හදලා... පහන පත්තු කරන්න ලෑස්ති කරලා...'

රෝහණ සිනාමා පවයක් රස විඳිනවා වගේ රවිකා දිහා බලා උන්නා... ඔහු අපූරු මිනිහෙක්...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'උඹ මොනවද තව කියන්න යනවා... කියපන්...'

'මට මේ කෙල්ල ගොඩාක් ළං කරනවා රෝහණ... ඒවට උදව් උපකාර කියන්නත් බෑ... මට පුළුවන් නම් මේ කෙල්ලට ඇවිදින්න උදව් කරනවා...'

'ලෝසක් කරන්න බැරි දෙයක් නෑ රවීන... අපි නිදහස් වෙලාවක කෙල්ල එක්ක කතා කරලා බලමුද...'

'ඉස්සෙල්ලාම සළින් දැනගන්න ඕන කල්පනා ඩිසේබල් උනේ ඇයි කියලා...'

'ඒ කෙල්ලගේ ඩිසේබල් කකුල් දෙක විතරයි... මේ රටේ ඉන්න ගොඩාක් කෙල්ලන්ගේ මුළු ආත්මෙම ඩිසේබල්...'

රෝහණ කියන්නේ බොරු නෙමෙයි කියලා රවීනත් දන්නවා... ගැහැනු... ඒ ආත්මයම ආබාධිත කරපු අවාසනාවන්ත ගැහැණියක්... කවදාවත් ඒ වගේ ගැහැණියකට සැනසීමක් නෑ කියලා රවීනට හිතුනා.

'පොතේ කවරෙට මොනවද දාන්නේ...'

'ලස්සනට හදන්න කියමු... විකක් වෝම් කවර් පේජ් එකක්...'

රවීන උදේ ඇය දුන් කවිය අතට ගත්තා... එය [illegible] රෝහණ අතේ තිබ්බා...

'උඹ මෙච්චර හොඳ කවිකාරයෙක් කියලා මං දැනං උන්නෑ...'

'ඕක මං නෙමේ ලිව්වේ රෝහණ... කල්පනා. උදේ මගේ අතට දුන්නා...'

'නෑ... හරියට උඹ ලියලා වගේ...'

රෝහණ තවත් මොනවද කියන්න කට හැදුවා. ඒත් ඒක අදම කියන්න ඕන නෑ කියලා ඔහුට හිතුණා... සිද්ධ වෙන දෙයක් වුනාට පස්සේ යමක් කියන එක හොඳයි...

'මේ කවිය දාමුද බැක් පේජ් එකට...'

'උඹේ ෆොටෝ එකකුත් එක්ක...'

'ඔව්...'

'මටත් ඒක හිතුණා... දැමී...'

'කෙල්ලගේ නමත් දාමුද...'

'කියපන් නම...'

'අමා කල්පනා ප්‍රේමදාස...'

'උඹ උස්සන්න පුතාමිගෙන් ඇහුවද...'

'පුතාගේ ඉස්කෝලෙට මං හැම වෙලාවට කතා කරන්න දුන්නේ කෙල්ලගේ නම... මම වෙන කාගේ නම දෙන්නද මචං...'

රෝහණව පොත බාරදීලා රවීන පාරට ආවේ ඇඳුම් සාප්පුවකට යාමේ බලාපොරොත්තුවෙන්... කොළඹට ආ පසු ඔහුටවත් පුතාටවත් අලුත් ඇඳුමක් ගන්නට හැකි වුනේ නැහැ... දවස ගානේ [illegible] යද්දී ඇඳුම් වල අවශ්‍යතාවය රවීනටත් තදින් දැනුණා.

[illegible] ඇඳුම් ප්‍රදර්ශනාගාරයට රවීන යද්දී උදේ [illegible] ආසන්න වී තිබුණා... අතුගිය කාලයේ ජීවිතයේ [illegible] දේවල් අහපසු වූ බවක් ඔහුට දැනුණා... ජීවිතයේ හැඩ බලන්නට තවා ඔහු බිය උනා... ගැල්ලේ ඉඳලා එද්දී රවීනට දැනුනේ ජීවිතය ගැන විශාල කම්පනයක්. අද ඒ හැඟීම දැනෙන්නේ නෑ. අඹරුවෙන් සන්දක් නැගගෙන නැගගෙන ගිහින් නැතිකළා පිපියාවකට යෝද වෙද්දී දැනෙන සැනසිල්ලයක මිහිරිය පමණයි ඔහුට දැනෙන්නේ...

එදා දෙනෙකුට නොපෙනුන පාන්සියේ හැඩිකල අද උස් කඳු මුදුනක සිට ඔහු රස විඳිනවා. පසු කරගෙන ආ ගිරි හෙල් ගිරි දුර්ග වන දුර්ග දෙස රවීන අද බලා උන්නේ උපේක්ෂා සහගත අදහසින්. ඒ දුෂ්කර වසර දෙක තුන නොගොනම් පසුකර ගෙන ආවද කියලවත් අද රවීන හිතන්නේ නෑ...

රවීන ඔහුට කමිස කිහිපයකුත් පුතාට ළමා ඇඳුම් කිහිපයකුත් මිලට ගත්තා... ළමා ඇඳුම් අංශයට යාබදව තිබූ කාන්තා ඇඳුම් අංශය අසළ රවීනගේ දෑස ඉබේටම නතර උනා...

ඔහුගේ සිතෙහි ඇගේ රුව තුන් හතර වතාවක් ඇදී මැකී ගියා.. සැමියාගේ කඩයින්නා හඳුනන්න තරම් ආත්මීය හදවතක් තිබූ ඇය වෙනුවෙන් ගෙලක දෙයක් කළ යුතු බව එක දවසක අඳලා රවීකාට දැනෙනවා. තවමත් ඔහු කළ යුත්තේ කුමක්ද කියලා තම හිතින් ප්‍රශ්න කරනවා..

ගැණු ළමයින්ට ඇලුම් සොරා ඔහුව පුරුද්දක් තිබුණේ නෑ.. හොඳ ගැහැණියක් ජීවිතේ හොඳින් හැම පිරිමියෙක්ටම ඒක ඒ විදිහට බලසානවා..

'ඔයා තරම් උස ගර්ල් කෙනෙකුට මේ ඇඳුම ඇතිද..'

සාප්පු සේවිකාවකගෙන් රවීකා ඇහුවා.. වෙනතකක් බලාගෙන උන් සාප්පු සේවිකාව ගැස්සී හැරී බැලුවා.

'ස..ර්..'

රවීකාට පුදුම හිතුනා. තමාගේ ගෝල්යෙක් පාසල් යනාව මිසක් සාප්පු වල සේවය කරන බවක් ඔහු හිතුවේ නෑ..

'ඔයා මගේ පන්තියේ ලමේෂ්ද පුතේ..'

ඔහු කරුණාබරව ඇහුවා.

'ඔ..ව් ස..ර්..'

ඇය කෝ ජෙප් එකෙන් පිටතට ඇවිත් රවීකාට දණ ගසා වැන්ද. දෙනෝ දහක් දෙනා මැද්දී ඇය චකිතයකින් තොරව මෙසේ කරද්දී රවීකාට තම ගෝල්යින් ගැන ඇතිවූයේ ආඩම්බරයක්. ඒත් මේ කෙල්ල මෙතන.

'ඔයා නුගේගොඩ පන්තියේ නේද හිටියේ..'

'ඔ..ව් සර්.. ඒත් දැන් පන්ති එන්නෑ සර්..'

'ඈ..යි..'

යුවතියගේ ඇස් පිනාවූ කඳින් එහාට මෙහාට වී ඒවා යටකාවට නෙරී ගියා.

'ඒ ලෙවල් කරන්නෑ ස..ර්.. දැන් මෙතන් වැඩ..'

'ඉස්කෝලේ ගමනත් නැවැත්තුවා..'

'ඔව් ස..ර්.. ටිකක් ප්‍රශ්න.. තාත්තා නැති උනා.. අම්මයි මායි නංගිලා දෙන්නයිනේ ඉන්නේ..'

හැමෝගෙම ජීවිත වල ප්‍රශ්න කල්දේරම පිටින්. මේ හැම ප්‍රශ්නයක්ම විසඳන සුනිල් කුමාරවරුන් එන්නේ කොහෙන්ද.

'ගන්න පඩියෙන් නංගිලටත් උගන්නලා මටත් ඉගෙන ගන්න බෑ ස..ර්..'

දුප්පත් කමට එරෙහිව හැප්පී ගහන්න දුප්පත් දරුවන්ට හයියක් නෑ.. ඒ පන්තියේ උගන්න කෙල්ලක්ට ඒක කරන්න ගොඩක් අමාරුයි.

රවීකා ඇය දෙස බලාගෙන කල්පනා කළා.. තිරිවිට පහන් නැති ... තියෙනවා.. ඒක පහනක් දල්වලා වැඩක් නෑ.. ... එහෙම කියන්න පුළුවන්. ඒත් නිවී තිය ... එය නොදල්වා යාම අපරාධයක්.

'ඉතිං හවස පන්තියට එන්න ඇවිත් මාව හමුවෙන්න.. මං ඔයාට ෆ්‍රී කාඩ් එකක් දෙන්නම්.. එකවුන්ට්ස් සර් එක්කත් කතා කරලා ඒකටත් ෆ්‍රී කාඩ් එකක් අරන් දෙන්නම්.. තව අවුරුද්දෙන.. ඒ ලෙවල් කරන්න..'

'සර්ට පින් සර්.. හරි ආසයි ඒ ලෙවල් කරලා මීට වඩා ටිකක් හරි උඩට එන්න.. හැරී තියා මෙහෙම ජීවත් වෙනවා..'

'අපි හැමෝටම මැරිකම් තියෙනවා පුතේ.. අමාරුකම් තියෙනවා.. ඉතිං අනිවාර්යයෙන් එන්නකෝනා..'

යුවතියගේ දෑසේ කඳුළු කැට දෙකක් තිතුවුනා. ඇය කාටත් නොපෙනෙන්නට එය පිසදා ගත්තා.. කාඩ් එක ගන්නේ නැත්නම් දොරකඩදී ගෙදර යවන දීසාපාමොක්ලා ඉන්නා රටක මේ ගුරුවරු දෙවිදෙවතාවුන් වහන්සේලා.

'සර් එයා මගේ සයිස් නම් මේ සායයි ෆ්‍රොක් එකයි හොඳයි..'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ඉන්න මං. සර්ට මීටත් වඩා හොඳ ජැකට් ඇන්ඩ් බ්ලවුස් එකක් තෝරලා දෙන්නම්..'

ඔහු කල්පනා වෙනුවෙන් ඇඳුම් දෙකක්ම මිලදී ගත්තා. තමා ගත්ත සියළු ඇඳුම් වලට වඩා ඔහු කැමැත්තක් වින්දේ ඇයට ගත් මේ ඇඳුම් දෙකින්.

පොඩි වාහනයක් ගන්න ඕන කියලා රවීකට හිතුණේ ගුණේගොඩින් ශ්‍රී විලරයකට නගිද්දී... හැම ගුරුවරයෙක්ම එන්නේ තමන්ගේ වාහනයකින්... බස් එකින් නැත්නම් ශ්‍රී විලරයකින් පන්තියට එන එකම ගුරුවරයා වුනේ රවීකයි. රවීකට එය ලැජ්ජාවක් වුනේ නෑ... ඒත් ගුවරින් ගම්පහ පං-සි වලට යද්දී ඒක අමාරු උනා... විශාල ටිපුට් මිටියක් රැගෙන බස් එකක යාම හිතනා තරම් පහසු දෙයක් වුනේ නෑ.

ගේට්ටුව ළඟ ශ්‍රී විලරය නවත්වද්දීම රවීක දැක්කා පුතාත් කල්පනාත් මී අඹ ගහ යට ලේනුන්ට පළතුරු දෙනවා. පුංචි ලේනුන් පැටව් දෙන්නා ඇගේ රෝස පුටුවේ හැඩලයට වී පළතුරු කන්නට ඇයටත් පුතාටත් හීලෑ වෙලා.

පුතාගේ මුහුණේ ඇති පිරිසිදු සතුට ඔහු තාත්තාට [illegible] දුන් බව කියා පෑවා. ඇසක් උන්නේ නිල් ඇඳුම් [illegible].

'බබටත් නැද්ද පුතේ...'

රවීක සුදු ඇඳුම් මලු දෙක පසුපසට කරගෙන ඇහුවා.

'තාත්ති... මං බබට ගහලා ඇන්ටිවත් නැට්ටුවා...'

කල්පනා මුව වසාගෙන සිනාසුනා.

'ඇත්තද...'

'ඕ... හරි දඟයා... මගේ ඔළුවට අල්ලගෙන හිටියා...'

'සව් පුතේ ඇන්ටි..'

'පුතාට බණින්නෙපා... මාත් පුංචි කාලේ එහෙම තමයි නාන්න ආස...'

'මමත් ආසයි බව්වක් ගහලා නාන්න...'

රවීක සිව්වෙනි ජීවිතයේ නිවාලන ඇගේ සරල ජීවිත දර්ශනයට මුළු හිතින්ම වශී වෙලා.

'තාත්තිටත් කියන්නේ කොට කලිසමක් ඇඳගෙන පේර ගහ යට බවෙ ගහගෙන නාන්න නේද..'

කල්පනා එහෙම විහිළුවක් එපා ගත්තා...

'පොත කහන්න දුන්නද...'

'ඔව්... මං කවිත් දම්මා...'

ඇය දිග හුස්මක් පපුවට අරගෙන එය සිට හොකර වීක චවලාවත් සිට පසුව දෙකොල තද කරගෙන එය සිට කළා... කොල්ලෙල් ඇයි කොල කට ඇඹුළට දාගෙන හිනාවෙන්නේ...

'පුතාට ඇඳුම් වගයක් ගත්තා... බලනවද හොඳද කියලා...'

'[illegible] ගෙනාව ඇගේ ඇඳුම් බෑග් එක දෙන්න මයයි...'

'[illegible] කොට යටට කළ සාටි ගන්න උඩට ලයිට් කලර් [illegible] කොට තමා කොල්ලුන්ට ලස්සන...'

'ලොකු කොල්ලන්ටත් එහෙමද...'

'ඕ... පුතාට ලා නිල් පාටම ලස්සනයි... තාත්තට වෙන් ඇඳිච්ච කට ලස්සනයි...'

ඇයට දවසක කාර්ත්තු එක්කගෙන යන්න ඔහුට ආස හිතුනා...

'ඇන්ටිට මොන පාටද ලස්සන කියලා අහන්න පුතේ..'

'මං ආස කහ පාටට...'

පූජාවකට මෙන් ඔහු ගෙනා බ්ලවුසය කහ පාටයි... රතු මිශ්‍ර පාටට කරමක් විශාල කහ සැඟ ගත් පුරිය මල් වැටුණු බ්ලවුසයක් ඔහු ගෙනාවත් තිබුණා.

'එහෙනම් ඇන්ටි මේකට කැමති වෙයි නේද පුතේ...'

ඔහු සිම්සිට පාර්සල් කුතෙන් එක් පාර්සලයක් ඇගේ ඔඩොක්කුව මතට තිබ්බා... කල්පනා රවීක දෙස අඳහාගන්නට බැරුව එසේ බලා උන්නා.

'මටයි පුතාටයි ගන්න ගමන් මං කල්පනාටත් ඇඳුම් දෙකක් ගත්තා...'

ඇගේ දෑස් තෙත් වුණා. මේ ගැළපෙන්නේ ජීවිත සිහිනයේ කවුරු අර්ථයක්ද... සුදු කෙලේ රෙන් ඇඳුම් පාර්සලය ඇගේ අතැඟිලි වලට පෙරළුනා.

'ලස්සනද කියලා බලනවද...'

ඔහු බැගෑපත් වුණා.

'රජිකා කොටමද ගහනාවේ...'

රජිකාට හිල්ලුනා.

'මං කුණාටුවකට අහුවෙච්ච මිනිහෙක් කල්පනා... කවදාවත් කොල්ලෙකුට ඇඳුම් තෝරලා නෑ...'

'අනේ සො..රි.. මට එහෙම කියවුනා... වචන කවරුවත් එහෙම දීලා නෑ...'

ඇය නිහඬමානී ආශාවකින් සුදු ඇඳුම් බෑග් එකට ... දැම එහි වූ ඇඳුම් දෙක එළියට ගත්තා. ඇත්තටම ... ලස්සනයි... මට ලස්සනට මේවා අඳින්න බැහේ.' එහෙම කියන ... කල්පනා ඒ වචන හිල ගත්තා.

'කාන්ති ලස්සන ඇඳුම් දෙකක් තෝරලා තේද පුතේ...'

පොඩි එකා හිනාවුනා... අවසරයකින් තොරව ඇගේ ඇස් වලින් ගැලූ කඳුළක් අලුත් ඇඳුමේ සද කග පැතැ ගත් සුවිය එළක් මතට වැටුණා.

'කල්පනා...'

'මං අහගෙන ඉන්නේ...'

'පුතා ආසලු පොල් පේස් යන්න... මං යාළුවෙකුගෙන් කාර් එක ඉල්ලගන්නම්... ඉරිද හවස එනවද යන්න මං එක්ක... පුතාට ඇන්ටි මිනාමිලු...'

'මං එ..න්..නා..ම බ..නා..ද...'

'ක..වි.. ම..ට.. ඔයත් එක්ක කතා කරන්නත් බහ...'

අපහසුවකින් තොරව පැහැදිලි සරල වචන වලින් ඔහු කිව්වා.

'ඇන්ටි එනව නේද...'

රජිකා වෙනුවෙන් මාලුන් ඒ ප්‍රශ්නය ඇහුවා.

'ම... ඇමැයි ඇන්ටිට ඔයා එක්ක සෙල්ලම් කරන්න කම් බෑ රජිතටත්...'

ඇය මාලන්ගේ කම්මුල් අතගාලා කිව්වා. රජිකා ගෙට ගියේ විශාල සැහැසිමකින්. නොඉවසිලි සතුටකින්.

සතුට ඇතුළේ තවත් ලේ සුවඳම් ආශ්වයක් දඟලනවා වගේ රජිකාට දැනුණා... ගැල්ලේ සිට පොලමට එද්දි ඔහුගේ හදවත සිහිලුනේ ... කාළ වූ හෝවක් වගේ, යළි සිහින දිනයක ඒ ... අලුත් සුදු මල් පිබිදෙව් කියලා ඔහුට හිතුනේ ... පවිතේ විදිනකට දරාගෙන... අමුණාගෙන ... කරවන්නයි ඔහු කල්පනා කළේ... ඒත් දෙවියන් ... උතත් අකමැති උතත් හොඳ මිනිසෙකුට ජීවිතය ලෙඩි කමින් තැකිව පිළිගන කරනවා. දිය යුතු දේ දෙනවා.

තමන්ගේ පාළු ජීවිතය දෙරකඩින් දෙවියන් කුම්භක්දේ සහතක් දල්වා නොදල්වා තිබෙන සෙයක් ඔහුට දැනෙනවා. ඒ පොඩි මැටි පහනේ උණුසුම රජිකාට දැඩිව දැනුණා... දෙවියන් දල්වා තිබූ පුංචි මැටි පහනෙන් අවශ්‍ය නම් පහන් වැටත් දල්විය හැකියි. ඒ පහන් වැටේ එළියෙන් තමාගේත් පුතාගේත් අඳුරු ජීවිත වලට වැටෙන ආලෝක ධාරාව රජිකාට හීනෙනුත් පෙනෙනවා.

ජීවිතයේ මේ සිද්ධ වෙන සියල්ලටම රජිකා ආදරය කළා... එක කාලයක එක දිගටම කරදර වේදනා එන්නෙත් තවත් කාලයක සැනසුම් සතුටු හිනා මැවෙන්නෙත් කොහේද කියලා ඔහුට තේරෙන්නේ නෑ. වෙනස් වෙන්නට කාලය ඇමිණ ඇති බව දෙවිය කියනා සෙයක් ඔහුට දැනුණා... ජීවිතයක වුවමනා පැත්තක් අර්ථයක් වෙනස් කරගෙන තේරුමක් නෑ. වෙනස් කර ගන්නවා

නම් මුළු ජීවිතයම වෙනස් කර ගත යුතුයි. ආත්මයම වෙනස් කර ගත යුතුයි.

පිරිමියෙකුගේ සම්පූර්ණ ආත්මයම වෙනස් කරන්න පුළුවන් ගැහැණියකට විතරයි. සමහර ගැහැණු පිරිමියෙකුගේ ජීවිතය සාන්තාරයක් අපායක් කරනවා. ඒ වර්ගයේ දුෂ්ටම ගැහැණියකගෙන් පහර කෑ රවීන ඒ තුවාල වල වේදනාව හොඳට අඳුනනවා. දනුත් ඉඳහිට ඒ තුවාල ඔහුගේ පපුවේ පැලෙනවා. ඒත් තවත් ගැහැණියක් පිරිමියෙකුගේ ජීවිතය සරසවනවා... අහිංසක රළය නැව ගනවනවා. අස්වද්දනවා. එවැනි ගැහැණියකගේ සුවඳක් ස්පර්ශයක් වැටුණත් පිරිමියෙකුගේ ආත්මයම පිපිදෙනවා. එවැනි ගැහැණියක්ව සදාකාලයටම ජීවිතය තුළ හසුරු කර ගන්නට පිරිමියෙකුට පුළුවන් නම් ඔහු ජීවිතය සම්පූර්ණයෙන් දිනූ මිනිසෙක් වෙනවා.

පිරිමියෙකුගේ ජීවිතයේ සරාගයත් ජයග්‍රහණයත් දෙකම ඇත්තේ ඒ ගැහැණිය මතයි.

රවීන තමාගේ වයසට වුවි කපුලත් දමාගෙන නිදන පූජා දෙස බැලුවා. ගාල්ලෙන් එද්දී නොතාවේ මේ තරම් හැඟීම් [illegible] බව ඔහු දන්නවා. පුංචි පූජාගේ ජීවිතය [illegible] සකසනවා. සරසනවා. කාලයක් රවීන ඒ දෙස බලා [illegible] ඒත් අද ඔහුට පූජා ගැනම අහිංසක ඊර්ෂ්‍යාවක් එනවා... පූජා විඳින නිරාමිස සතුට ආනන්දය මානසික ගුණ සුවිඳ ජීවිතයේ රමණ සැනසීම ඔහුටත් විඳින්නට ආස හිතෙනවා.

පිරිමියෙක් ගැහැණියකගේ ආදරය ඉදිරියේ පුංචි දරුවෙකු වගේ වෙන්නේ ඇයි කියලා රවීනට වැටහෙන්නේ නෑ.

වෙලාව රාත්‍රී එක පසුවී විනාඩි කිහයි... ඒත් රවීනට නින්ද යන්නේ නැහැ... දෑස් පියවෙනවා. ඒත් හිත ඇහැරෙනවා. කවදාවත් නැති විදිහට හිත මොනවාද ඉල්ලනවා. නොසන්සුන්ව කෑ ගසනවා. ඒත් මොනවාද ඉල්ලන්නේ කියලා එකපාර හිතින් කියන්නේ නෑ.

"ඉන්න බං කලිසම ගලවනවා... ඇන්ඩ් හු කියන්න බෑ..."

පූජා හිතෙන් කියවනවා.. හිතෙනුත් ඔහු කියවන්නේ ඇය ගැන... දවල් ඇයත් සමඟ එළුවී කරන සෙල්ලම් පුංචි එකෙ [illegible] නිලියව දෙනවා. ඒ හීන හොඳ [illegible] බැරි කරන්නට හිතෙනවානම්...

රවීන පූජාගේ හිස සිඹගෙනම නැගිට්ටා. රාත්‍රිය නිහඬයි... ඔහුගේ හිතට ලොකු පාළුවක් හා කාංසාවක් දැනුණා... පුංචි කුස්සියට ගිහ රවීන වතුර එකක් අරගෙන යළිත් ඇඳට ආවා. ඇඳ විට්ටමට හේත්තුවෙලා [illegible] ඔහු බිත්තියේ ගසා තිබූ පූජාගේ චිත්‍රය දෙස බලා උන්නා. ඒක අහිංසක බිලිඳු පුරුදුවක්... ඒත් බිලි පුරුදු නෑ පැස්ටල් වර්ණ අතරින් මොනවාද චිත්‍රයක් පේනවා වගේ කියලා ඔහුට හිතුණා...

කවදාවත් පූජාවත් මේ පියන කරට ගෙන ආවේ කෙදවසද... නැත්නම් [illegible] කියලා රවීනට හිතාගන්නට බැහැ... ඒත් කියලා [illegible] මේ පුංචි ගෙදරත් කල්පනාත් කියලා ඔහු [illegible] එක කාලයක ඔහුගේ ජීවිත කවියේ පද [illegible] ඒ කවිය යළිත් ගයන්නට පුළුවන් [illegible] එක්කහු කරන්න පුළුවන් වෙයි කියලා ඔහු හිතුවේ නෑ.

ගාල්ලේ ඉඳලා එද්දී රවීන උන්නේ ජයග්‍රහණය විශ්වාස කරන්න පුළුවන් මානසික තත්වයක නෙවෙයි. දිනින් දිනටම පරාජයට පත් වෙච්ච සිංදුවටම වැටිච්ච මිනිසෙක් ජයග්‍රහණය ගැන එකවර හිතන්නේ කොහොමද...

ජීවිත කුඩුමේ කෙසි දෙපෙති කාගෙදෝ ඇඟිලි තුඩකින් විවර වෙද්දී ජයග්‍රහණයේ එළි රේඛා ඒ අත මේ අත විහිදෙනවා රවීන දක්කා. අද රවීන උන්නේ එළි ජීවිතයේ සිහිම දවසක [illegible] නොවෙමී කියනා දැඩි අධිෂ්ඨානයේ. ඇද වැටිලා දණවැටිලා [illegible] නැගිටින්නටවත් පණ නැතිවෙන විදිහට තමා කඩා වැටුණත් යළිත් නැගිටින්නට පුළුවන් විදිහට ඔහු ඔහුගේ හිත හදාගෙන සිටියා.

ඒත් මේ විදිහට මේ හිත නැවුවේ කවුද... කාටද තමාගේ ජීවිතයේ ඇතුරු අර්ධයට ආදරය කරන්න හිතුනේ. මල් පිපෙනා

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

...නොණ වැඩුන ජීවිතයකට ආදරය කරන්න ජීවිත සිහියදී කාරියකටම නොණ ... කාටද ඕනකමක් තිබ්බේ.

කල්පනාව නොට ගාලු මුව දොරට එක්කාගෙන යන්න හිතුන ආයෙට රවීක ආයෙත් සිහිකළා... ඒ යන ගමනේදී ඇගේ ජීවිතය මේ තත්වයට පත් උනේ කොහොමද කියලා දනගන්න රවීකට ඕන උනා... එවන් සුන්දර යුවතියකට ගැළපෙන්නේ රෝද පුටුවකට වී ජීවිත කාලයම ගත කරන්නට නෙමෙයි... ඇයට සුන්දර සිහිනෙක දහවර මවකට කොච්චර ගැළපෙනවාද කියලා රවීක හිතුවා. ඒ ආදරණීය දෙනෙත් යට මුළු ජීවිතයම අඳුරවන්න පුළුවන් කියලා ඔහු දන්නවා... ගාල්ලෙන් එද්දී ගැහැණු සුවඳකටවත් ආදරය නොකරපු හිත දන් මේ මොනවා කරගන්න යනවද කියලා රවීකටවත් තේරුමක් නෑ.

"ඕක හරි වාසනාවන්ත වාහනයක් මචං... කවදාවත් යන ගමනක් වරද්දන්නේ නෑ..."

රෝහණ වාහනයේ යතුර රවීකට දෙද්දී ඔහු කිව්වේ හිනාවෙලා... රවීක ඇනී මඳහසක් මුව මත ඇඳගෙන යතුර ගත්තා.

'උඹ වාහනේ ඔන ඒ ගේන්න ඕන නෑ... කොට මිට නොනැල්ලා දීපන්... මට ජෙප් එකේ වාහනේ තියෙනවා...'

'එහෙම හරි නෑ රෝහණ... මං ඒ ගන්නම්...'

'පිස්සු නොවී අරගෙන පලයන්... කොට අරගෙන වරෙන්... ඒත් ක්ලාස් එකට යන්නෙපා...'

රෝහණ එහෙම කිව්වේ ඇයි කියලා රවීකට හිතා ගන්න බැරි උනා.

'ක්ලාස් එකට උඹ ඔය හිතා වගේම කස් එකේ පලයන්... කොට අනිද්දට උඹ උයම්ම වාහනේකින් ක්ලාස් එකට පලයන්... එදට ඒ සතුට තනිකර උඹේ... අනුරාගේ වාහනයත් පැයකට දෙකකට ලූරත් ගිහිල්ලා ඒ සතුට බොරුවට විඳින්න එපා...'

'ඒක ඇත්ත... මචං ඕකේ නොක...'

'මිසද ... දොට කොපියක් පෙන්නන්නම්...'

'... පිංපොතු ජේනවා...'

'හොඳට හිත දකපන්... හිත දකින මිනිස්සු තමයි ඒවා සැබෑ කරගන්නේ... පොත් ගැන කෙමි රවීක... ජීවිතේ ගැන හීනයක් දකපන්... උඹ තනියම පියාඹන්න ඕන කුරුල්ලෙක් නෙමේ...'

රවීක ඒකට මොනවත් කිව්වේ නෑ... ජීවිතයට හදිසියක් කරන දෙයක් කරපුදෙන් කියලයි ඔහු හිතුවේ...

'මගේ ජීවිතයටත් මොනවා හරි වෙන්න ඕන රෝහණ... වෙන දෙයක් වුනාවේ කියලා මං ඉන්නේ...'

'උඹට හරින දෙයක් වෙන්නෑ...'

රෝහණ රවීකගේ පිටට තට්ටු කරලා කිව්වා... මිතුරාගේ වචන රවීකගේ පපුවට දරාගන්න අමාරු විදිහට වැදුනා.

කාලාන්තරයකට පසු වාහනයක් ඇල්ල නිසා රවීක ටික දුරක් යනතෙක් වාහනය පැදවූයේ හුඟුරු වනිතයකින්. ඒත් මහරගම හන්දිය අසලට එනවිට ඔහුට වාහනය අපුරු විදිහට

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

තතු වෙලා තිබුණා. පන්සල් පාරට දමද්දී රවීනට හැලුණේ වමිතස අසුන දිහාව... වාහනයේ වාගේම හදවතේත් වමිතස හිස්... පෝරුවේදී වමිතස තියාගත් ගෞරවය ජීවිත කාලයටම ඉඳිවූ කියලා රවීන විශ්වාස කළා... ඒත් හැම රංඟ කුමරුවෙක්ටම සිතුවත් ලැබෙන්නේ නෑ...

රවීන තමාට කොළඹට එවූ ගෙදරකට මිතාවුනා... ගාල්ලේදී ඒ සිදුවීම් තාලාව නොවුනානම් අද ජීවිතය අත්පත් කර ගත් බොහෝ දේවල් නෑ පේද කියලා ඔහුට හිතුණා. ඒ ජීවිතයෙන් බොහෝ එක් දෙයකට පමණයි රවීන ආදරය කළේ. ඒ ඔහුගේ පුතාට. අඳුරෙන් වැසී ගිය අඳුරු පවුල් ජීවිතයක එකම උරුමය හිමිවීම කොච්චර සුන්දරද කියලා රවීනට හිතුණා.

අවුරුදු ගණනාවකට පසුව කල්පනා ගම්නාන් යන්න ආශාවෙන් ඇඳගන්නා... අඳුරු අන්ධකාර ජේබාවකින් වැසී ගිය පසුගිය අතීතයේ අද වැනි දවසක් නොසිටු බව ඇයට සහතිකයි. ඇය ඉස්සර ආශාවෙන්ම ඇන්ද ජෝකිම් සායත් රවීන එද ගෙන ආ සත පැහැ ගත් පුරිය මල් වැටුණු ... ඇඳගන්නා. පෙම්වතියක් වගේ හැඩවෙන තම දියණිය දෙස අම්මා බලා උන්නේ තුනී සැනසීමකින්. මෙහෙමවත් දියණිය ජීවිතයට ආදරය කරනවා දකින්න ඇයට ආසයි.

'සාන්ති එනවද බලන්න මහත්තයෝ...'

කල්පනා ඇගේ ඇහේ දවටී උන් පුංචි මාලන්ව පිටත් කළේ ඇස්සටම හදිස්සියකින්. කාලාන්තරයකට පසුව උදාවෙන සතුටු දවසක් උද නොවෙයි කියලත් ඇයට හිතෙනවා.

'රවීන එයි පුතේ... මහරගම හන්දියේ ට්‍රැෆික් නේ...'

අම්මා සාමිරයට පැමිණ කියද්දී කල්පනාට ලැජ්ජා හිතුණා.

'නෑ... අ..ම්..මේ.., මේ... මං කිව්වේ. තව රෑ වෙලා යන්න බැරි නි..සා..'

'රෑ වෙලා යන්න නොවේ... රැයක් මැයට ඕන නම් මං රවීන

උන්න තියන්නම්... එහෙම පිටමින් මේ ලෝකේ ඉන්නවා පුතේ...'

'මං දන්නවා අම්මේ... හැබැයි රවීන මං වගේ අම්බිගාත කොල්ලෙක්ව මොකට කැර් ... දගන යනවද... රවීනට කොච්චර ගර්ජලා ඇදරද...'

'සමාජයේ නොල්ලයේ විරුදව පොළඹ ගන්න ගුරුවරුන් ඇති... ඒත් රවීන එහෙම නෑ... මං ඒක ඉස්සෙල්ලවත්ම දන්නවා...'

'අනේ එහෙම හිතන්නවත් එපා අම්මේ... අම්මා සාන්තට කිව්වද...'

'ම්... ඇග රිදෙනවලු... නැත්නම් සාන්තටත් යන්න ආසයිලු...'

කල්පනා රෝස පුටුව හරවා අම්මා දෙස බැලුවා.

'අම්මලා ... සාන්තගෙයි ජීවිතත් මං නිසා කොට වෙලා... ... මෙහෙම දුක් විදින්න ඕනා අය නොවේ... ... මෙහෙම සැනසීමෙන් ඉන්නවා නම් අපිත් සතුටින්...'

'මං එක කාලයකට පියාඹනවා අම්මේ... මට හරි බයයි... මාව බෝං ගාලා බිමට වැටෙනවා...'

කල්පනා ඇගේ පුංචි හෑන්ඩ් බෑග් එක උකුලට ගත්තා... ඉස්සරම දවස්වල මේ පුංචි පුංචි දේවල් ජීවිතයට එකතු කළේ කොච්චර ආශාවකින්ද.

'සා..න්ති ආ..වා සා..න්ති... ආ..වා... ඇන්ටි සාන්ති කාර් එකෙන්ම ආ..වා... හා..රි ජෝ..ක්..'

මාලන්ගේ කඩින් මුළු නිවසම දෝංකාර දුන්නා... හැමෝම දොරකඩට ඇවිත් බලද්දී වාහනයේ උන් රවීනට ඇරීක හිතුණා... ඔහුට බැලුනේ රෝස පුටුවේ උන් කල්පනා දිහාව... ඒ හැට්ටය එච්චරම ලස්සනට ඇයට ගැළපුනේ කොහොමද.

'රවීන වාහනේ එළවද්දී හරි ජම්මට... ගන්න තියෙන්නේ දන් වාහනයක්...'

ප්‍රේමදාස මහතා කිව්වේ මුළු හදවතින්ම... රවීන වාහනයෙන්

මැස තිතාල්නා...

'සරණි එකක් හරි හොයාගන්න අන්කල් ඉන්නේ...'

කල්පනා උන්නේ හැඟීම් විසින් ගෙළ කළ හොළු දරියක් වගේ. ඇයි මෙහෙම වෙන්නේ. ඇය හිතුවා...

'පුහුණුවීමයි අපේ කොල්ලයි කෝල් ජෝස් යන්න පහේ ඉඳලා ඇඳගෙන...'

'කාන්තාගේ බොරු...'

කල්පනා ලැජ්ජාවෙන් කිව්වා.

'මෙහෙමම යනවද...'

කල්පනා මෘදු ලෙස ඇහුවා.

'ඔ..ව්...'

අතේ දෙපා සිදුණා නම් කියලා ඇයට හිතුණා. රෙද්ද පුටුවේ උන් ඇය වාහනයට නගින්නේ කොහොමද. සළු පුන එකම ඇයට මිසවා වාහනයේ සිටි එක මන හැඟීම් ...

'කා..න්..තේ...'

කල්පනා අසරණව ප්‍රේමදාස මහතා දෙස බැලුවා.

'නෑ... අන්කල් මං කල්පනාව ගන්නම්...'

රවීකගේ යක්ෂිමන් බාහු බුවළුව කල්පනාව මැදි උනා... දයාබර පිරිමියකුගේ දෑතක් මැද මෙහෙම යන්න ගැහැණියක් කොච්චර පින් කළ යුතුද. මෙහෙමම හුස්ම ටික යනවනම් කියලා කල්පනාට හිතුණා...

ඇයව මිසවා ගනිද්දී රවීකට ඇය දෙස බැලුනා... ඇයටත් ඔහු දෙස බැලුණා... අනේතුකව වගේ කල්පනාගේ ඇස් දෙකට මදටිය ඇව කාරි කඳුළු බිංදු දෙකක් පිරුණා... නෙළුම් මලක් වගේ ඇයව සිටි එකෙන් කඩද්දිම වගේ ඒ කඳුළු කැට දෙක ඇස් අග්ගිස්සෙන් පැන්නා...

'අද අඩන්න බැරිවුණු නෑ...'

ඔහු ඇයට සමනක් ඇහෙන සේ කිව්වා... අද වෙනදටත් වඩා ඇලෙඩියි කියලා කියන්න ඇයට හිතුණා... රවීක කල්පනාව ඉසවාගෙන වාහනයෙන් බසිද්දී ප්‍රේමදාස ... දෙනෙත් කඳුලින් තෙමුණා.

'පුතේ වීල් චෙයාර් එ..කා...'

කල්පනාගේ අම්මා රෙද්ද පුටුව තෙන්දද්දී රවීක මොහොතක් ඒ දෙස බලා උන්නා.

'එපා ඇන්ටී... අපි ගිහින් එන්නම්...'

එහෙම කියද්දී අම්මාගේ ඇස් වල කඳුළු ඔහු දුටුවා කල්පනා හොඳින් බලාගෙන. අම්මාට කියන්නේ තමාගේම පපුවේ අනුරුවත් කියලා ඇයට හිතුණා.

'... ... හදන්නෙපා ඇන්ටී... අපි එද්දී රෑවත් කෑම ...'

... පුතෙක් නැත්නම් බැනා කෙනෙක් තමියවත් ... කියලා ඇයට හිතුනා... ඇය ප්‍රේමදාස මහතා දෙස බැලුවේත් ඔහු ඇය දෙස බැලුවේත් එකම බැල්මකින්...

දෙන්නාම කතා බහකින් තොරව මිදුලේ ඇවිද්දේ ලොකු දෙයක් පපුවේ හිරකරගෙන. යමක් ගැන දෙන්නාටම කතා කරන්න බය හිතුණා...

වාහනය ටික දුරක් සදවාගෙන යනතුරු දෙදෙනාම කතා කළේ නෑ... පුතා පිටුපස අසුනේ සිට මහා සතුටකින් පෙළෙනා... නෑ ගැහුවා... උඩ පැන්නා... ඊත් ටිට වඩා ඉදිරිපස අසුනේ උන් මේ ආසම දෙකේ හදවත් ලුහළේ දන කරමින් උන්නා.

'ඇ..යි කතා කරන්නැත්තේ...'

ඔහු නිහඬව ඇසුවා.

'නෑ... මුකුත් නෑ... මං ලුයිව් කරනවා බලන් උන්නේ...'

'කොහොමද...'

'හරි හැඩයි...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ඇයට එහෙම කියවුනා...

'මත් පොඩි කාර් එකක් ගන්නවා කල්පනා...'

'ඒත් ඉක්මනටම ගන්න පුළුවන් වෙන්න කියලා මම ප්‍රාර්ථනා කරනවා...'

'ඔයා ප්‍රාර්ථනා කරන ඒවා හරියනවා...'

රවීකාගේ සහාවට ඇයව මුලින් සිනහවකුත් සමුව සෝබර සුසුමකුත් පිට උනා. තමා ප්‍රාර්ථනා කරන දේවල් රවීකා කියන තරම් ලස්සනට ඉටු වෙයි කියලා ඇයට හිතාගන්න අමාරුයි...

'ඇඳගෙන ගෙඩාක් වෙලා බලා උන්නද...'

'ම..ට... මං හිතුවා එන එකක් නෑ කියලා...'

'කාලෙකින්නේ ඩ්‍රයිව් කරන්නේ... ටිකක් එහෙකාර හුහුරුයි වගේ...'

වාහනය එළවන්නන් කලාතුරකින් වගේම මෙසේ යුවතියකට සමීප උනොත් කලාතුරකින්. රවීකාගේ ආත්මයටත් පුංචි සන්ධි කුළුට් බවක් දැනුණා...

'කාන්සා මෙහෙම එලවන්නේ කොහොමද ඇන්ටි...'

පිටුපස අසුනේ සිට ඔළුව දමා මාලන් කල්පනාවෙන ඇසුවා.

'කාන්සි ඩ්‍රයිව් කරන්න ඉගෙන ගෙන ඇති...'

'ඉස්සර නැමිපත් ගන්න කලින් පාන් වෑන් එකක් එලෙව්වා... පොළොන්නරුවේ...'

ඔහු මෙතනට පැමිණ ඇත්තේ මේ ජීවිතයේ කොතරම් දුක් කන්දරාවක් වින්ද පසුද. කල්පනා රවීකා දෙස බලා උන්නේ හැබැහින් දකින දසම්භා සෝබියක් දෙස බලා ඉන්නාක් මිදු වැනිහර බැල්මකින්.

'මං හිතුවේ නෑ බිලඩ්ස් එක මෙච්චර ලස්සනයි කියලා...'

සිව පුලුව කිව්වේ තමා ඇය මේ තරම්ම ලස්සන යැයි මීට පෙර සිතුවු බවයි. එහෙත් එවන් දෙයක් වෙනුවෙන් වචන සොයා

ගන්නේ කොහොමද...

'කාන්සි දවසක පුළුන් යන්...'

මාලන් පිටුපස සිට නැ ගසා කියද්දී ඔහු බැලුවේ කල්පනා දෙස. ඇය කොල්පට නද කරමින හිනැහුනා.

'දත් ගැලවිල්ලත් ලැබෙන එකක් නෑ...'

'මගේ වාහනයක් ගත්තාම එක්කගෙන යනවා...'

ඔහුගේ අහිංසක බලාපොරොත්තු එලෙසම ඉටුවේවායි කල්පනා පැතුවා. ජීවිතය වැර වෑයමෙන් දිනාගන්න සදන මේ අහිංසක මිනිසා වෙනුවෙන් එවන් පැවතුමක් ගොනු කිරීම පිළිවෙත්ම අපතේ යාමක් නොවන බව ඇය දන්නවා.

'රවීකාගේ ක්ලාස් වල කෙල්ලයෝ ඉඳිපිද දන්නෑ ගෝල් ෆේස් එතේ...'

'... ... කියත් එක්කෙනෙත් දෙන්නෙත් දකිනවා... ... ...නවා...'

තමාව එලෙස සිතෙන බව කියන්න ඇයට සිතුණා.

'සර් විසේබිල් කෙල්ලෙක් එක්ක ඉන්නවා දක්කා කියලා ළමයි පන්තියේ පතුරවයි...'

'මගේ ළමයි කියන්නේ එහෙම නෙමේ...'

'එහෙනම්...'

'සර් ලස්සන කෙල්ලෙක් එක්ක ගෝල් ෆේස් ඇවිත් හිටියා කියලා...'

ඇය කතා නොකර නෙත් සිනට බර කර ගත්තා.

පුරතල පසුකර කොළඹ දෙසට වාහනය යද්දී අගනුවර අලංකාර ගොඩනැගිලි කඩ සාප්පු දෙස මාලන් වගේම කල්පනාත් බලා උන්නේ ආශාවෙන්. මේ උත්සය ප්‍රිය දකින්නේ වසර කීපයකට පසුද... අතීතයේ දවසක දෙමව්පියන් සමඟ වෙසක් බලන්නට ගිය දවසක් කල්පනාට සිහිඋනා... එද දැණුන සතුට ඇයට අද වගේම

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

නිසාකයි... ඒත් මේ තරම් සතුටක් දැනුණේ නෑ...

'ශෝක් නේද ඇ..ක්..ව්...'

මාලන් පුදුමයෙන් වගේ කියවකාටා.. කල්පනා ඔහු දෙස බැලුවේ අනේ කියන්නට වගේ...

'පුතාට වගේම මටත් කොල්ලම් පෙන්නලා ඔයා කරගන්නේ පිනක්...'

කල්පනාගේ වචන ඔහුගේ දුක පාරවාගෙන ගියා. සලු වයසේ යුවතියක් ලෙසමින් සරල ලෙස අත්දුනිත ලෝකයක් ඇයට කොපමණ ඇතිද...

'මගේ වාහනේ ගත්තහම අපි නුඹ ඉදිරම එනු...'

'අ..නේ ඒ ගමන් වලට මාව හරියන්නේ නෑ... හොඳ කෙනෙක් හොයාගන්න...'

'අරයි නිකොල්ලාගෙ කතාවක පුස්තකුගෙන් කතාවක් කියලා තියෙනවා... මොකක්ද දන්නවද...'

කල්පනා දන්නේ නැතැයි කියන්නට පෙන්නා දෙසට වැනුවා.

'මිනිස් මිනිසෙකුට මාර්ග දෙකක් හමුවෙනවාලු...'

'ම්...'

'එක මාර්ගයක යන්න ලේසියි... ඒත් ඒක වැරදි මාර්ගය... ගියොත් අතරමං වෙනවා...'

'අනික් පාර...'

'අනික් මාර්ගය යන්න අපහසුයි... දුෂ්කරයි... ඒත් ඒක තමා හරි මාර්ගය... නිවැරදි මාර්ගය...'

ඔහු එහෙම කතාවක් අර පුස්තකයටම කිව්වේ ඇයි.

'ඇයි ඒ කතාව කිව්වේ...'

'මං පළවෙනි පාරේ ගිහිල්ලා බිංදුවට වැටිච්ච මිනිහෙක්

කල්පනා... මං කුඩා පවටම වෙච්ච හැටියට මගේ කැලි ජීවිතේ මං අනුලගත්තේ හරි අමාරුවෙන්... සිංහරයෙත් අනාථ වෙලා හිටිය මම අමාරුවෙන් සම්බාල කරද්ද දක ගත්තා... අයියත් මං මගේ පාර වරද්ද ගත්තේ නෑ... අම්මා එක්ක මං යන්නේ හරි පාරේ...'

ඒ පාරේ කොහොමද මොකක්ද කියලා ඇයට අහන්න හිතුණා... ඒත් ඔහුගේ පෞද්ගලික ජීවිතයට ඔබ්බෙන් වඩා එබෙන්න ඇයට බය හිතුණා.

'හීනෙක පත්තු වෙච්ච ලෝකයක් කල්පනා... හැමෝම ඉන්නේ පත්තු කරගෙන... මට කවදත් සිත්දර ගොඩකට පනින්න බැහැ... පැත්තකට පනින්න වෙන්නේ මගේ දරුවත් එක්ක... මටත් පිච්චිලා මගේ දරුවන් පුච්චන්න බෑ...'

'ජීවිතේ අය හොයන්න හරි අමාරුයි රවින...'

'හොඳ අය හොයන්න කොහොමත් අමාරු තමයි කල්පනා... ලෝකේ හොඳ දේවල් තියෙන්නේ පොඩ්ඩයි...'

ඒක කොච්චර ඇත්තද කියලා කල්පනාට ඔහු දෙස බලාදීම හිතෙනවා. මේ වගේ මිනිසෙක් කොච්චර දුර්ලභද...

'අලුත් වත්තකට ගියාම මිනිහෙක්ට කසිප්පු බොන්න තියෙනවා... ගිහින් ව්සාඩ් පහක් අඳුනන ඒ මිනිහාට කසිප්පු ස්පොට් එකක් හොයාගන්න පුළුවන්... දෙඅත් දෙකොන්ව ලං කරන එක විතරයි තියෙන්නේ... කරන දේ එච්චරමයි සුළුයි... ඒත් ඒ වත්තෙමම හොඳ සිද්ධාර්ථ තෙල් බෝතලයක් හොයන්න... ඒක කොච්චර අමාරුද... සමහර විට දවස් ගාණක් කොච්චක් හොයා ගන්න බැරිවෙයි...'

'ඒත් නිවුනු ගමන් දෙවියන් දුන්න වගේ හොඳම සිද්ධාර්ථ තෙල් බෝතලයක් හම්බවෙන්නත් පුළුවන්...'

කල්පනාට එහෙම කියවුණා. ඔහු හරියට ඒ සිද්ධාර්ථ තෙල් බෝතලය වගේ.

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'ඔයා එහෙම හිතුවේ කොහොමද...'

'මට එහෙම හිතුනා රවීකා...'

'ඇත්ත... හොඳ දෙයක් හොඳ අදහසකින් හොයන කෙනෙකුට හොඳම දෙයක් කල් ගිහින් හරි හම්බවෙනවා...'

'ඒත් සමහර වෙලාවට ඒක අයිති කරගන්න සින් නෑ... සමහරුන්ගේ දෛවය එහෙමයි...' එහෙම කියන්න කල්පනාට හිතුණා.

ගාලු මුව දොර පිටියේ අවට උත්සව ශ්‍රීයක් තිබුණා... වාළු සමුද්‍රා හෝටලයෙන් විහිදෙන සහ ආලෝකයක් උඩට විහිදුණු ලංකා බැංකු කොඩිකැල්ලේ හා ලේක් හවුස් සංකීර්ණයේ අපූර්වත්වයක් නගරයට හරිත පෙනුමක් එක්ක කලා... විශාල වාහන ප්‍රමාණයක් ගැස තිබූ වාහන [illegible] එක පුංචි ඉඩක් හොයාගන්නට වාසනාවකට [illegible] ඉඩ ලැබුණා.

'මයසී පුතයි ඇවිදලා එන්න... මං වාහනේට වෙලා ඉන්නම්...'

කල්පනා අසරණ අභිංසක සිනාවක් පා කිව්වා... ඔහු බලාගෙනම උන්නා... වාහනයෙන් බැසගත් රවීකා අභිෂේක [illegible] පැමිණ ඇගේ දේහටම යන්නා... ආයෙත් වරක් කල්පනාගේ [illegible] පිච්චිලා ගියා...

'අ..නේ රවීකා...'

ඔහු ඒක එල්ලේ තම දෙනෙත් උත් සුන්දර යුවතිය දෙස බැලුවා... මෙහෙම කරන්න එපා කියලා කෑ ගහලා කියන්න කල්පනාට හිතුණා...

'අපි මෙහෙම වාඩිවෙමු...'

ගාලු මුව දොර පිටියේ නිස්කලංක සාගර සීමේ පසෙක ඉදිවූ කොන්ක්‍රීට් බංකුව උඩ ඇයව ඔහු පරිස්සමින් තිබ්බා... ඔහුගේ පසෙකින් ඉඳද්දී ඇයව මෘදු ලෙස හීල්ලුනා...

'මං පුතාට බෝලයක් අරගෙන එන්නම්...'

ගාලු මුව දොර පිටියේ උත් දස දහස් ගණින් පෙනෙන අහරේ

ඔහු නොපෙනී යද්දී ඇයට සිය හිතුණා...

'තැන්ක්ස් ජේන්ක නැතේ ඇත්ති...'

මාලන් කිව්වේ දස්ස පුරා නෙත් යවමින්,

'අපේ තැන්කිව නැකිවෙයිද දන්නෑ හොඳ තුතේ...'

'තැන්කිව නෑකී උනොත් අපි තැට එකට ගිහින් ෆෝන් එක ගහමු...'

'මා..ගේ නෑ..වි..කා...'

කල්පනා පුංචි එකාව දවිව වැළඳගත්තා... ඇගේ හිතට කාවදින් නොදනුණු අභිංසක රසයක් දනෙනවා. ඒක මේකට විඳිනා රසයක්ද කියලා අයටම තේරා බේරා ගන්නට බෑ.

'ඇ..යි රත්තරන්...'

හදිස්සියේ [illegible] ඇති වූ හැඟීම නිසා පුංචි එකා කල්පනාම ඉඹගෙන ඉඹගෙන ගියා. මාලන් මෙසේ කරන්නේ ඔහුගේ හිතට [illegible] ආදරයක් [illegible] පෙනෙනසක් ඇතිවූ විටයි.

'ඇ..[illegible] හරි හොඳයි...'

'අ..නේ...'

කොන්ක්‍රීට් බංකුව උඩ හිටගත් මාලන් කල්පනාගේ පිටට බර වී ඈත පෙනෙන දෙස ආශාවෙන් බලා උන්නා...

රවීකා ආවේ පුතාට සෙල්ලම් කරන්න තරමක් විශාල බෝලයකුත් ටිම් බෝතල් අතනුත් බර්ගර් [illegible] ... ගාලු මුව දොර පිටියේ නැතීන් තැන වූ රෑ කඩ වලින් මේ නැම දෙයක්ම උණු උණුවේම ලබාගන්නට පුළුවන්.

'අා නැටියෝ... ඔයා මේ හරියේම සෙල්ලම් කරන්න හොඳේ... ඈතින් ඈතින් යන්නත් එපා...'

පොඩි එකා බෝලයක් අරගෙන කරමින් ඉදිරියට ගියා...

'අ..නේ රවීකා... මට බයයි පැටියා නැතිවෙයි කියලා...'

'අපි බලාගෙනම ඉමු...'

සාගරය දෙසින් හමා එන සිහිල් සුළඟේ සිඹුමෙන් ඇඟ සිසිලසක්... ගාලු මුව දොර පිටිය අවට දල්වා තිබූ සහ පැහැගත් අලංකාර විදුලි පහන් වල ආකර්ෂණීය ආලෝකය පිටිය අවට අපූරුවට මැවී තිබුණා.

රවීෂත් කල්පනාත් වාඩි වී උන්නේ මුහුදෙහොවුන්ට සමීපව... ඈතේ වකින් එන කිඳු විලවුන් සුවඳ පවා ඔහුට දැනුණා...

'ක..ල්..පා...'

ඔහු තරමක් විශාල බර්ගර් කෑල්ලක් කොටිය ඇය වෙත පෑවා... මාළු පෙත්තක් සලාද කොළයක් තක්කාලි පෙත්තක් ආදී සියල්ලක් කැටිවූ සිහිපයක් එහි තිබුණා.

'අ..මී..මේ ලොකුයි... මට පුංචියක් දෙන්න... පුංචා එකක් මං කන්නම්...'

'එහෙනම් පස්සේ කමු...'

දෙදෙනාම සෙමෙන් බහසින් පොරව බේල්ලයට ගසමින් යන පුංචා දෙස බලා උන්නා.

'ඇයි කතා කරන්නැත්තේ...'

ඔහු මදුව ඇහුවා... උතුලේ තනිවූ ඇ[illegible] පවලා ගන්නට ඔහුට හිතුණා...

'රවීෂගේ කිව්වී කතා කරන්නෝන සියල්ලා...'

'මං... එ..පා..ම කිව්වද...'

ඔහු හිනාවෙලා ඇහුවා.

'ඔ..ව අපි ආවේ සර්ගේ ලෙක්චර් අහන්න...'

'හෝල්යා එහෙනම් සර් දිහාම බලාගෙන ඉන්න ඕන...'

'අ..පෝ බලන් ඉන්නම්...'

එය කොතරම් ආශ්චර්යමත් දෙයක්ද. ජීවිතයේ දුටු සුන්දරම සිහිනයා දෙස බලා සිටින්නට ආසා නොකරන්නේ කවුද...

'මට ඔයාගේ හිත විඳින්න ලෝකෙයි...'

ඔහු නොසිතිට කිමිඳුවා... ඔහු අනන්තවත් යන්නේ මොකක්ද කියලා ඇය දන්නවා... ජීවිතයේ තමුන් දයාවරම නිතීකෙසුව ජීවිතය ගැන දෙවිම දුකක් නොකෙයි.

'මෙහෙම ගොඩක් විඳිවල සිතක් රවීෂ... ඔයා මීත දෙයක් අහන්න... ඔයා ඇහුවා කියලා මට කියන්නේ නෑ... මෙහෙමවත් මං එන්න කොතනක් කතා කරන්නේ අවුරුදු ගාණකට පස්සේ...'

'කඩා ඇවිලා වගේ කතා කරන්නෝනා කල්පනා... මයාට ගොඩක් දේවල් හොල්ලෑ හිතෙන් නෑ...'

'මට මොනවද රවීෂ ලැබුණේ... ඈ.ර බලන්න...'

කදුලන් ඉදිරියෙන් ගිය පුවකියත් තරුණයාවත් ඇය සොන්නුවා... ජීන්ස් කලිසමක් හා ටීෂර්ට් [illegible] ඒ හැට් එකකින් කැරලි [illegible] පුවතිය [illegible] පෙම්වතාගේ අතක එල්ලී ගාලු මුව [illegible] පිටියෙ [illegible] යන්න ගියා.

'[illegible] ඒ කොල්ල ඉන්න සතුට මයාට නෑ කියලා...'

'කවදාවත් විඳලා නෑ...'

'මටත් ඒ කොල්ල විඳින සතුට නෑ කල්පනා...'

ඔහුගේ සුසුම් හඬ ඇය ඉවසාගත්තේ දුකකින්. මේ හදවතට ආදරය කරන්නට අකාමැති යුවතිය කවුද...

'කල්පනාට මම දවසක මගේ මුළු ජීවිතයම කියනවා...'

'මං දන්නවා...'

'ඒ කොහොමද...'

'දවසක් රවීෂගේ නංගී ආවා... පුංචට බලන්න... අපි කතා කර කර හිටියා... රවීෂ ගැන ගොඩක් දේවල් කිව්වා...'

'නංගී නොදන්න ගොඩක් දුක් මම විඳලා තියෙනවා... ඒත් මම කල්පනා ගැන දන්නේ නෑ...'

ඔහුට එහෙම කියවුනා.

'මං ගැන දන්නේ නෑ...'

කාමිා පිට කල වචනයේ ගැඹුරු හැඟුම ඔහුට තේරුණේ ඇය එසේ කියද්දී.

'නෑ දරුවෝ... මං ඔයාව හොඳට දන්නවා... ඒත් මට නම් ඔයාවෙන්න කලින් මේ කකුල් දෙකට මෙහෙම උනේ කොහොමද... ඔයාගේ ඒ ජීවිතේ මං දන්නේ නෑ... මට කියන්න...'

කල්පනාගේ දෙනෙත් ඈත මුහුදේ හිය නැවක විදුලි පහන් එළිය හා යා වුණා. 'ප්‍රදීපාගාරයක... ආලෝක [illegible] නොවිලා... ඔබ සිටින ගොඩබිමේ නාරු ලකුණු දල්වන්න... [illegible] සදවන්න මං පමණ ඔබ එන්න...' හන්ද කාලින්තියේ [illegible] සිහිවුනා.

'මට වෙච්ච දේ ලෝකෙ කාටවත් වෙන්න එපා කියලයි මං පතන්නේ රවිත... පහුගිය අවුරුදු පහක් මං විඳපු දුක මතක් වෙද්දි මං ජීවත් උනේ කොහොමද කියලා මට හිතෙනවා... අනාගතය [illegible] ජීවත් වෙන්න වෙන්නේ මෙහෙම නේද කියලා හිතෙද්දි [illegible] වෙන්නවත් හිතෙන්නෑ රවිත...'

කල්පනාට ඇඬුණා... ඇත්තටම ඔහුට [illegible] උනා...

'අකමැත්තෑකුව මට කියන්න දරුවෝ මොකක්ද උනේ කියලා...'

ඔහු කල්පනාගේ හිස පිරිමැද කිව්වා... සුවඳ හැන්ඩි බෑග් එකේ තිබූ ටිෂූ කැබැල්ලක් රැගෙන ඇය දෙනෙත පහන [illegible] කර ගත්තා...

'අපි හරි සතුටින් ජීවත් වෙච්ච පවුලක් රවිත... අම්මයි තාත්තායි හිටියේ හරිම සතුටින්... අපේ ජීවිතයේ ප්‍රශ්න තිබ්බෙ නෑ... තිබිලෙම නෑ... මගේ තාත්තා හරි අහිංසක මනුස්සයෙක්... එයා අම්මට ගොඩාක් ආදරේ කළා... ඒ තරමටම මටත් ආදරේ කළා... ගොඩාක් පිරිමින්ගේ ලෝකේ තියෙන්නේ ගෙයින් පිට... ඒත් මගේ

තාත්තාගේ ලෝකේ තිබ්බේ අපි ගාව... අපි වීක් එන්ඩ් එකට යනවා ඇවිදින්න... ඉස්සර තාත්තාට වෑන් එකක් තිබ්බා... [illegible] අනුරාධපුර පොළොන්නරු වගේ පැති වලට අපි [illegible] දෙතුන් පාරක් යනවා... ඇත්තටම [illegible]... මට කවදාවත් මගේ අනාගතය ගැන බයක් තිබුණේ නෑ... ජීවිතය දිහා මං බැලුවෙත් හරි සරල විදිහට... [illegible] මං හැමදාම ඒ කවදාහරි මට මගේ [illegible] ආදරේ කරන්න පුරුෂයෙක් [illegible] ලුණු ගස්සවන්න කියලා...'

කල්පනා සනාට නැවත [illegible] දෙනෙත් පිස දැම්මා. රවිත [illegible] ඒ මොහොතේ [illegible] ඇගේ මුවගට [illegible] සිනාවක් නිසා.

'[illegible] මිනිසියක් එකට... මං කියන්නේ නෑ මං හරි [illegible] [illegible] ඒත් මං ආසාවෙන් ඉගෙන ගත්තා... ඒ දවස්වල [illegible] අපේ ගෙදර එනවා... අපි අර පුතා තාත්ත [illegible] පුදු [illegible] [illegible] කතා [illegible] පාඩම් කරනවා... කරන පාඩමක් නෑ... ඕපදූප කතාව... ඒ උනාත් [illegible] කෙල්ලෝ විකාර කස්සවනවා...'

ඔහුගේ මුවට ලොකු ප්‍රශ්නයක් තිබ්බා.

'එතකොටා... ඔයා...'

'මං දන්නවා රවිත අහන්නේ මොකක්ද කියලා... නෑ රවිත මං උපසිත්ම විකේසිල් ලමයෙක් නෙමේ... එහෙම උනාණම් [illegible] හිත හදාගන්නවා... ඒත් මේ කකුල් දෙකෙන් මං ලස්සනට ඇවිද්ද... [illegible] ඩාන්ස් කළා... නෙට් බෝල් ගැහුවා... [illegible] ජීන්ස් එකට දිව්වා... [illegible] වෙරළුවල් වල ඇවිද්ද... [illegible] ඒ ඉස්සෙලාම වෙන්න දීලා එකතුන් ඇඳගෙන පිංසි වගේ ඇවිද්ද... ඒ මිනිස්සුත් මාව අභිමානයා කළා...'

කල්පනාගේ පසුව දුවගෙන වගේ ලොකු පුදුමයක් පිට උනා...

ඇය බිම් කඩය මුවට් සනාගෙන හිස නිකට නැඹුරු කර ගත්තා.

'කොහොමද ඒ.. උණේ..'

'ඒ වෙද්දී එළෙවල් එක්සෑම් එකට හරියටම සති දෙකයි.. ඉස්කෝලේ නිවාඩු දුන්නෙත් එද.. අපි කෙල්ලෝ විතර හිටියේ තුන් දුකින්... ඉස්කෝලේ දාලා යන්න වෙන එකට.. එද අපි අඩලා සමුගත්තේ... මායි මගේ හොඳම යාළුවා ජෝසෆින් ජසුල් ලේස් එකේ කියට කියව ආවා.. අපි සහ කරපුකරම පාර පැන්නා... ඒ සහ ඉර.. අපි හැමදාම පාර පනින්නේ එතනින්... ඒත් [illegible] හයියෙන් හක් ..වෙනර් එකක් ආ..වා.. මට ඒවෙලාවයි එයා හිටියා රවීන..'

කල්පනාගේ ඇස් පුරා දුවිලි [illegible] කඩුව හොල්ලා..

'සිහිය එනකොට... මං හිටියේ කොළඹ ජෙනරල් හොස්පිට්ල් එකේ.. [illegible] සැත්කම් කරලා තිබ්බා...'

'[illegible] ඒ...'

'කකුලට තුවාලයක් වෙලා තිබ්බේ [illegible] පද්ධතියට හානිත් වෙලා තිබ්බා... මේ කකුල් [illegible] හොඳකිය ඩොක්ටර් කෙනෙක් නෑ... හොඳකරපු [illegible] නෑ... බාර නොවෙච්ච දේවාලයක් නෑ... මං හරියට ඇඬුවා රවීන... මුළු ඉස්කෝලෙම ආවා මාව බලන්න... හැමෝම ගියේ මාව අඬවලා...'

'සනීප කරන්න කොහොමවත්ම බෑ කිව්වද...'

බලාපොරොත්තු සුන්වූ ස්වභාවයෙන් කල්පනා හිස වැනුවා.

'තාත්තා සල්ලි ගොඩක් වියදම් කළා... එයාලගේ ජීවිතේ ජීවිතම නාස්ති උනා... අන්තිමට මං.ම හිත හදාගෙන රෝද පුටුව පාරගත්තා... මේ ජීවිතේ මෙහෙමම ගතවෙනවා රවීන... වෙලාවකට හරි පාළුයි... පුතා එන්න වැටුනාට පස්සේ තමයි මං ඔය සටන් හරි නැවේ... අම්මගෙයි තාත්තගෙයි ජීවිතේ මාත් එක්කම පාළු

වැටුණා... අපි හරි සන්තෝසෙන් හෙවිදුල ජීවිතේ පැති වෙලා ගියා.. බෙහෙත් වලට වියදම් කරන්න තාත්තා [illegible] විකිණුවා.. දුවෙක් හදන්නේ මහමැලියෙක් වෙලා [illegible] බලන්න... එයාලට ඒ සතුට මට දෙන්න බෑ... එයාලව [illegible] කරන්න මට බෑ... මට මගේ දුක [illegible] ඒත් මට මගේ අම්මගෙයි තාත්තගෙයි දුක විඳවන්න බෑ රවීන... ඒ..'

රවීනගේ [illegible] දෙනුවෙන් [illegible] උනා. ඔහු ඇගේ හිස පිරිමැදලා [illegible] නැගිටලා මිදුල් ඉදිරියට ගියේ ඒ කඳුළු ඇයට නොපෙනෙන්නට සඟවාගන්න සිතාගෙන.

'පුතා... ඇන්ටි එක්ක බනිස් කන්න පැටියෝ..'

කල්පනා කඳුළු පිසදාගෙන පුතාට නැඟ කෑව්වා.

'[illegible] කයියතුත් කන්නකෝ..'

[illegible] දුල්වෙන කුස් [illegible] ගෙන පුතාගේ [illegible]

'හරි පැටියෝ... අන්න ඔයාගේ යාළුවා බලන් ඉන්නවා ඔයා එනකල්...'

ඔවුන්ට මදක් එහායින් වූ මුස්ලිම් පවුලක හෑණු ළමයෙක් මාලක් එක්ක යාළු වෙලා හිටියා. ඇය ඔහුට පුංචි බෝලයක් දමනවා. ඔහු ඇයට ලොකු බෝලය දමනවා. දෙන්නම බෝල දෙක අතේ දුවනවා...

යළිත් කල්පනාත් රවීනත් ගල් බංකුවේ තනිවුණා...

'අයිස් ක්‍රීම් කනද...'

ඔහු අසද්දී ඇයට මුදු සිනාවක් ගියා.

'යනකොට කී..න...'

ඇගේ ජීවිතය කොතරම් හැඩද.. ඒ හැඩය එකක් වටින්නේ තමාට කියලා ඔහුට හිතුනා.

'මුසල කෙල්ලෙක් එක්කා ඇවිත් ඉඳලා ඉඳලා ආපු අටුවින්

එහෙත් අතරාදේ.. අපි ඔය කතාව ඉවර කරමු රවීන...

රවීන කතා කළේ නෑ... ඔහු නොයෙක් දේවල් ගැන කල්පනා කරමින් උන්නා... ඒ කිසිවක් දන් නැති අවතැන් වූ යුවතියගේ හිතට දුකක් නැහැ කියලා රවීන දන්නවා... ජීවිතය ගැන මීට වඩා නිස්කලංකව කතා කළ යුතුයි.

'අ..මාරුම අවස්ථාවලත් හිත ධෛර්යයෙන් තරගන්න කල්පනා.. ඔයා වැටුණා කියලා හිතපු ගමන් ඔයා වගේ ඉන්න මිත්‍රසහකාමල්ලත් වැටෙනවා...'

'මං නැ..හි..ටි..න්..නේ කොහොමද රවීන අයියේ...'

ඇයට ඇහුණා. රවීන ඔහු දෙස ඇගේ [illegible]...

'මං එක දෙයක් කියන්නද...'

'හා...'

'ඔයා හරි ලස්සනට ඇවිදිනවා...'

'කොහොමද ඒ... හාස්කම් කියලා දෙයක් [illegible] නෑ... ර..වී..න...'

'නෑ දරුවෝ ඔයා ඇවිදිනවා...'

'කොහොමද කියන්න...'

තීරණාත්මක ලෙස ඔහු දෙස බලා කල්පනා ඇසුවා.

'මං ඔයාව ඇවිද්දවනවා...'

මේ කතාව වෙන කවුරුවත් කිව්වානම් ඇය විශ්වාස කරන්නේ නෑ... ඒක සිහිනයක්.. ඒත් ලෝකේ වඩාත්ම විශ්වාසවන්ත මුවින් මෙසේ කියවෙද්දී එක අවිශ්වාස කරන්නේ කොහොමද...

'මා..ව ඇ..වි..ද්..ද..ව..න..වා...'

'ඔ..ව් අර ඔයා කිව්වේ ඉස්සර බිව් එකේ ඇවිදගෙන ගියා කියලා... ඒත් එකක් ගනගෙන පෙයා එහෙ ඇවිදගෙන ගියා කියලා... ඒ වගේ ඇවිද්දවනවා...'

'ඔ..යා කියන දෙයකට ම..ට හොඳ කියන්න බෑ..නෑ... ඒත් ර..වී..න ලංකාවේ ඉන්න හොඳම [illegible] පෙන්නුවනේ...'

'අමාරුම අවස්ථා වලදීත් එක දෙයක් විතරක් විශ්වාස කරන්න කල්පනා...'

'මං මොනවද විශ්වාස කරන්නේ...'

ඔහු [illegible] ඇය දෙස බැලුවා.

'ම..ව විශ්වාස කරන්න... පුළුවන් නේද...'

ඇය හරි කියන්නට වගේ හිස වැනුවා. මේ වැනි මිනිසෙකුව විශ්වාස කිරීම ප්‍රශ්නයක් නොවේ.

'ඔයා මට ජීවිතේ ගොඩාක් දේවල් කියලා දුන්නා කල්පනා... මේ [illegible] රැකගන්නු මිනිස්සු ඉන්නේ දෙන්නෙක් දෙනයි...'

'[illegible] කොහොමද කළේ...'

'[illegible] එකට ඉන්න සත්‍යතාවේ... ඒ සතුට [illegible] ඔයා... ගාලු ස්ටේෂම් එකෙත් කිරි පැකට් දෙකයි.. පෙටිස් එකකුයි අරගෙන ඉන්ටර් සිටි එකක නැගිද්දී කොල්ලගේ මූණ සිහියේ මතකේ නොවී කල්පනා... මේ කාන්තා හිටියත් නොහොම නොවේ...'

හදිස්සියේ මහත් ප්‍රීතියෙන් මෙන් කල්පනා ඔහු දෙස බලා උන්නා... ජීවිතයේ ප්‍රථම වතාවට තමා පිරිමියෙක්ට ආදරය කරන බව ඇගේ සනුව කියනවා... එක කෙනෙකුට කියන්න ඇයට බැහැ. ඒත් මේ ආදරයට පිටව එන්නට වරම් නෑ. එක එහෙම්ම සඟවා තිබිබාදෙන්...

'හැම දෙයක්ම හරියයි... හිනාවෙලා ඉන්න...'

'ඉ..න්..න බලන්..නම්...'

ඇය එපමණයි කිව්වේ... ඔවුන් යළිත් ගාල්ල දිශාව දෙර ඉදලා එන්න පිටත් වුණේ ලොකු සතුටකින්. ඒ සතුට ඔහු සැනසිමත් බලා කල්පනාගේ හදවත ඇතුලේ තිඩාත් ගත්තුවා...

'ගමින්න පුතා නිදි කිරා වැටෙනවා...'

සමිතගේ උකුලට බරවී ඉන්න පුතා දෙස බලලා ඇය කිව්වා. ඇගේ මුරුල් ලමිනුදුව පුතාගේ හිස එබිලා තිබ්බා...

'පාලුත් නෑ නේ..ද...'

'මං හවස පැටියට බත් ටිකක් කැව්වා...'

'එහෙනම් ඔහොම නිදා ගන්නාවේ... සනීප ඇති...'

'කොහොද' කියලා අහන්න ඇයට හිතුනා. සමිතගේ පසුව සනීපයි කියලා මේ තාත්තා දන්නේ කොහොමද. පුතා නම් ඒක නිතරම කියනවා.

'ර..සි..කා...'

වාහනය නිහඬව ඉදිරියට යද්දී ඇය කතා කළා... අගනුවර කලබලකාරී පරිසරය ටිකෙන් අඩුවෙලා රාත්‍රියට නගරය සූදානම් වෙමින් තිබුණා.

'ඇයි කල්පනා...'

'ඇ..යි අරම කිව්..වේ...'

'කො..හො..මද...'

'මා..ව සනීප කරන්න පුළුවන් කියලා...'

'මා..ට එ..හෙ..ම හි..තෙ..න නිසා...'

ඉන් එහාට ඇය කවදා ඒ ගැන ඇහුවේ නැහැ... ඔහු හිතිවිම ගොඩකෝ දේවල් සැබෑ කර ගන්න මිනිහෙක් කියලා ඇය දන්නවා.

'මොනවද රෑට කන්න ආස...'

රසිකා අසද්දී ඇයට පුදුම හිතුනා... අම්මා තාත්තා ඇරුණුකොට මේ ලෝකේ කවිරුවත් සමිතගෙන් සැමඝී මොනවටද කියලා අහා නැහැ.

'රසිකා ආස දෙයක් ගන්න...'

'ඔයා ආස මොනවටද කියලා කියන්න...'

ආස මොනවටද කියලා ඔහොතේත් නෑ කියලා ඇයට හිතුනා...

'මරදානේ තියෙනවා චූනාපී කියලා ප්‍රසිද්ධ හෝටලයක්... තාත්තා ඉස්සර ඒකෙන් බුරියානි ගේනවා...'

'ඒ..නා..ද...'

'ම්... ඉන්ට් පම්පේල්ලයත් තියෙනව මරු...'

'අපි බුරියානි ගමු...'

ජීවිතයට මොනවද මොනවද වෙන බවක් ඇයට දැනෙනවා. චූනාපී හෝටලය අසල වාහනය නවත්ත රසිකා ගිය පසු කල්පනා ඔහුගේ සුරතේ ස්පර්ශය අද හිතරය අත ගෑවා. ඒ අතේ තිබූ අසාමාන්‍ය උණුසුම එහි තිබුණා...

'ඔහි පුළුවිද...'

ඔහු වාහනයට ගොඩ වී උණු බුරියානි පැකට් එකක් ඇගේ [illegible]

'[illegible] හොඳයි නේ...'

'[illegible] කියන්නද...'

රසිකා එහෙම අහද්දී කල්පනාගේ ඇතුළු ලිය ඇවිලිගෙන ගියා...

ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට පිරිමියෙකුගේ දෑසට සම්පූර්ණයෙන් දෑස් විවර වෙද්දී යුවතියකගේ හදවතේ ඇතිවන කුස්ම කල්පනා ඇගේ ඇතිවුනා... 'ඔහොම බලලා මගේ පපුව පුච්චන්නෙපා දෙයියෝ' කියලා නෑ ගෙලා කියන්න ඇයට හිතුනා...

'දන් බඩගිනි නෑ... ටොඩාක් කාලෙකට පස්සේ මගේ හිත හරියට පිරිලා රසිකා...'

හදවතට දැනෙන හැඟීම ඔහු තරම් ලස්සනට භාවාත්මකව කියන්න ඇයට දැනෙන්නේ නෑ. ජීවිතයේ පොළොවම මාවතේ [illegible] ලෙස ඔහු සිටුනත ආ ඇය උත්තේ ඇත්තටම [illegible] ගොරවෙලා... සතුට තියෙන දේ... ආදරය තියෙන දේ අතින් අල්ලලා බලන්න පුළුවන් තරම් ඇත්තක් කියලා ඇය මීට කලින් විශ්වාස

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කැලේ නෑ.

'මේ පේරු ගස්ද...'

බුහාරි හෝටලයෙන් ගත් බුරියානි පාර්සලය සම්භාරම වූ කුඩා කඩදාසි බෑගය දෙස බලමින් ඇය ඇසුවා.

'මුලන් විටක්...'

ඔහු සැදෑ සිනාවක් හා ලැජ්ජාවෙන් කිව්වා.

'රවිත මුලන් විටක් කනවද...'

'අ..නේ නෑ මේ ඉන්දියන් මුලන් විටක්... කිඹුල් කියලා... හරි රසයි...'

ඔහු ගත් මුලන් විටෙන් විකක් ඉල්ලාගෙන කන්න ඇගේත් සිතුනා... ඔහු ජීවිතයේ සෝර්ග ගන්න පු-ඩිව් දේවල් ගැන ගොනු කරගෙන අත් විඳින්න කල්පනා ආසා කළා...

'කාටවත් සිගරට් බොන්න නම් පිරිලා...'

කල් කල් බලා කල්පනා කියද්දී රවිත අහක බලාගෙන හිනාවුනා.

'රෑට ලියද්දී පෙවෙනවා කල්පනා...'

'පෙවෙනවා නෙමේ බොනවා... ... සිගරට් බොන්න පුරුදු වෙනවා...'

'මගේ කොල්ලා සිගරට් එකක් බිව්වම කියන් එකක් බිව්වම මං ළඟට කවදාවත් මූණත් තියන්නෑ... ඌ කුහකයෙක් විතාවරයෙක් නොවුනොත් මට ඇති...'

'පුතා එහෙම වෙන්නේ නෑ රවිත...'

ඇය කිව්වේ ලොකු ආත්ම විශ්වාසයකින්... වාහනය පාර්ලිමේන්තු පාරේ දිගේ නිසංසලේ ඇදෙමින් තිබුණා... ටික දුරක් අහක බලාගෙන හිටපු රවිතට ඇය දෙස බැලෙනවා... නොබිඳී ඉන්නට බැරි රසබර චිත්‍රයක් වගේ ඒ රූපයම දෙනෙත් ඇලවෙන්නට කාරණා කුමක්ද කියා ඔහුට වැටහෙන්නේ නෑ... රවිත හොරෙන් හැරී බලන හැම වරකම කල්පනා උන්නේ ඔහු

දෙස බලාගෙන... ඔහු හොඳ පසුව සහිරින්යට විඳිද්දී දකින්නේ සියුම් ලැජ්ජාවක්. කල්පනා තුති මිදනකේ ... මිස හරින් ඇලවට හරවනවා.

දෙඅදෙනකුගේ හදවත් අතර දෙවියන් ඇඳීන දෙවනය මැල් සව මේ හදවත් දෙකද කා කරමින් දෙවියන් ඇද සිටුණා. ජීවිතයේ පුරාම වරට ... ගැහැනියකට ආදරය කරන බව රවිත දන්නේ නෑ. ... උගත් සිසිදු ආදරණීය විචිත්‍රයකින් ... නොමැති රසාලිප්ත නොදුරු කොතනකත් ඔහුගේ හදවත තුළ මිසද වෙනවා.

ඒ ආදරය මේ රාත්‍රියේ මේ සුන්දර ලුහුබියගේ පසුව උඩින් ... ඔහුට ... හිතුනා. ... හදවත ඉහිරිලේ වූ ආදර ... නොහිතන ... අතින් දුල්වන බව රවිත දන්නවා.

'... හි..දි..ද...'

... අහසක ... පාටවී පාටවී යද්දී ... කළා... කල්පනා දෑස විවර කළේ අසරණ අභිංසක සිනාවකින් සමගින්.

'නැ..රී සුන්දරයක් ආ..වා...'

මුළු ආත්මයෙම ස්වර එකතු කළ හඬකින් කල්පනා හිමිණුවා... හිත මිත සිටු විසාල කළු ගලක් කවුදේ කිසින් ඉවත් කළ ... ඇයට දැනෙනවා. ඒ මානසික සහනය... ජීවිත ආනන්දය ඇය විඳිමින් උන්නා...

එකවරම දියවෙන්නට උඩින් සිටු අහසින් ... වැටුණා. වාහනයේ වැහි පොද කාඩ වැටී මහා ... වැටුණා. ... වීදුරුව මතට ගල් කැට මෙන් වැහි පොද කාඩා වැටුණා... හරහට ඇද හැලෙමින් තිබු නිවින දිග මේ සමේ පුදුම ... වැහි පොද මුළු පරිසරයම එකම මිදුම් ... සේ ...

'හරි පුදුමයි... වනින පාටින්ම් ... වැස්සක්...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කල්පනා තිව්වේ වාහනය තුළට පා කළ සීතල දරාගන්නට උකුලේ උන් සුසාංච් සමන්ට තුරුල් කර ගනිමින්. තුරුල් කර ගන්න කෙනෙක් නැත්තේ සමාට විතරයි කියලා කියන්න රවීකාට සිතුණා.

'විළාකූළ් වල වතුර පිරිලා පිරිලා කවත් දරාගෙන ඉන්න බැරි තරමට බර උනාම හිතපු නැති මොහොතවල් වල වැස්ස කඩං වැටෙනවා කල්පනා...'

රවීකා මේ සහාව දැක්කාම තිව්වේ වැස්ස ගැනද නැත්නම් වෙන දෙයක් ගැනද කියලා කල්පනා හිතුවා. හිතක් හරියට අහස වගේ සිතුවිලි වලින් පිරිලා සංසුන්ස වෙලා කියලා ඇයට හිතුණා. කොයි වෙලාවක හරි කඩං වැටෙයි... එහෙම වහින වැස්ස [illegible] වැස්සක් වෙයිද වස්සානයක්ම වෙයිද කියලා කාටද කියන්න පුළුවන්.

'මේ වහින දවස් නෙවේනේ රවීකා...'

'වහින්නේ නැති කාලෙක වහින වැස්ස කොච්චර වටිනවද කල්පනා... [illegible] වැස්ස නම් හෙටත් වැස්ස නම් අද වහින වැස්සේ අරුමයක් නෑ...'

'වුව්වත් වැහැලා පැච්චෙත්... හිතං [illegible] විතරනේ...'

'හිතක් ඉන්නේ එහෙමද... වහින දවසක [illegible]... පොළොව තෙමිලා හිතං ඉදිරිද කියලා...'

කෘෂ්ණාවක් නැතුව කල්පනාට හිනා ගියා. පුදුමයකට වගේ ඇයට ඒ හිනාව නවත්වා ගන්නවත් අමාරු උනා. සීතල පිරුණු සුංචි වාහනය පුරා රැව් පිළිරැව් දෙන ශුවතියගේ සිනහාව දෙස රවීකා බලා උන්නේ ආශාවෙන්. ගැණියයක් අඬද්දී හරි සැහැයි. මූසලයි. ඒත් හිනාවෙද්දී කොච්චර ලස්සනද. සිත් බිරිද.

'මොකෝ හිනාවෙන්නේ.. මං කුණු හරුපයක් කිව්වයැ...'

'නෑ... නෑ... මට හිතං හිනා ගියේ...'

කල්පනාට එක එක දේවල් හිතට එනවා. ඒව වගං දේවල්

රවීකාගේ හිතට එනවා. මහා වැස්සක පාර හාරනය වාහනයක් ඇඟුළුන සහිතු කරුණ ශරීර දෙකක හැසිම අසාමාන්‍ය ලෙස තෙත්වී තිබුණා...

පාර්ලිමේන්තු මාවත හීතාව [illegible] ජයවර්ධනපුර කෝට්ටෙට දිගවන මාවත අසළින් දූ වංගුව පසිද්දීම වාගේ ඔවුන් ගමන් ගත් වාහනය ඉදිරිපිටට [illegible] දමුවා. රවීකා අමාරුවෙන් වාහනය පාලනය කර ගත්තේ [illegible] අහුවියා. එහෙත් ඒ මොහොතේ [illegible] කල්පනාගේ සිරුර මිනු වෙතට නැඹුරු උනා... ඇය ඉතාව වම්පසින් තුරුල් කරගෙන දකුණත ඔහුගේ උරහිසට තබා සමතුලිත බව රැකගන්නට උත්සාහ කළා...

වංගුව පසුකර වාහනය ගොඩ වීත දුරක් යනතෙක් කල්පනාට ඔහුගේ උරහිසින් අත ගන්නට ලෙස හිතුණා... ජීවමානව දෙවියන් දුන ඒ දේවගිය සිරුරට අතක් තබන්නට [illegible] ගත්තේ කවර නම් මැකිමකොත්ද... ප්‍රේමයේ [illegible] පැලී සැලෙන මේ යුවතියගේ හදවතත් [illegible] දවටනවා.

ඇගේ ඇඟිලි තුඩු වල ස්පර්ශය මිනු ඇතුලාන්තයෙන්ම අත් විඳද... වීත දුරක් ගිය පසු කල්පනා සෙමින් සෙමින් ඇගේ අත මුදාගත්තා...

'මට ඔයාගේ ඔක්කොම මෙඩිකල් රිපෝට්ස් වීක ෆයිල් එකකට දාලා දෙන්න... මෙඩිකල් හිස්ට්‍රි රිපෝට් එකක් තියෙනවද...'

'ම..ම්... තාත්තා එකපාරක් එහෙම ෆයිල් දෙකක් හැදුවා...'

'ඒ මොකටද...'

'පිටරටට යවන්න...'

'යැව්වේ නැත්තේ...'

'ඒ වෙද්දී තාත්තා අතේ ලොකු සල්ලියක් ඉතුරු වෙලා තිබ්බේ නෑ රවීකා...'

සැහෙන දුරක් යනතෙක් ඔවුන් දෙදෙනාම කතා කළේ නෑ.

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ඊන් පස්සෙ පාරට වාහනය හරවද්දී ප්‍රබල බැල්මකින් කල්පනා රසිත දෙස බැලුවා.

'ර..සි..ත...'

'ඕං අහගෙන ඉන්නේ කල්පනා...'

යළිත් ඇය නිහඬ උනා. එහෙම අහන්නෙ මොකටද.

'ඇ... ඇයි තාම ඔයා සතිය කරන්නේ...'

මේ ජීවිතයේ තවිරුවක් හා ගැනුවක් මනුස්සකමින් හිතන්නේ නෑ. කොහොමුයේ ජීවිතයක තියෙන ඉඩ වැටීමත් තවත් කෙනෙකුට අදල නෑ... තවත් කෙනෙකුගේ දුක වේදනා හා තොලැවීම පිළිබඳව සංවේදනාවු වෙනවා. ඇරෙන්නට [illegible] හෙළන්නාවත් කාටවත් වෙලාවක් නෑ.. ඒත් ඔහු [illegible] හදනාවා.

'ආ... රසිත... ඇ..යි එහෙ..ම කරන්නේ...'

'ඔයාගේ හිතේ සතුටක් දෙන්න...'

ඒක කොච්චර පුදුම කතාවක්ද. මේ ලෝකෙත් [illegible] හිතන්නේ තමන්ගේ සතුට විතරයි. තමන්ගේ [illegible] අවුම්කාගේ තමන් විඳින සතුවක් බෙද [illegible] කැමති නෑ.

'ඇ..යි තාම සතුටින් කියන්නේ... මං ඔ..යා..ගේ කවුද...'

රසිත එක එල්ලේ ඇය දෙස නැරී බැලුවා... 'මං ඔ..යා..ගේ කවුද...' ඒ ප්‍රශ්නය තීරණාත්මකයි කියලා ඔහු දන්නවා.

'මං මෙහෙම අහන්නද ඔබා... මං ඔයාගේ කවුද...'

කල්පනා අසරණව නිහඬවුනා. ඇයි අමාරු ප්‍රශ්නය මට දමීමේ... මට උත්තර ඕන ඔයාගෙන්...

'අ..ද එපා... වෙන දවසක මට උත්තරයක් දෙන්න... මං..ත් දෙන්නම්...'

රසිත වාහනය ගෙයි මිදුලේ නවත්වමින් කිව්වා... කල්පනා ඔහුව සිප ගන්නට බැරි තරමට පුතාගේ හිස දෙවර සිප ගත්තා...

'අ..ද තාත්තිට සතියම දෙයිය ගන්න බැරිද...'

'තාත්තී පතුලිය කැලෙම නිදාගත්තේ එහෙම නම්...'

'ඔං ඇත්තුවේ පුතා නැතුව...'

'පුතාට ආදර හිතද...'

'ඕ... මෙහෙම නිදන් [illegible] නැති උනාම දුකා..යි...'

යළිත් [illegible] මුහුණේ [illegible] ආවා. ඒක කියාගෙයි කියලා [illegible] රසිත අසාමාන්‍ය ඉවසිලිවන්ත කමක් හිතු හිස [illegible].

'එහෙනම් තාත්තී සතියම...'

'ඔ... හා..ම..ක්... නැ..හේ...'

[illegible] ඇදෙනවා දීන වැඩිසි කියලා ඔහුටත් දැනෙනවා... රසිත පුතාගේ [illegible] හිතන උනා... ඔක නිදාගන්න ඇඳේම [illegible] තමන් [illegible] කියලා අසාන්ත ඔහුට හිතුණා... ඒත් [illegible] අතරදී මීට වඩා වගකීම් සහගත ලෙස [illegible] ඇති ඔහුට සිතුණා...

'අ..මි..මේ...'

අද්‍යමිදල [illegible] වැඩි පොඩ [illegible] මිදුලට බැස්සේ තරමක් විශාල ආවායකද රැගෙන.

'ඇවිල්ලට පෙනෙනාවිතෝ රස්සරන්... [illegible] මේ ආවායෙන් වගාගන්න...'

'පුතාට මගේ ඇඳෙන් කියන්න අ..මි..මේ...'

නිතාපු දෙම නිදව වෙලාද කියලා අම්මට හිතුනා... ඇය දියණිය දෙස බැලුවේ පුදුමයෙන්.

'මං රසිතගෙන් අද පර්මිෂන් ගත්තා... තාත්තී සතියම දෙයිගනවලු...'

'අ..නේ පව්... රසිතට අද තනිත් සැරයි...' 'ඒක දියණියන් මෙවන් දෙළදනාම එකවර ඔහු දෙස බැලුවා...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

දවසකවත්...' කියලා ඔහුට කියන්නට කටට ආවා.

'මං රෝස් පුපුර ගේන්නද...'

'එපා ඇත්ත... මං කල්පනාව කියන්නම්...'

ඔහු කල්පනාව වාසනාවෙන් ගනිද්දී ඇගේ මුහුණ නිහුවාවක් විගස ඉහළට එසවුණා. තරමක කාටවරක් සිතූ මිදුලේදී ඇය දෙකොල් වැරදීමක් සිදුවූවාක් මෙන් ඔහුගේ මෙහුවිකාට තැලුවා... ඒ තරමින්වක් ඔහුට සිප ගන්නට ඇවුණු එක වාසනාවක් කියලා ඇය හිත හදාගත්තා.

සඳුදා උදෑසන රෝහණ ඔහුගේ මුද්‍රණාලයේදී රවීන ලියූ ඔහුගේ කුප්පල් ආර්ථික විද්‍යා පොත රවීන අතේ තිබ්බා... රවීන පොත අතට ගත්තේ මංගල තෑග්ගක් රන්කා ඔතා කරලා පිටවී ගත්තාක් තරම් බැතිමත් හැඟීමකින්... ඔහු පොත ගෙන එහි පිටු පෙරළුණ්නේවත් නැතුව මතුපිට කවරය ආසාවෙන් පිරිමැද්ද... ලේඛකයෙක් තමන්ගේ පොතක් එළිදක්විද්දී දරුවෙකු ඉපදුනාක් මෙන් අධ්‍යාත්මික සැනසීමක් අත් විඳිනවා. ඒ සුවය ඒ චමත්කාරය එසේම රවීනගේ මුහුණ පුරා සටහන්ව

කියමිනු රෝහණ දන්නවා.

'අ...නේ හරි ළ...ස්...ස..නයිනේ මට... නෑ... මං හිතුවේ නෑ පොත මෙච්චර ලොකු වෙයි කියලා...'

රෝහණ වචනයක්වත් නොකියා මිත්‍රත්වයකට මෙන් හිතවත නෑබ මහුරු දෙස බලා උන්නා. ගාල්ලේ සිට ආ අහරණ වූ රවීනවත් දන් සිටිනා රවීනවත් ඔහු සංසන්දනය කළා. අනේකා... අරලිය හා [illegible] පොපිරන්නා මිනිසෙකුගේ දෙවිය සරපන මල්සම ලියකම් පැතිරි. උත්තම ගුණයේ ආත්මයක් හා පාරිශුද්ධ කලයේ හදවතක් ඇති මිනිසෙකුට සාර්ථකත්වය හා ජයග්‍රහණය ඉතාම ලුක්ෂිතින් ළඟා වෙනවා. ඒකට දිය හැකි සරලම හා සුන්දරම උදාහරණය රවීන සංචාරක නාම වූ මේ නිරහංකාර මිනිසා බව රෝහණගේ හිත කියනවා.

'...සිරි කතුවක් එන්නේ නෑ... අ...නේ මන්දන්නෑ... දන් ... පොත ලිව්වේ මමද කියලා...'

රෝහණ නිහඬවෙලා බලා උන්නා.

'මිනිහෙක් උත්තම කරන්න ඕන මට නාමන්වම ප්‍රදුම නිලනා දෙවල්... ඔය පොත මට ප්‍රින්ට් කරන්න එච්චර මහන්සියක් නෑ... ඒත් උඹ ඔය පොත ලිව්වා... ඔහේ හිතෙන හැම ඉස්පිල්ලක්ම පාපිල්ලක්ම ප්‍රස්ථාරයක්ම උඹ ලියනා ඒවා...'

'කොල්ලගේ කවිය අප්පුවටම වැඳෙනාවා රෝහණ...'

සුවරයේ පසු ඇත්තේ රවීනගේ ඡායාරූපය සහිත මුද්‍රණය තර තිබූ කල්පනාගේ කවිය දෙස ඔහු බලාගෙනිටාම බලා උන්නා.

'කොල්ලගේ කවියද කෙල්ලද හිතට වැදෙන්නේ...'

රවීන හිස එසෙව්වා.

'ඒක වෙනමම රචනාවක්... මං උඹට පස්සේ කියන්නම්...'

'ප්‍රේමාවා ප්‍රේමාවා... උඹේ මූණේ හරි ලස්සන පෙම් රචනාවක් ප්‍රේමාවා...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'කොල් ටික සාගට දලා හිජ් දම්මා විතරයි... තවම පත්තු කාල් නෑ...'

'හරි... උඹේ අතේ ගිනි පෙට්ටිය තියෙනවනේ... කොයි වෙලාවක හරි ඕක පත්තු වෙයි... කියපන් මං පොත ප්‍රින්ට් කළා හොඳද...'

රවිකා කළුල රැලි කර දැස් ලොකු කර එහි අගය පෙන්නුවා.

'හරි ලස්සනයි රෝහණ... මේ දවස්වල මට උදව් කරන අයව වර්ණනා කරන්න මට වචන එන්නෑ... මං මේ කියනවට වඩා මගේ හිතේ තියෙනවා...'

'පොතක් පන්දහක් මං ගැහුවා... හෙට එළිවෙද්දි පොත් ඔක්කොගෙම වැඩ ඉවර වෙනවා...'

'පො..ත් පන්දහක්...'

'ඇයි උඹ බයද...'

'බඩු යයිද...'

'ලක්ෂයක් යනවා...'

මේ කතාව රෝහණ දෙතුන් වරක් කියා සිටියා. රවිකා මිතුරාගේ වචන ඇත්තටම විශ්වාස කළා. පොත ලියන්න යද්දි ඔහුට ඒ වචන නැවත නැවතත් සිහිවුනා. 'මේක ලක්ෂයක් කියවන පොතක්... ලස්සනට ලියන්න ඕනේ...' වගේ හැඟීමක් ඔහුට නිතර නිතර දැනුණා. ඒ නිසාම පොත තව තවත් උනන්දුවෙන් ලියන්නට රවිකා පෙළඹුනා.

'මං මේ පොත් කොහෙද කියන්නේ මචං...'

'උඹ කොහෙවත් පොත් කියන්න ඕනේ නෑ... අදම ගිහිල්ලා සෙල් ෆෝන් එකක් ගනින්... ලීඩින් බුක් ෂොප්ස් වලට හෙට පොත් ටික ටික දාපන්... දාලා සෙල් නම්බර් එක දීපන්... ක්ලාස්වලි ළමයින්ට ගාන ටිකක් අඩු කරලා පන්තියේදීම විකුණපන්...'

රවිකා නැවත නැවතත් පොත අතගෑවා. පුතාගෙන් පසු

ජීවිතයේ කළ හොඳම නිර්මාණය මේ පොත කියලා ඔහුට හිතෙනවා.

'උඹට ඔය පොත ඔච්චර වටින්නේ ඇයි දන්නවද...'

රෝහණ හිනාවෙවා ඇහුවා.

'කියපන්...'

'මංද උඹ කියපන්...'

'උඹ ඔය පොත ලිව්වේ ජීවිතේ අමාරුම දුෂ්කරම කාලයේදී... කතාවක් කියනවා මචං මිනිස්සු අමාරු දුෂ්කර දවස්වල කරන දේවල් හරි ලස්සනයි කියලා...'

'උදාහරණ...'

පළවෙනි එක රුසියාවේ බොල්ෂෙවික් විප්ලවය... ලෙනින් ඒක කළේ [illegible] අමාරු දුෂ්කර තත්වයක් මැද්දේ... දෙක කියුබන් විප්ලවය... [illegible]න් පස්සේ වේ කියලා කියනවා ලෝකේ තවත් [illegible] වෙයි ඒත් කියුබානු විප්ලවය තරම් ලස්සන වෙන එකක් නෑ කියලා...'

'මට දැන් දැනෙනවා මචං මං ජීවත් වෙනවා කියලා... තව ගොඩාක් කාලයක් ජීවත් වෙන්න ඕනෙත් කියලා හිතෙනවා... හරි ලොබකමක් එනවා ජීවත් වෙන්න...'

'ඒකනේ මචං බුදුහාමුදුරුවෝ කියලා තියෙන්නේ මුං වැපිරුවොත් මුං කොලන්න පුළුවන් මෑ වැපිරුවොත් මෑ කොලන්න පුළුවන් කියලා... ඉස්සරහට වාහනයක් නම් ඕක වෙයි පුතේ...'

'උඹම මට ඒකත් බලලා දීපන්...'

'මගේ යාළුවෙක් ඉන්නවා කාර් සේල්ස් කරන... අපි සැටංච දවසක යං මිනිහා හම්බවෙන්න... අපි පොඩි ලීසිං එකක් දාලා ලස්සනම වාහනයක්...'

රවිකා යමක් කියාගන්නට හැදුව නැවුණා... මිතුරාගේ

මිනුගේ අලුත් මල් පාත්තියක් පැලේ තිබෙනු රෝහණ මතුව දකිද්දීම වඩිනා ගත්තා.

'කියපං බං...'

'මට උඹත් එක්ක විකක් කතා කරන්න තිබ...'

'උඹට මින උඹ හරිද කියලා මගෙන් දැනගන්න...'

රෝහණ සේවකයා ගොනා ගත්ත රවීකා ඉදිරියෙන් හැමත් කිව්වා.

'උඹට දිවැස් තියෙනවා...'

'හවසට පෙට් වෙමු... පොහෝ පොලියක් තියෙනවාගෙනේ... ඒක එකක්... උඹ කාරණාව කියන්න කලින් මං මේ කියන්නේ... උඹ හරි මල්ලී... හරියටම හරි... උඹ වගේ මිනිහෙක්ට දෙපාරක් වැරදෙන්න හේතුවක් නෑ... හදවත කියන දේ අහපන්... ඕ ඔබිඩියන්ට වට ශූටර් හාට් සේ...'

රවීකා ඔහුගේ පොහෝ පිටපත් පහසුත් රැගෙන රෝහණගේ මුද්‍රණාලයෙන් පිට වූයේ බැංකුවකින් රුපියල් කෝටි ගණනක් ගෙන යන තරම් සතුටකින්... ජීවිතයේ අනුවනික සංවේදනීය ආත්මයට කොච්චර වලපානවාද කියලා රවීකා දන්නවා. ඔහු තයිලෙවල් පාරෙන් ශ්‍රී විලරයක් ගියේ ගෙදරට...

'පළවෙනි පොහෝ එක හොඳ අතකට දීලම බිස්නස් පටන් ගනිත්.' රෝහණ කියූ වචන රවීකාගේ දෙසවන් අතර රැව්දෙනවා. මේ ආත්මයේ ඔහු දුටු සුන්දරම සුරංග හීනි කාටද කියලා දන් රවීකා දන්නවා. හදවතේ නිර්මලම සන්තකයක් අතර ඇය ජප සිරි මහ බෝධිය වගේ වැඩ ඉන්නවා. ඕ ඔබිඩියන්ට වට ශූටර් හාට් සේ... ඔබ හදවත කියන දේට කීකරු වන්න... රවීකාගේ මුවගට හීනි සිනාවක් ගියා. හදවත කියන්නේ එකම එක දෙයයි.

'සර් ඉතුරු සල්ලි...'

ශ්‍රී විලරයේ රියදුරු අත රුපියල් සියයේ කොළයක් තබා

තබාගෙන යද්දී එහි රියදුරා රවීකට කතා කලා.

'එපා... ඒක තියාගන්න...'

රියදුරාට පුදුම හිතුනා. මිනිස්සු හැමෝම බලාපොරොත්තු වලින් පිරී සිටියදී කොතරම් සුන්දරද, කරුණාකරද, ආදරණීයද... අතිශය මොළොක් දරුවෙකු සේ පොහොත් රැගෙන දඟදිය පෙරාගෙන දුව එන මේ මිනිසාගේ හදවත මේ මොහොතේ කොතරම් ආශ්වාසාරද...

'ඇ...වි පෝ සල්ලයා...'

තරමක මිදුල ගතියක්ද සමග රවීක අසල්ද් ප්‍රේමදාස මහත්මියට කියත් හිතුණා...

'ඇයි රවීක... හදිස්සියක්ද...'

'නෑ... නෑ ඇන්ටි... පොඩි වැඩකට...'

'... රවීක යන්න...'

... ගේ කාමරයට තරුණයෙකුව යවද්දී අම්මා ... දැනුණ වරක් හිතනවා. ඒත් මේ අම්මාට තම දියණියට වඩා මේ තරුණයාව විශ්වාසයි. ඔහු අතින් තම දියණියගේ ජීවිතයට හොඳක් මිසක නරකක් නොවන බව මේ අම්මා දන්නවා.

'රවීක අද හරි සතුටින්...'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය පුදුමයෙන් එසේ කිව්වා.

'ඇත්තටම අද හරි සතුටු දවසක් ඇන්ටි... විනාඩියක් ඉන්න...'

තරුණ දරුවන්ගේ ජීවිතවල සම්පූර්ණ පුදුමකරයි. ප්‍රේමදාස මහත්මිය සිනා මුවගින්ම කුස්සිය දෙසට ගියේ රවීකට තේ එකක් හදන්න.

'සා..ල්..ස..හා...'

ඇඳ විට්ටමට කොට්ටයක් තබාගෙන දෑස් පියාගෙන ඇය ... මේ මොහොතේ උන්නේ ඔහු ගැන හිතමින්. ...

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

හදවතට ඔහු ඇරෙන්න වෙන දෙයක් හිතෙන්නේ නැති තරම්... හිත පැල් බැඳගෙන එකම ජීවිතයක් එක්සේ පිහුවිලි එකතු කරන එකු ආදරය කියලා මේ අසරණ යුවතිය දැන උන්නේ නෑ.

ඔහුගේ හඬ ඇහුනත් කල්පනා දෙනෙත් ඇරියේ නෑ... ඔහුගේ හඬ මේ මොහොතේ ඇහෙන එක පුදුමයක්. ඔහු තමාට අමතන්නේ පිටක සිට නොව පපුව ඇතුළේ සිට වෙන්නට ඇතියැයි ඇයට සිතුණා... යුවතියගේ මුහුණ කට දෙනෙත් දෙකම්මුල් සියල්ලම ප්‍රසන්න සැනසිල්ලක සිනා පොදකින් හැඩ වී තිබුණා... ළතැවුම් ගිගින් ඒ මුහුණ සිපගන්නට තරම් ප්‍රබල හැඟීමක් ඔහුට දැනුණා.

'කල්පනා...'

ඇය ගැස්සී දෙනෙත් ඇරියා. රවිකා තමා ඉදිරිපස සිටිනු දකිමින් කල්පනාට ඇත්තටම පුදුම හිතුනා. ඔහු වෙනදට එන්නේ ප්‍රභාවත් මොන්ටිසෝරියෙන් රැගෙන දහවල් දොළහට පමණයි.

කල්පනා ඇඳ උන් කෙටි සායෙන් ඇගේ දෙපා අඩිකාලක් වඩා නිරාවරණය වී තිබුණා... රවිකා ඇමිණ ඉඳගන්නේ [illegible] ඒ හැතිමිලි...

'ඉස්සෙල්ලා කතා කරනවා මට ඇහුනා... මං හිතුවේ නෑ උඹ ඇවිත් කියලා...'

'මං නැතුවත් කතා කරනවා ඇහෙනවද...'

ඔහුගේ ප්‍රශ්නයෙන් යුවතියට මහා ලැජ්ජාවක් දැනුණා.. තමාට වඩා තමාගේ වචන අවංකයි කියලා ඇයට හිතුණා.

'මං බඩුවක් දෙන්න ආවේ... හයිනම් පළමුවෙනි පොතට එක පිළිගන්වන්න ඕනේ නැතකාට... ඒත් මම දන් ඒවා විශ්වාස කරන්නේ නෑ... අද පොත තමිට උඹා කල්පනා... ආ...'

ඔහු බ්‍රීෆ් කේස් බෑග් එතක දමාගෙන උන් ආර්ථික විද්‍යා පොත් පහෙන් එකක් ගෙන ඇයට පිළිගැන්නුවා.

කල්පනා පොත එහාට මෙහාට කරමින් අත පත ගෑවේ ඒ පොත තමා ඇල්ලුවාටත් වඩා ආදරයෙන් කියලා රවිකාට හිතුණා..

'අ..නේ පළමුවෙනි කොපි එක ඇ..යි මට දුන්..නේ..'

ඇයට ඇඬුණා... ඔහු ඉදිරිපිටදීම ඒ දෑස්වල කඳුළු පිරුණා.

'මට... දෙ..න්..න වෙන කෙනෙක් නෑ කල්පනා...'

ඔහුගේ වචන ප්‍රබලයි... ඒවා අහිංසක යුවතියගේ පපුවට වැටෙන්නේ විසි කරන මල් පොකුරු වගේ...

'අ..නේ පොත හරි ලස්සනයි රවිකා... කවරය ලස්සනයි... පොතක් කියවට මෙච්චර ලොකු පොතක් කියලා මං හිතුවේ නෑ... ඔයා මේ මන්කොණ ලිව්වේ මේ වහල යට ඉඳගෙනමද...'

'ඔව්... ඔයාලගේ ගෙදරට ආවට පස්සේ...'

'මං... මං රවිකාට මොනවද දෙන්නේ... ලස්සන කොපි එක දුන්නේ නිකම්ම නිසා අභිමානය කෙල්ලෙකුවත් දෙයියනේ...'

කල්පනා පොත පපුවට තදකරගෙන දුවී ගිය හඬකින් කිව්වා.

'මට [illegible] කල්පනා... මේ පොත අතට අරගෙන ඔයා ඉඹුන [illegible] මට ඇති... අනික මං මගේ පොත පිළිගැන්නුවේ නිකම්ම නිසා කෙල්ලෙකුට නොවේ...'

'එ..හෙ..නා..මි...'

ඇය ගොත ගසමින් ඇහුවා.

'මං ඉතාදීම කියන්නම්... මේ... මෙය දන්නේ නැද්ද...'

රවිකා පොතේ පසු කවරය ඇයට පෙන්නුවා...

'අනේ මගේ කවිය... මෙච්චර ලොකු පොතකට එක දාමිනම්...'

එකෙන් කල්පනාගේ දෙනෙත් පාසර වී තිබුනේ කවිය වෙත නොවෙයි... ඊට ඉහළින් තිබූ ඔහුගේ නිශ්කලංක ශාන්ත ඡායාරූපය වෙතට... මේ ඡායාරූපයේ ඉන්නේ මේ දශකයේ පහළවූ ආදරණීයම ආර්ථික විද්‍යා ගුරුවරයා පමණක් නොව තමා හැමැතින් දුටු සෙනෙහෙවන්තම මිනිසා වන බව ඇයට දැනෙනවා.

'මේ පොත ඒලෙවල් එකොත් කරන හැම කෙල්ලෙක්ම

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කොල්ලෙක්ම පිරිස් පොත වගේ ළඟ තියා ගනී... ඉටි කොළ කවරයක් දාගෙන හරි පරෙස්සමින් තියාගනී... පොත ගන්න හැම වෙලාවකම රවීන සර්ගේ පිංතූරේ දිහා බලාගෙන ඉඳී... සමහර විට මෙහෙම ඉඹී...'

කල්පනා ඔහු බලා සිටියදීම පොතේ පසු කවරය දෙතොලින් සිප ගත්තා. එහෙමම ඇය රවීන දිහා බැලුවා... ඔවුන්ගේ දෙනෙත් සන්තරයක් දෙකක් මුණගැසී තිබුණා...

'පළමුවෙනි පොත මං..ට දුන්නට මොකනවා හරි මගෙන් ඉල්ලන්න...'

කල්පනා හැඟුණක් උනා. රවීනගේ මුවට එකවරම හා දෙයක් නිසා ඔහුට හරි අපූරු සිනාවක් ගියා.

'ඇයි හිනාඋණේ...'

'ඉල්ලුවොත් දෙයක් දෙනවද...'

'දෙන්න බැරි දෙයක් නෑ කිව්වොත් රවීන සර් පිළිගන්නවද...'

ඇය පොතේ පිට කවරය සුරතින් පිරිමදිමින් [illegible] බිම බලාගෙන කිව්වා.

'පොතේ ඉන්න මාව ඉඹින්නේ මොකටද... මේ [illegible] ඉන්නේ...'

පපුවේ ගුප්ත කතර වූ බවක් කල්පනාට දැනුණා... ඇය අමාරුවෙන් කෙළ පොදක් එකතු කරගෙන ගිල ගත්තා.

'මං..ව ළඟට එන්න බෑ..නේ...'

ඇය කතානාමින් කිව්වා. ඔහු දෑස පියාගෙන සෙමින් හිස ඇය වෙතට ළං කළා. ආත්මයේ ඇතුළු නතර වැල් සියල්ලම නැවතුණු එක නිසංසල සිරණාත්මක නිමේෂයක ඇගේ දෙතොල් මෘදු ලෙස ඔහුගේ තොළලතාටම සටහන් උනා. ඒ මේ යුවතියගේ ආත්මය පිරිමියෙකු සිපගත් ප්‍රථම අවස්ථාව...

'මට ඒ ඇ..කී..'

ඔහු තිමිහිට කිව්වා. ඒත් මට බෑ. ඇයට එසේ කියන්නට හිතුණා.

රවීන තව එක් වරක් ඇය දෙස බලා සිට ඇඳෙන් නැගිට කාමරයෙන් පිටතට ගියා. ඇය ඔහුගේ පොත පපුවට සිර කරගෙනම දෑසේ කඳුළු වැලට ගලා යන්නට දුන්නා... මොකටද මේ සිද්ධ වෙන්නේ... මා අවිශ්වාස කෙල්ලෙක්... ඇ..යි මට එහෙම කළේ...

ගල්කිස්ස මුහුදු තීරයට උඩින් වූ බටහිර අහසේ ඉසිරී වූ අවසාන ආලෝක පදස වීකඳ මැකී යමින් තිබුණා... වෙරළ බඩ දුම්රිය මාර්ගයත් මහා සාගරයත් අතර වූ සුන්දර වෙරළ තීරයේ තැනූ පොල් අතු අවන්හල ඉදිරිපිට මිතුරන් දෙදෙනා කල්පනාකාරව උන්නා... පෙම්වතාගේ බාහුවේ එල්ලී පෙම්වතියක් මුහුදු රළ හා සෙල්ලම් කරමින් හොඳ ලෙස උඩ පනිමින් කරන ආදරණීය විකාරය දෙස රවීන බලා උන්නේ විශාල ආශාවකින්. ඇය මේ මොහොතේ විඳින ආනන්දය එක්ෂ්කාරය වටහගන්නට උත්සාහ කළා... ප්‍රේමය විසින් කොතරම්ද කියා ඔහු වටහගන්නට උත්සාහ කළා... ප්‍රේමය විසින් කොතරම්ද සියා ඔහු [illegible] පරමත්වයට පත් කරවන අති සුන්දරතාවයේ කොළුඳ බවට

පසසෝලකා ආත්මය සොයනවම ලෙහිද...

රවිත රෝහණත් සමඟ මේ මුහුදු තීරයට ආවේ ජීවිතය පිළිබඳ තීරණාත්මක සාකච්ඡාවක් සඳහායි. හොඳ නළුකෑඳ මිනුයෙක් නැති වීටම ජීවිතයට හොඳම දේ තෝරා ගන්නට උදව් වේනවා. රෝහණ ඒ අසින් පුදුමාකාර මිතුරෙක්. මේ කොතෙක් මිනුරන්ගේ අනාථ වූ තම හදවතට සරණක් වූ ඔහු ජීවිත යාත්‍රාව පදවන්නට නිවැරදි කරු ලකුණු දෙව්වූ උතුම් මිතුරෙක්.

අද ජීවිතයේ උදාවන වැදගත්ම දවස කියලා රවිතට හිතෙනවා. අතීතය සඳකාලයටම වළ දමා පසු සම්හර විට හිතෙනවා. අතීතය සෑහීමකට පලාපු පාළුවක් බිස් තවත් දනෙනවා. ඒ පාළුව ඔහුගේ එළෙයම දනුණා... මෙතැනින් එහාට ජීවිතයේ යන්නේ කොහොමද කියලා ඔහු හිතාගන්නට උත්සාහ කළා. සඳුවය එතෙක් සමාව නැති කළේ නෑ කියලා රවිතට හිතෙනවා. දෙවියන් නැති විටම නැති දෙයක්ම අහිමි කරන්නේ නෑ කියලා ඔහුට හිතෙනවා.

උස් බියර් වීදුරුවේ පිටත බිත්තියේ බැඳුණු සීතල දිය බිඳු රවිත අත්ලෙන් පිසදාගත්තා... මුහුද දෙසින් හමා එන මුහුදු සුළඟේ තියෙන්නේ අමුතුම සනීපයක්... ආදරයක් හරියට [illegible] වගේ කියලා රවිතට හිතෙනවා.

'උඹ පටන් ගන්න තැනක් හැතුවද මිය [illegible]...'

රෝහණ අසද්දී රවිත ඇත අනන්තයෙන් දෑස් ගත්තේ ලෙව්කමකිනි.

'මෙතැනින් එහාට මෙහෙම යන්න බෑ කියලා මගේ හිත කියනවා රෝහණ...'

'උඹට හොඳට ලියන්න පුළුවන් ඇයි කියලා මට දැන් තේරෙනවා...'

'ඇ..යි...'

'උඹ ප්‍රශ්නයක් කියන්න පටන් ගන්නේ හරි සරලව... ඒක ප්‍රශ්නයක් නෙමේ... තවත් උත්තරයක්... ප්‍රශ්නේ ඇතුලෙම උත්තරේ

තියෙනවා...'

'මගේ ජීවිතේ තිබිබ ප්‍රශ්න ඉවරයි කියලා මට හිතෙනවා රෝහණ... මට ආසයි මං ලියපු පෙළට ඔයත් උත්තර විසා මටම බලන්න...'

'උඹේ පේපර් එක කැලුණේ මං නොමේ සහෝදරයා... අහලා බැලුවේ නැත්ද...'

රවිත හිනාඋනා... ඔහුට සිහිඋනේ කල්පනාගේ කාදුව. ඒ කාදුවේ තිබූ අසීමිත හැඩුම් සව ඔහු තුළ යළිත් ආදරවන්තයෙක් වීමට ඇති ආශාව දෙගුණ කළා.

'මං ජීවිතේ පළවෙනි වතාවට ගෑනියෙක්ට ආදරේ කරනවා රෝහණ... මට දෙවියෝ මිවිලා තිබිබේ ගයාත්‍රිව නෙමේ... අද මට ඒක තේරෙනවා... ඒක පොඩි මිස්ටේක් එකක්... ඒ මිස්ටේක් එකට මං අද [illegible] දෙවියට දෙන් කියන්නෑ... මාව මෙතනට ගෙනාවේ [illegible]

[illegible] දැක හිනාවෙන්නෝ සුවාල නොලද්දේය කියලා කතාවක් තියෙනවා... ජීවිතේ සිද්ධ වෙච්ච දේවල්වට ගරහලා දන් වැඩක් නෑ...'

'මං මගේ අතීතේට සාංදුකුලේ දීලා ඉවරයි මචං...මං දන් ආසයක් උපදින්න තැනක් හොයනවා...'

'ඇයි බොරු කියන්නේ... උඹ ඉපදිලා ඉවරයි... අද උ..ඹේ මිය මුලුණේ තියෙන පාට උඹේ ඉස්සර පාට නෙමේ... මං අහලා තියනවා සම්හර වෙලාවට මිනිස්සුන්ගෙනුත් රැස් විහිදෙනවා කියලා... උඹෙන් අද ඒ රැස් විහිදෙනවා...'

දෙසවල්ල පාවිකාත් ගලවා දමා රවිත ඇති වැල්ලේ දෙපා මිරා ගත්තා... පුංචි දරුවෙක් වැල්ලේ සෙල්ලම් කරද්දී ඔහුට පුතාව මතක් උනා...

'ඉපදෙන්න ඕනා මං විතරක් නෙමේ මචං... මගේ කොල්ලත්

උපදෙන්න ඕනා...'

'හත්හටයි පුතාටයි ඔච්චර දෙකක උපදෙන්න බෑ...'

'බෑ... එක ගෑණියෙක් ඕනා... කොල්ලගේ උප්පැන්න සහතිකෙයි මගේ පසාද සහතිකෙයි දෙකම එකම ගෑණියෙක්ගේ නම තියෙන්න ඕනා... ඒක හීනයක්... මං ඒ පැත්ත අමතක කරලා දාලා තිබ්බේ... ඔක්කොම දේවල් දීලා දෙවියෝ සම්භාර දේවල් උදුරගන්නවා කියලා මං හිතුවා...'

රෝහණ දුම්වැටියක් දල්වාගෙන දහැනකට සමවැදුණෙක් මෙන් රවීන දෙස බලා උන්නා. අපූරු කලාකෘතියක් රස විඳිද්දී දනෙනා සතුට මිනිහෙකුගේ ජීවිතය... දෙවියෝ... ආදරය... වෛරය... නොපැහැදීම... දුක... වේදනාව සියල්ල එකම පෙම්හොපන හදවතක් වල මිතුවෙලා. බලා උන්න ආසයි. ඒක දුර්ලභ දක්මක්.

'ඔය ඔක්කොම මට වෙච්ච දෙක තුතකින් සාරාංශ කරලා කියපන්කෝ...'

රවීන පුටුවෙ ඉඳිරියට ආවා... මේසයේ තැබූ තැබූ වතුර බිංදු ඔහු ඇඟිලි තුඩු වලින් එක් කළා...

'මං කල්පනාව බිඳිනවා රෝහණ...'

අසාමාන්‍ය ගැඹුරු කටහඬකින් රවීන කිව්වා. ඒක කියලා ඔහු සෑහෙන වෙලාවක් එහෙමම බිම බලාගෙන උන්නා. ඔවුන් දෙදෙනාට ඇහුනේ සාගරය වෙරළේ වදින ශබ්දය පමණයි... ඊට වඩා ආදර දිය කඳක් විස් පසුවේ වෙරළු මිත වැදෙනවා. රවීනට එහෙම දැනෙනවා...

'මට මේ කොල්ලගෙන් එහාට අඩියක් වත් එහාට තියන්න බෑ... ඒකි අභිමානය කෙල්ලෙක්... ඒත් මටං ඉම් මාස චීසට ඒ අභිමානය කෙල්ල මගෙයි කොල්ලගෙයි ජීවිත ඇතුලේ හොඳට ඇවිද්දා... දන් අපේ පසුවල තියෙන්නේ ඒ කෙල්ලගේ අඩි පාරවල් විතරයි... උඹ දන්නවා මගේ පසුව උඩින් එක පාරක් ගෑණියෙක්

ගූ ගා ගන්න සතුන් වලින් ඇවිද්දා... අද පසුව එහෙම නෑ... මට ඒ කොල්ල ලඟ ජීවත් වෙන්න හරි ආසයි... මගේ ඩකා මගේ කොල්ල හරි ආසයි... ඌට අම්මා කෙනෙක් ඕනා... මට වයිෆ් කෙනෙක් ඕනා... මං හරි අමුතු මිනිහෙක් වෙලා... මට බෑ මට ආදරේ කරන්නේ නැති ගෑණියෙක් එක්ක ජීවත් වෙන්න... පරිසාර විදිහට මේ ආත්මේ වල් වෙච්ච ගෑණු ලඟ දිය කරන්න මං ආස නෑ... මට ඕනා මගේම ගෑණියෙක්... මට කල්පනා ඇරෙන්න වෙන කොල්ලගෙන් දෙන්නේ නෑ... මං දන්නවා මගේ හිත ගැන... මේ වගේ මං කාටවත් ආදරේ කරලා නෑ... කාටවත් මෙහෙම අයිති කරගන්න මට ආසාවක් ඇවිත් නෑ... මට හරි ලස්සන අනාගතයක් පේනවා රෝහණ... මට බෑ ඒ අනාගතේ මගෑරලා යන්න...'

දැනෙන වෙලාවක් කියාගෙන හිනින් රවීන නැගී ඇරියා. ඔහුගේ කතාවෙන් රෝහණට කිව දුකු දෙයක් තැබී කරමින ඔහු ආශ්වාස කළා...

'උඹේ ජීවිතේ හරි ලස්සන දේවල් වෙන මේ දවස්වල අවුලක්යන දෙයක් වෙන්න විදිහක් නෑ... ඒ කෙල්ලව දන්න දවසේ මටත් හිතුනා ගෑණියෙක්ගේ අගයක් දන්න මිනිහෙක්ට මේ කොල්ලගෙන් හොඳ සැටියක් කපන්න පුළුවන් කියලා...'

'මං හරිද කියලා කියපන් රෝහණ...'

'උඹ හරිද කියලා අහන්න ඕනා උඹේ හිතින් රවීන... මං උඹ ගැන උඹටත් වඩා දන්නවා... උඹට හරියන්නෙත් උඹ ලඟ තියෙන මනුස්සකම නිසා... ඇවිද්දන්න බැරි අභිමානය කෙල්ලෙක්ට කම්මන්ගේ වයිෆ් කර ගන්න මිනිහෙක් කොච්චර කැමති වෙද්ද... ඊටත් ලස්සන කෙල්ලො වට කරගෙන උගන්නන උඹ වගේ කොල්ලෙක්...'

'කල්පනාගේ විශේෂේ වෙලා තියෙන්නේ සතුන් විතරයි...'

'මං දන්නවා මචං... හද්ද තියෙනවා අනුවෙච්ච එක කොලුවෙක්

වත් නැති උඹේ ගස් වල මල් පුරවන්න ලෙසි සාප්පු කෙල්ලෙකුට බැ කියලා මං දන්නවා... අනික උඹේ පොඩි එකාට අම්මා කෙනෙක් වෙන්න පුළුවන් කාටද...'

'මම අද හිතනවා මං දිනුවා කියලා රෝහණ... ඒත් මට සාටම සල් එක හම්බ උනේ නෑ...'

'මිනිහෙක්ගේ සල් එක තියෙන්නේ හොඳ ගෑණියෙක්ගේ අතේ තමයි මචං... ඒක ජෝජ් ඩබ්ලිව් බුෂ්ටවත් දෙන්න බෑ...'

රවින අයිස් කෑට පාවෙමින් තිබූ බියර් වීදුරුව මිගෙන ගියා. සීතල බියර් උගුරු දෙක තුනක් උගුරින් පහළට යද්දී ඔහුට දැනුනේ සිසිලසක්.

'උඹ මේක කෙල්ලට කිව්වද...'

'කියන්න කලින් උගෙන් ඇහුවේ... මට කියවන්න දෙයක් හරක් ආවා... ඒත් මට ලෙඩ කීපුනා...'

'එකපාර කරවුව වඩම්මවන්න ලෙඩක තමා... [illegible] ඒකී අඩයි... දවසක් මං එද්දි උඹේ පුතාව රෝද පුටුවකට [illegible] කරගෙන ඒකී මහ බලන් ඉන්නවා උඹ එනකල්... මං ඇහුවා [illegible] ආවද කියලා... අනේ හරි දුකින් කියනවා... ඒකී අද හරි පරක්කුයි කියලා... මං පස්සේ ටික වෙලාවක් කල්පනා එක්ක කතා කර කර හිටියා...'

'මං වැඩ ඉවර කරලා ගමන් ගෙදර යන්න ආස මිනිහෙක් රෝහණ... මං ආස නෑ පාවෙන්න...'

'උඹ ජීවිතෙන් ඉල්ලන්නේ හරි පුංචි දේවල්... දෙවියෝ ඒ වගේ මිනිස්සුන්ට ආසයි... ලොකු ලොකු දේවල් දෙන්නෙත් එහෙම මිනිස්සුන්ට තමා...'

නද පාන්වත් වෙරළ තීරයට උඩින් පැමිණ සිටුණා. ඒ අසළම කවිඩු කරුවකුත් සිටියා. රට එපයි කියලා රවිනට හිතුණා.

'මට මේ කෙල්ලව සනීප කරගන්න ඕනේ රෝහණ... මං එයිට පොරොන්දු උනා මං එයාව ඇවිද්දනවා කියලා...'

'උඹ කෙල්ල සනීප උනාට පස්සෙද බඳින්නේ...'

'කල්පනා මුළු ජීවිත කාලෙම වීල්චෙයාර් උනත් ඒකි මගේ රෝහණ... මං හරි ඉක්මනට බැඳ ගන්නවා...'

'උඹ කෙල්ලගෙන් අහන්නෙවත් නැතුව කොහොමද බඳින්න තීරණය කළේ...'

'ඒ කෙල්ල මට ආදරෙයි රෝහණ... අන කියන්න වචනයි මහ මල් පිපෙයි...'

ගෑණියෙක් ගැන පිරිමියෙකුට මෙවැනි ආත්ම විශ්වාසයක් එන්නේ ජීවිත කාලයේ එක් වරක් විය හැකියි. කල්පනා සුමනසේකරගේ රවිනටත් ඇතිවී තිබුණේ එවැනි ආත්ම විශ්වාසයක්.

'ලංකාවේ [illegible] හොඳම ඩොක්ටර්ස්ලට පෙන්නලා... ඒත් [illegible] ගන්න බැරි වෙලා... සිංහල බෙහෙතුත් කරලා...'

'උඹ කොහොමද කෙල්ලව සනීප කරන්නේ...'

'තව එක චාන්ස් එකක් තියනවා...'

'මොකක්ද...'

'පිටරටකට ගෙනියන එක... මං විස්තර හෙව්වා... නර්ව් ඩැමේජස් වලට ට්‍රීට් කරන හොඳම හොස්පිටල් එක තියෙන්නේ ඇමෙරිකාවල...'

'උඹ මොකක්ද කරන්න හිතාගෙන ඉන්නේ...'

'සිංහල අවුරුදු සීසන් එකට නැකත් තිබ්බුනේ... මං අම්මලගෙන් සල්ලි ටිකක් කෙල්ලවත් එක්කගෙන යනවා... මං අම්මාලාගෙන් සල්ලි ටිකක් ගන්නා... ඒක පස්සේ එකතු කරගන්නා... වෙඩිංග් එකක් ගන්න... මං කල්පනාව බැඳ කරලා ඇමෙරිකා වලට එක්කං යනවා...'

ආදරය ගම්බු දෙවියන් මැවූ දෙයක් බව රෝහණ රවීකාගේ වචන වලින්ම ප්‍රකාශ කරගත්තා. මේ තරම් අසාමාන්‍ය විශ්වාසයක් හා පරිකල්පනයක් පිරුණු දුන්නේ එවැනි දේවල ගනුදෙනුවකදී පමණයි.

'ඇයි උඹ උඩ බැලුවේ...'

හදිස්සියේ රෝහණ උඩ බලද්දී රවීකා ඇහුවා.

'උඹේ ඔළුවට කවුරුහරි සුරංගනාවියක් මල් ඉසිනවාද කියලා බලන්න...'

රෝහණ ආදරණීය බවකින් තෙපලුවා...

'මං පහුගිය කාලේ ජීවිතේ සම්හර දේවල් ගැන හිතන්නෙම නැතුව හිටියේ මචං... පිළිතුරක් තියෙන මිනිහෙක් ළඟ ගැන කතා කරන්න ආස නෑ. උඹගේ මගේ හිතේ අනාගතේ ගැන සාදු ජීවිතයක් ගැන කතා කළේ නෑ... ඒත් කල්පනාවේ ගෙදරට ආවට පස්සේ මොනවාහරි ගුප්ත බලවේගයක් මං වගේ [illegible] කියලා මට තේරුණා... මං යද්දී කවුරුහරි මං [illegible] එනවා කියලා මට හිතුණා... උඹ දන්නෙ මං පස්සෙ නැවිලා [illegible] සිහිනෙ... නිදාගෙන ඉද්දී කවුරුහරි ළඟ [illegible] මට දැනුණා...'

රවීකා හරි සන්සුන් ශාන්ත බවකින් කියවගෙන ගියා... ජීවිත කාලයේ වැඩි කාලයක් ගොළුවෙලා හිටි මිනිසෙකුට එකවර කතා කරන්නට ලැබුණොත් ඔහුට කියන්නට කොතරම් දේ තියෙනවාද... තමා ඉදිරිපිට පොඩි දරුවෙකු සේ කියවන මේ මිනිසාත් එසේ හදවත ගොළු කරගෙන දුක්කරම කාලයක් ගෙවූ මිනිසෙක් බව රෝහණ දන්නවා...

'කල්පනා කවදාවත් කොල්ලෙක්ට ආදරේ කරලා නැද්ද...'

'ජීවිතේ පටන් ගන්නකොටම ඒ කොල්ලව රෝද පුටුවක කියලා... එදා ඉඳලා හිත තනිකරම හිස් කඩදාසියක්...'

'උඹ වගේ මිනිහෙක් අතහැර ජීවිතේට ලංවෙන්නකොට කෙල්ලට දරාගන්න බැරිව ඇති...'

'කෙල්ලට විතරක් නෙමෙ රෝහණ... මටත් දරා ගන්න බෑ... මේ දවස්වල මං ඇවිදින්නෙ... පාවෙනවා...'

රෝහණ තමා මිතුරා දෙස බලා අභිමාන ලෙස සිනාසුනා. ආදරය වෙනුවෙන් දස කාරණා පුරන ගොළු ආදරවන්තයෙකුගේ දෑස්වල ඔහුගෙන තෙත් බව රවීකාගේ ඇස් තුළින් රෝහණ දුටුවා.

සාගරය දෙසින් හමා එන මඳ සැඩිය සුළඟේ සිහිලසේ ශනීපයක්... රවීකා ඈත දියෙහි යන මිරිවක දල්වෙන දුප්පත් ලන්තැරුම් එළිය දෙස බලා උන්නා... සංසාරය නම් වූ මේ අන්ධකාර ජීවිත සාගරය තරණය කිරීමට නැව කොහොමටම තනිකරම [illegible] සිහිය දුකය.

'[illegible] ගොඩක් කමිම කරයි... පස්සෙවිට උඹ [illegible] පළිලි නාත්ත්‍රරවෙන් උඹේ ළඟට එයි...'

'මං දන්නවා මචං... පත්තිවල ලමයි [illegible] සිය ගණන් වලින්...'

'මාරු කාසි වලින් ජීවත් වෙච්ච මිනිස්සු අතුර ඇති නාඩි වලින් දැන් කොළ වලින් ගනුදෙනු කරන්න ගන්නකම් සම්හර මිනිස්සුන්ට ඉවසෙල්ලම නිදි වෙන්නේ කාවද දන්නවාද...'

රෝහණ එසේ කියා ඔහු දෙස බලා උන්නා.

'ළඟ හිටපු නැතිව...'

'දවස් රැයිටි...'

'උඹ කියන්නෙ ඉස්සරහට සල්ලි ලැබෙද්දී පටන් මේ කොල්ලව මඩි වෙයි කියලද...'

රෝහණ තමා ගැන මෙසේ හිතුවා යැයි කියා රවීකාට වේදනාවක් දැනුණා.

'මට මං ගැන සුවර් නෑ... ඒත් රවීන මට උඹ ගැන සුවර්.. මද කිපිච්ච අලින්ට කරදර වුන මට උඹ කියන් නිප්පාලංගේ සත්ත මැ මචං... උඹ සදවන්න සුත්වලේ ඇත් රජෙක්... මං උඹව මුරුංගා අත්තේ තියනවා නෙමේ... ඒත් උඹට මේ ටික කියන්නම ඕනා... උඹ වගේ මිනිහෙක්ව අඳුනන්න කියලා මට කාට හරි කියන්න පුළුවන්...'

රවීන රෝහණගේ වචන වලින් විශාල ආත්ම අභිමානයක් අහිංසක ජීවන රසයක් වින්ද... රෝහණ වර්ණනා කරන ජීවන දර්ශනය සැබෑවටම සතුව තිබේනම් ඒ වෙනුවෙන් දිවි නිම්නයක් කැප වෙනවා කියලා ඔහු හිතාගත්තා.

'මට කල්පනාගේ අම්මයි තාත්තයි එක්ක මේ ගැන කතා කරන්න ඕන මචං...'

'ඔව්... මොකා තත්වෙන් හරි කල්පනා පවුලේ ඉන්න එකම දරුවා...'

'උඹ මට තව උදව්වක් කරන්න ඕන... උදව්වක් [illegible] කියලා උඹ මට බණින්නෙපා... උඹට අමාරු [illegible] දවසක මං උඹව කරේ තියාගෙන හරි දුවනවා...'

'මං උඹට උදව් කරලා මාත් ජීවිතේ [illegible] ගන්නවා රවීන... ඒ ගැන හිතන්නෙපා... කියපන් මොකක්ද කෙරෙන්න ඕන...'

'කල්පනාගේ අම්මයි තාත්තයි එක්ක මේ ගැන කතා කරන දවසට උඹත් එක්ක එනවද...'

'සුවර්... උඹ ඒක බරක් කරගන්නෙපා... ඒ අම්මයි තාත්තයි උඹව කෙල්ලව දේසින්ම අල්ලලා දෙන්නේ...'

කල්පනාගේ දෙමව්පියන් ඇය වගේම අහිංසක සරල මිනිස්සු... එවැනි අහිංසක පවුලකට මේ සිද්ධ වූ දේ විශ්වාස කිරීමටත් අමාරුයි. මේ ආත්මයේ නම් ඔවුන් අහිත් පවක් වී ඇති බවක් සිතාගත්තාවත්

නෑ.

'පොඩි එකාට කොහොමද කියන්නේ...'

'පුංචි උන් හරි අවංකව ජීවිතේ පිරුණා නෑ ගලලා කියනවා රෝහණ... මිනිහා උනදී දවසක කියනවා එයාට ඇත්ත තාත්තා හිඳගන්න ඕනෙලු තාත්තීත් ඇත්තෙයේ ඇඳට එන්න කියලා... කල්පනාගේ උනා...'

'උඹ වෙන කෙල්ලෙක්ව බඳිනවා නම් උඹට පුතා ගැන වරප්පල් විදිහට හිතන්න වෙනවා... කොච්චර ගැළපු අනුන්ගේ සුමයි තල්ලවන්න ආස නෑ...'

'කෙල්ලටත් පුතා නැතුවම බෑ රෝහණ... ඒකි බැඳින් නොවදුනු එක විතරයි...'

හිතේ තිබ්බ [illegible] දේ පිට කළ නිසාදෝ රවීනට විශාල සැනසීමක් දැනුණා... ජීවිතයේ ගත් දෙවෙනියාගම තීරණය තව [illegible] ගන්නට පූර්ව පරීක්ෂණ ඔහුට අවශ්‍ය උණේ නෑ.

'උඹ ජීවිතේ ඇත්තටම දිනලා රවීන... උඹට ඒක තවම තේරෙන්නේ නෑ... හැම දේකටම කලින් අර කෙල්ලගේ පපුවේ තියෙන බර නිදහස් කරපං... පව් ගෑණියෙක්ට හොඳ සාලයක් ආදරේ හිර කරගෙන ඉන්න බෑ... ඒක දුකක්...'

'මං අද හෙටම කියනවා රෝහණ...'

'මොනවත් උඹ කියන්න ඕන නෑ... ඒකි දිහා විනාඩියක් බලාගෙන ඉඳපන්... කෙල්ල ඔක්කොම තේරුම් ගනී...'

රවීනත් රෝහණත් වෙරළු තීරයෙන් මෑත් වී වාහනයට එන විට රෑ දහයක් කිට්ටු වෙලා... ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් වසර ගණනාවකට පසු කළ සුන්දරම කතාබහ මේක කියලා රවීනට හිතුණා.

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

පසුදා රවිකට ඇහැරුණේ පාන්දර පහමාරට පමණ... ඇහැරුණු විටම ඔහු බැලුවේ පුතා දිහාවයි... ඔහු රෑ නිදි උන් කොට්ටයෙන් මිදී ඇඳේ කොනකට වෙලා [illegible] උන්ඩි වී නිද උන්නා. රවික පුතාව ළඟට ගෙන [illegible] උඩ කරා ගත්තා. හදිස්සියේ ලද සනීප පහසින් [illegible] ඒකා රවිකගේ පපුව දඩිව බදාගත [illegible].

'චූ..චූ..ං බට්ටිත්තෝ... මගේ පැටියා නිදද...'

ඔහු පුතාගේ හිසකේ අවුල් කරමින් මිමිණැද්ද, පුතාගේ ඇස් බෙරල කරකැවෙනු රවිකගේ පපුවට මෘදුව දැනුණා.

'හොර ගෙඩියා... නැගිටපන් හොරා... නැගිටපන්...'

රවික පුතාව කිති කැව්වා. මහ හඬින් සිනාසෙමින් ඔහුගේ පපුව උඩ දඟලු දරුවා අවසානයේ බඩ උඩ කෙළින් ඉඳගත්තා. රතු සහ නිල් ඉරි වැටුණු පුතාගේ රෑ ඇඳුම ඔහු වෙතට අභිංසක පෙනුමක් ගෙන දුන්නා.

'තාත්ති, මං ඇන්ටිව බලලා එන්නද...'

'ඇන්ටි තවම දොයි ඇයි පුතේ... පව්නේ...'

'නෑ ඇන්ටි ඇහැරිලා... මට කොහොමහරි ගෙනියන්න සැන්ඩ්විච් හදන්න ඇන්ටි උදේම ඇහැරෙනවා... මට ඇන්ටි කිව්වා... කුස්සිය කොන්න ඒ වෙලාවට එන්න කියලා...'

කල්පනා හරි ආදරණීය විදිහට පුතාගේ හදවතේ අම්මා කෙනෙක් වෙලා කියලා ඔහුට හිතුණා... කවදාකවත් අම්මා කෙනෙකුගේ ආදරය විඳින්නට සිත් නොකළ හම් පුතාට ඒ අඩුව දෙන්න ඇය අදිටනක් ඒමට ඇයව ආදරය කරන්නට කාරණයකි.

'පුතා ඇන්ටිට කොච්චර ආදරේද...'

ඔහු පුතාගේ මුහුණ පිරිමදිමින් ඇසුවා. කොල්ල පුරතල් සිනාවක් පෑ පොඩි ඒකා ඇමිරුණා.

'අෑ තා පැටියෝ... ඇන්ටිට ආදරේද...'

'ම්... [illegible]ක් ආදරෙයි...'

'[illegible]...'

'[illegible] සැපත්ම ආදරෙයි...'

ආදරය... ඒක මහ පුදුමාකාර දෙයක් කියලා ඔහුට හිතුණා. එකම ගැහැණියක් ගැන එකවර පුතාටත් තමාටත් ආදරයක් ඇතිවූ එක ඊටත් වඩා පුදුමයක්. ඒවා දෙවියන්ගේ වැඩ කියලයි රවිකට හිතුණේ.

'අපි අලුත් ගේකට යනවා... එතකොට පුතාව ඇන්ටිව දලා යන්න වෙනවා...'

'නෑ... ඇන්ටිව දලා යන්න බෑ... මට බෑ...'

පුතා හදිස්සියේ අඬන්න ගත්තා. ඇයව ඇත්තටම දලා යන්න උනොත් පුතාට වඩා තමාට අඬෙයි කියලා රවිකට හිතුණා.

'ඇන්ටි අපේ ගෙමැදියන් පුතේ... ආච්චි අම්මගෙයි සීයගෙයි නේ...'

'නෑ... ඇන්ටි මැගේ... මං කියන්නද සාන්ති...'

පූජා නිකමට අහක් සිටගෙන කල්පනා කළා.

'හා...'

'අපි ආවම අම්මගෙයි සීයගෙයි අහලා ඇන්ටිව අලුත් ගෙදරට එක්ක යන්...'

'ඇන්ටි එයිද...'

'ඔව්...'

'පූජාට කිව්වද...'

'ම්...'

'කොහොමද...'

'දවසක් මං ඇහුවා ඇන්ටි ගෙනුත්...'

'මොකක්ද...'

'සාන්තිට මාත් එක්ක දෙයියන්ට එන්න කියලා... මට අපේ ගෙදර කුස්සිය හදලා දෙන්නත් කිව්වා...'

'එතකොට...'

'ඇන්ටි කිව්වා...'

පොඩි එකා යමක් කියන්නට ගොස් ඇකිළුණා. රවිකා නැගී බඩ උඩ උන් පූජාව පපුවටම ගෙන ඔහුගේ පිට පිරිමැද්දා.

'කියන්න පුතේ ඇන්ටි මොකවද කිව්වේ...'

'සාන්ති කතා කළොත් ඇන්ටි එයි...'

'ඇන්ටි එහෙම කිව්වද...'

'ම්... සාන්ති කියනවනම් එනවා කිව්වා...'

රවිකාගේ පපුවට විශාල සැනසීමක් ආවා.

'ඇන්ටිව මං අපේ ගෙදරට එක්ක ගියොත් පූජා ඇන්ටිට අම්මි කියන්නෙත...'

පූජා හරි ලස්සන විදිහට හිනා උනා. ඒ හිනාවේ පොඩි

රහසක් තියෙනවා කියලා ඔහුට හිතුණා.

'ඇයි පුතේ...'

'එවර් කිව්වා අම්මිගේ ෆොටෝ එකක් ගේන්න කියලා...'

රවිකා හරි දුකෙන් ඔහු දෙස බලා උන්නා.

'අද නොවේ... ඉස්සර දවසක...'

'ඉතින්...'

'මං ඇන්ටිගේ ෆොටෝ එක ගිහින් එවර්ට පෙන්නුවා...'

'අම්මි කියලා...'

පොඩි එකා හිස වැනුවා. හදවතක් ඇඳෙන බැඳීම් දෙවියන් විසින් වෙලාසනම මවා තිබෙනවද... කල්පනාගේ ජීවිතයේ තනිකමක් වඩා හරි පූජා දුර ගිහින් කියලා ඔහුට හිතුණා.

'එවර් මොකවද කිව්වේ...'

'ඔයාගේ අම්මි හරි ලස්සනයි කිව්වා... මං සාන්ති ෆොටෝ ඇන්ටිගේ ෆොටෝ එක ගලවා ගත්තා... මං සාන්තිට පෙන්නන්නද...'

පූජා රවිකාගේ බඩෙන් පැන ගොස් ලදරු පාසල් ගෙන යන හැවරසැක් බෑග් එක අදින්න ගත්තා. එහි වූ පොට්ටනි පොතක් ගෙන යළිත් රවිකාගේ බඩ උඩට ආ පූජා එක් පිටුවක් පෙරළා එය රවිකා වෙත පෑවා. 'මගේ අම්මා' කියා ගුරුතුමිය විසින් ලියා තිබූ පිටුවේ පූජා ඇගේ ඡායාරූපය අලවාගෙන තිබුණා. සුදු සහ දම් මිශ්‍ර බ්ලවුසයක් ඇඳ උන් ඒ ඡායාරූපය දෙස රවිකා බලාගන්වනම බලා උන්නා. මගේ අම්මා කියා ලියා තිබූ වැකිය යටින් පැනක් ගෙන ඔහුට මෙහෙම ලියන්නට හිතුණා.

මගේ බිරිඳ...

'සාන්ති බඩගිනියි කුස්සිය හොයන්න යන්...'

රවිකා කාමරය වෙතට දමාගෙන පූජාව වඩාගත්තා. කාලෙකට පස්සේ සාන්තගේ අතට වෙලා පූජා විශේෂ කෑමක් ආහාරයක්. රවිකා කෙළින්ම ගියේ නිවසේ කුස්සියට. ඇය සාගර නිලට හුරු

යි ඇඳුම පිටින්ම රෝද පුටුව මේසය ළඟට කරගෙන පුතාට බුදරු පාසැල් ගෙන යන්නට පැණිබිලිලක් හදනවා. රචිත පුතාවත් වඩාගෙන දොරකඩට ඇවිත් ඇය දෙසම බලාගෙන උන්නා. 'අද හරි අමුතුයි... අපි මේ..' රචිත දිහා බලද්දී ඇයට හිතුණා.

මේ තාත්තයි පුතයි තමන්ගේ ජීවිතයේ කඳු අහසන්තරයම සරසලා තියලා ඇයට හිතුණා. ඔවුන්ව දක්කම ඇගේ පපුව ඇවිලිලා යනවා. කල්පනා හරි ලස්සනට හිනා උනා... උදෑසනකදී යුවතියකගේ මුහුණේ දකින්නට ලැබෙන නැවුම් බව පවිත්‍ර බව එසෙමම ඇගේ මුහුණට වැටී තිබුණා. ඇය ශිවර් කොට්ටු එකක් ඇඳ නොඋන්නේ ඔහු අභියස නිසයි. මෙසේ ඉන්නට එය ඇයට ප්‍රශ්නයක් උනේ නෑ.

'උදේන්ම නැගිටලා ඇහැරී බලන්න ඕන නිසා...'

ඔහු සිම්හිට කිව්වා. කල්පනා ඔහු බලාගෙන හිනාවුනා. ඇත්තම කිව්වොත් උදේන්ම මූණ බලාගන්න ඕන උනේ පුතාට නොවේ තාත්තාට. එහෙම හිතුණත් ඔහු එසේ කිව්වේ නෑ.

'අනේ මෙන්න් හැටියෝ... එන්න...'

'මේ බලන්නකෝ.. ලොකු ඉලන්දාරියෙක් තාත්තාගේ ඇඟේ එල්ලිගෙන... ඉතේ ලැජ්ජ නැති හැටි...'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය පුංචි බාලන්ට හිනා උනා. රචිත පුතාව අතහැරලා කුස්සියේ උළුවස්සට බර උනා. ඔහුගේ දෙනෙත් සිහින් නතර උනේ ඇගේ ගෙල් එල්ලෙන චූටි හදවතක් සහිත කුඩා රන් වෙන් පටට.

ඇය පාන් පෙති වල බටර් ගාන අතරවාරයේ නෙත් ඔසවා ඔහු දෙස බැලුවා. කමා වෙනම යොමුවූ ඔහුගේ නුවන් දකිද්දී ඇය තුනී මදහසක් පෑවා... ඒ ඇස් දෙකෙන් දියවුම ඇල්ල වගේ මෙනෙවද ගලනවයි සියලා ඇගේ හිත කියනවා.

'අම්මේ... තාත්තිටයි පුතාටයි දෙන්නාටම බඩගිනි වෙලාද කොහෙද ඇවිත් කියන්නේ...'

කල්පනා හිනා වෙලා කිව්වා. 'එහෙන් කන්න වගේ කොරා බලාගෙන ඉන්නේ...'

'තාත්තිටත් පැණිබිලිලක් එකක් හදලා දෙන්නද...'

ඔහු හිස වනලා ඇය දෙන බිත්ත පුටුවට වාඩි උනා... පුතා පුරුදු විදිහට ඇගේ රෝද පුටුවේ ඇන්ද උඩ වාඩි වෙලා ඇගේ පිට බදාගෙන උන්නා... කල්පනා පුංචි පාන් පෙති වල බටර් ගලා පුරප්පේ ඒ බිත පොඩි කළු තින්කර ජෙල්ලි තැවරවත් කළා... එයත් පුංචි පැණිබිලිලක් පෙන්න ඔහු අත තිබ්බා. රචිත එය ගත්තේ ඇයටත් ඉත් කටක් කවලා. පුංචි බාලන් ඒ දිහා බලා උන්නේ ලැජ්ජාවෙන්.

'කොහොමද පුතේ දත් මිනාගේ පොත...'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය ඇහුවේ රචිත අතට තේ කෝප්පය දෙනගමින්. තාත්තා දකින හැඳු සිරි පොත හරි සුවඳුම තිබුණා. කල්පනා තවත් පැණිබිලිලක් පෙන්නත් හදලා ඔහු අතට දුන්නා.

'පොත ඉගෙනුල්ලම පිලිගැන්නුවේ හොඳ අකසරින් ඇහැව්... හොඳට සෙල් වෙනවා... දෙවෙනි පන්තියත් රෝගාණ ගෙනවා...'

කල්පනාගේ ඇස්වලට කඳුළු පිරුණා. 'මන්න අඩන්න ගන්නා...' ඒ කඳුළු දිහා බලාගෙන ඔහු හිතුවා.

'බල..න්න අ..ම්..මේ රචිත...'

ඇයට ඇඬුණා... අම්මා රචිත දිහා බැලුවේ ඇස්වල කොතාමිතායක් සහිතවමයි. දියණිය අඩන්නේ උසට නොමේ කියලා මේ අම්මා දන්නවා...

'දත් ඉකින් රචිතටම නලවන්න වෙයි...'

ඔහු හරි ලස්සනට හිනාවුනා. ඇත්ත. ගැහැණියක්ව නලවන්නෙත් පිරිමියෙක්. අඬවන්නෙත් පිරිමියෙක්. ඒ ගැහැණියව නලවන්නෙත් සිනාසෙමින් පිනා පෙමින් නිරෝගී ස්වභාවික ගැහැණියක් අඩමින් සිනාසෙමින් පිනා පෙමින් වටා වෙලෙනවා. හැඩවෙනවා. අඩමින් පිරිමියෙකුගේ ආත්මය වටා වෙලෙනවා. ඇලවෙනවා.

'මට හරිබියේ මේ වහළු යටට ආවට පස්සේ ඇත්ති...'

රවීන බැහිගර සිනින් ඉහළ වහළ දෙස බලමින් කිව්වා.

'සාන්තිපි පුතයි එන්න කලින් අපිත් හිටියේ හරි පාළුවෙන් නේද අම්මේ...'

'පජහාරු දිනා බලලම් පුතා එක සෝරුම් ගන්නාසෙර... ඉස්සර අපේ දේනියාද්ද වෙල් කුරෙන් සත්තේ එකා වෙලයි... රිසාප් අහ ගානවා...'

කල්පනා සිසිවන් නොකිව්වේ අම්මා කියන්නේ ඇත්ත කියලා ඇය ස්ථිර කරන නිසා. දුවිඹුණුණු කුමාරවරුන් ජීවිතයට ආ පසු හදවත් මහාමේවුනාවේ රුවන්වැලි නැගෙන එක සුළුමැයිද්ද.

රවීන තේ එකේ බාගයක් බීලා ඇය දෙස බැලුවා. ඔහු කොම්බින් උන් තේක ඇය දෙසට දිග් කළා. කල්පනා රවීනගේ තේ එක රැගෙන ඉතුරු බාගය බිගෙන බිගෙන ගියා. තම සාත්තුව මේ අපූරු හැඟැත්තියන් අතර ගෙනාවා තෝ සිදුවෙන බව පුංචි බාලන්ට දනුණා.

'ඇත්ති අපි මේ ගේ දලා යනවා... අපේ [illegible]...'

පුතා එකාවර කියූ කතාවෙන් කල්පනාගේ [illegible] සිව්විලා ගියා. ඇය පපුවට අතක් තබාගෙන රවීන දෙස නෙත් හෙළුවේ එක මොහොතකින්.

සමින් විශ්වාවට කියූ දේ පුතා ඇත්තට කියයි කියලා රවීන හිතුවේ නෑ.

'ඇ..ත්..ත..ද ර..වීන...'

රවීන හිනාඋනා.

'සාන්ති උදේ කිව්වා...'

'අපේ මාව දල යන්නෙපා' කියලා කෑ ගහලා අඬන්න ඇයට හිතුණා. හිතුවේ වත් නැති මොහොතක ඇගේ දෙනෙත් තෙත්වෙලා ගියා. ප්‍රේමදාස මහත්මිය මේ කතාව විශ්වාස කළේ නෑ. මේ ආත්ම දෙක වෙන් නොවන බව ඇය වියපත් හුවමින්

හිතුවා.

'ඇත්ත..ද ර..වී..න... ඇත්තටම යනවද...'

ඔහුගේ පපුව හැරීගෙන ගියා. [illegible] ගැඹුරු කාමුවක්, එය [illegible] හදවතේ ඇති කරන්නේ කියා දන්නේ නම් අනුභව වූ ද හදවත් [illegible]

'ඇත්ත අපි යනවා... සාන්තියි මායි කියාගෙනුයි ආවේගෙනුයි ඇවිලා ඇත්තටම් අපේ ගෙදරට එන්නෑ යනවා... ඇත්ති එනවද...'

ඇය කියූ කිහිය මේසය මත තබා කල්පනා මෝහයෙන් රෝද පුටුවක් කරකවාගෙන එතැනින් ඉවත් වුනා. ඇගේ මුහුණ පුරා තිබුණේ කාරුණාකාර හැඟීමක්ද කියලා හරියටම බලන්න ඇය මිටුපස දුවන්න රවීනට හිතුණා.

සිදුව [illegible] පාසිත්තෝ මොනවාද කියලා අසරණ කෙල්ලට [illegible] ඇය පාලුවේ [illegible] රෝද පුටුව [illegible] කඳුළු පිරි දෙනෙතින් නොවිසෙව්ව දෙස බලා [illegible]

රවීන [illegible] ඇහැදිලි ඇස් වලින් කල්පනාගේ අම්මා දෙස බලා උන්නා... ප්‍රේමදාස මහත්මිය හිතාවුනේ හරි අසරණ අම්මා කෙනෙක් විගේ. දෙයක් වේ නම් එය හොඳම විදිහට වේවායි ඇය පැතුවා...

'මට ඇත්තිටයි අන්තලුව් එන්න කතා කරන්න තිබ...'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය හිනා උනා. ඔහු කතා කරන්න යන්නේ මොනවාද කියා කිසාමට ඇයට හිතා ගන්න පුළුවන් උනා. සදකාලික අභිවාසනයෙන් වූ තම දියණියගේ දෛවය මේ සිදුකක් [illegible] ආත්මිය පවතා පැටලේ ඇයි ඇයට අතදී ඉඳලා හිතමට හිතුනා. ඔහු සොහොරම උනම් කරුණගෙන්ද දයාබර දරුවෙක්ද කියලා ප්‍රේමදාස මහත්මිය දන්නවා.

'පුතා හිතෙනා දෙයක් කරන්න... මියාගේ අතින් වැරැද්දක් වෙන්නෑ කියලා අපි දන්නවා...'

මේ අම්මාට බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස ඇඬුණේ රවීන ඒ

අහිංසක අම්මාගේ කඳුළු දෙස බලා උන්නේ උතුම් හැඟීම්බර බවකින්.

'මං එක සැරයක් තැටා වැටිච්ච මිනිහෙක් ඇත්ති... මං දැන් තීරණ ගන්නේ හොඳට හිතලා...'

'මං පුතා ගැන දන්නවා... ඔයා ඕය ගැන සිතන්නෙපා... ඒක තේරුමක් නැති වැඩක්...'

'මං ඇත්ති තවස කල්පනා එක්ක එළියට යනවා... කමක් නැද්ද...'

'පොඩ්ඩව හිටලා යන්න... නැත්නම් මට පාළුයි...'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය රජිත දෙස බලා කිව්වේ ලොකු සැහැල්ලුවකින්. දියණිය රෝද පුටුවට වූ දවසේ සිට විඳි මල් වලින් එළක් වෙලා කියලා ඇයට හිතුණා. ඒත් අනාගතය ගැන හිත දකින්න ඇයට බයයි. ඇය මේ ලස්සන දියණිය ගැන සොයමින් කොච්චර හිත දුවුවාද. ඒ හිත වලින් එක දශමයක් සැනසු කර ගන්නට ඇයට බැරිවුනා.

කල්පනා පුතාවත් අරගෙන ඔහුගේ ඇතොනාන්ත [illegible] සිඹින. රජිත යද්දී කල්පනා පුතාව ඇඳ ළඟ නතරගෙන [illegible] අත්දවනවා. ඇඳ උඩ අඹු කොරවෙන් පැන [illegible] පුතා රජිතව දැක කෑ ගහගෙන කල්පනාගේ ඇඟට පැන්නා. පොඩි එකාටත් තියෙන සැප කියලා රජිතට හිතුණා.

කල්පනා පුතාව තදින් තුරුල් කරගෙන ඔහු දෙස හොයාබලා ඔහුට මිටුසා ඇස් පියා ගන්නා... බලාපොරොත්තු නොවූ මොහොතක ඔහුගේ උණුසුම් සුරත රැ ඇඳුමේ පටියෙන් පමණක් වැසුණු ඇගේ උරහිසට පාත් උනා. කල්පනාගේ ඒ පැත්තම හිරි වැටිලා ගියා.

'කා..න්ති අපිව දාලා යනවද...'

ඇය අඩමින්ම ඇසුවා. ඒ අත ගෙන සිපගෙන සිපගෙන යන්නට හිතුණත් පුතා ළඟ උන් නිසා ඇය හැඟීම් දරාගත්තා.

'හවසට මං එක්ක ගමනක් යන්... ලස්සනට ඇඳගෙන ඉන්න... ක්ලාස් ඇවර වෙච්ච ගමන් මං එන්නම්...'

ඇය ඇහුවේ එහෙම් ඔහු කිව්වේ තවත් එකක්. මේ ආදරණීය විදය හදවතට [illegible] හර ගන්නට රජිත හැකිවි නෑ.

'කාන්ති මං...'

'පුතා ආච්චම්මා ළඟ ඉන්න... ආච්චම්මට පාළුයිලු...'

'කාන්ති ආච්චි එක්ක මං පුංචි කිව් යන්නද...'

'අම්මා එක්ක දවසක් යමු...'

'අම්මාට මේකා විකුණයි...'

රජිත සිනාසෙමින් කිව්වා.

'[illegible] අරන් සිහින් බලන්න... රජිත ඉතා එසිත [illegible] එයි.'

'[illegible] කවදාවත් මං කියාව කොහේවත් කියන්නෑ...' එහෙම කියන්න හිතට ආවත් රජිත ඒ වචන රාත්‍රිය යටිහුවෙන් වෙන් කර ගත්තා.

රජිත ලාච්චුවෙන් ගත් නිල් පැහැති කුඩා සෙලියුලර් දුරකතනයක් ඇයට පෙන්නුවා. කල්පනා ඒ දෙස බලා උන්නේ නැති සතුටකින්.

'ලස්සන ෆෝන් එකක්... අපිට නම්බර් එක දෙන්නෙත් නෑ...'

ඔහු මේසය මත තිබූ පෑන ගෙන ඇඳමින වාඩිවී ඇගේ අත ගන්නා. ස්වභාවික විදිහට මේ සුන්දර යුවතියගේ අත ගන්න කාමිනට එකවර ශක්තියක් ආවේ කොහෙන්ද කියලා රජිතටම පුදුමයි. ඔහු නිල් පාට බෝල් පොයින්ට් පෑනෙන් ඇගේ රෝස පැහැ ගත් කුඩා අත්ල මත 0777-880700 යන සෙලියුලර් දුරකතන අංකය අකුරුවට ලිව්වා. ලියා අවසර වූ පසුවත් ඔහු අත්ල දෙස ආශාවෙන් බලා උන්නා. ඔහු අත්ලේ තවත් මොනවා හරි ලියයි කියලා ඇය බලා උන්නා. අනේ නොලිව්ව දේ ඔහුගේ ඇස්වල

ලියවිලා තියෙනවා ඇය අනුරුවට දකා ගත්තා.

'මේ ජේබාව මෙහෙම වැටෙන්නේ හස්බන්ඩ්ට හරිම ආදරේ අයගේ...'

ඔහු පාස්සරයක් කියාගෙන ගියා.

'හොඳ හස්බන්ඩ් කෙනෙක් හම්බවෙනවනම් ගොඩාක් ආදරේ කරන්නැත්තේ මොන ගෑනිද...'

කල්පනාගේ කතාවට ඔහු ගැස්සී හිස එසැව්වා. ඇයට විදුලියක් වගේ සිහිලක් ගයාත්‍රීව. හැම සිදුහත් කුමාරයෙකුටම යශෝධරාලා ලැබෙන්නේ නෑ.

'හැම ගෑනියෙක්ම එහෙම හිතන්නෑ බබා...'

ඔහු ඇගේ අත ඇඟිලි තුඩු වලින් තවලා සමින් ඇය අතට අදමින් කිව්වා. ඔහුගේ ජීවිතය හරහා ඇදුණු අඳුරු ගැහැණු හෙවනැල්ල ඔහුට එහෙම කියවනවා කියලා ඇය දන්නවා. මේ ලෝකේ ඉන්න සමහර ගැණු විත එකතු කාසියක් ඒ ගෙදර මේ වගේ රත්තරන් මිනිහෙක්ව දාලා ගිය ඒ ගෑනිත් ඉන්නවා කියලා කල්පනාට හිතුණා.

කල්පනා මාලන්ට අන්දවද්දි රසිකා සුදා අල්මාරිය [illegible] සම්සයකුත් සාලිසමකුත් ගෙන මදින්නට ගත්තා.

'කියන්න... මං මැදලා දෙන්නම්... ගිහින් ඇඟ සෝදගන්න...'

ඔහු එහෙම කිව්වාම හැරී බලනවා. ඒ බැල්ම හරි පුදුමාකාරයි. පිරිමියෙක්ගේ ඇස්වල කාන්දම් තියෙනවද. එහෙමත් නැත්නම් ආදරණීය පිරිමියෙකුගේ මුහුණේ පෙරනැරන් යනවද. කල්පනාට හිතාගන්නට බැහැ.

'ඇන්ටි එනව නේද අපි එක්ක අලුත් ගෙදරට යන්න...'

අලුත් ගෙදර කතාව රසික පුතාගේ හිත බලන්න කිව්ව පුංචි බොරුවක් කියලා ඇය දන්නවා.

'පුතා ආස මේ ගෙදෙට්ටද අලුත් ගෙදෙට්ටද...'

'මේ ගෙදෙට්ට... අපිට නාන්න නාට් තියෙනවා... ජේ ගස් තියෙනවා... ලේඛුන්ට කෑම දානවා... ඇන්ටි කියන්නකෝ තාත්තාට ලස්සනම ඉවුටු කියලා...'

'ඇන්ටි කිව්වොත් තාත්තී අහයිද...'

'ඔව්...'

ඔහු ස්ලෙට් එකක් යහමින් හිසට දමා ඇය පුතාගේ හිස පිරුවා. පුංචි හිසින් එන බේබි ටැල්කම් මිට ස්ලෙන් සුවඳ කල්පනාගේ හදවත තුළ ආදරණීය හැඟීමක් ඇති කළා.

'ඇන්ටි අපි දවල්ට තාත්තීගේ මේසයට කෝල් දෙමු...'

මේසය මත තිබූ සෙලියුලර් දුරකතනය ගෙන පුතා කිව්වා. කල්පනා එය පුරකට ගෙන ආසාවෙන් ඒ මේ අත පෙරළුවා... ඔහු හිමින් ජීවිතය හොඳ හැටි ගත්තනවා. ඒ දිහා ඔහු ලුහුටම [illegible] ලොකු සාගරයක් ඇයට එනවා...

[illegible] එද්දී ඇය අල්මාරිය ඇර රසිකාගේ යට [illegible] ටෙඩි එකකුත් පෙරල ඇඳ මත තබා තිබුණා... රසිකා නාමරයට ආ හැටියේම එය දක්කා... පුතාගේ සපල් බැගය අත් කරමින් උත් ඇය රසිකා දෙස බලුහුරි හිනා හපන් කමක් කළ පුංචි දාරියක් වගේ.

හැම දෙයක්ම අද රාත්‍රියෙන් පස්සේ ලස්සනයි කියලා ඔහු ඔහුටම කියා ගත්තා.

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කල්පනා උන්නේ සාලයට වම් පැත්තේ වූ ගෙමිදුලට මුහුණලා තිබූ කුඩා ආලින්දයේ. මැටි පාටට පේන වයිල් වර්ගයක් අල්ලා තිබූ මේ කුඩා කොට්ටයකට හිස තියාගෙන ඔහේ වත්ත දිහා බලාගෙන ඉන්න කල්පනා ආයෙත් [illegible] සැඟෙන ප්‍රදේශයක අතු ඉසි ද වැටී තිබූ පේර ගස් [illegible] ගත් ඔබ්බේ සාප්පයට ඉහින් වැටී තිබූ දම් පාට සුදු පැහැයෙන් යුතු කොබෝලීල ගස් යායක් මේතනා ඉඳගන්නාම දර්ශනයට හසු වෙනවා. උදෑසනෙදී ගෙමිදුලට සාන්වන අරුණාලෝකයේ තිබුණේ මිදුදු සහ පැහැයක්. අද මේ පරිසරය මහා අපූර්වත්වයක් කල්පනාට දනෙනවා. ඒත් පසුගිය වසර සිහිපය පුරාම ඇය මේ පරිසරයෙන් විත්දේ කාටුත විසාර බවක්. ඇගේ දෑස් මේ ගහකොළ පුරා ගලා ගියේ පුදුමාකාර මුසල මන්දගාමී ස්වරූපයකින්.

ඒත් අද හදවත පෙර නොවිඳි රසවත් කම්පනයකින් ලොකු චමත්කාරයක් උරා බොනවා. මේ අතු සතර විහිද ගිය පේර ගස් ටික... ඇත පිපුණ කොබෝලීල මල්වන කොට්ටේවරට උඩින් අම්මා වවා තිබූ මනිප්ලාන්ට් වැල් මත අමුතුම ලස්සනක් අද

ඇයට පෙනෙනවා. ඇය දකිනවා.

පේර ගස් මුදුණේ පේර ගෙඩියක් මත වැඩු පුංචි කුරුලු ඇටවුන් දෙදෙනෙක් ඉඩ ලා [illegible] ආහාරෙන් කනවා. මේ නිවසට ආසන්න [illegible] පේර ගහෙන් මුදුණේ පේර ගෙඩි පන්සියක් විතර [illegible] සිතලා ඇයට හිතුණා.

කල්පනා [illegible] කොල් ලීයක් කුලු කවාකාර කුඩාත් [illegible] ජීවිතය ගැන නිතන්න ඕන. ඒක ගැන [illegible] හරි හදිස්සියක් එනවා. ඒත් අද මේ කාලය ගෙවලා ඉන්න හිත පසුගිය වසර සිහිපයේ උන්නේ තියන්න මොනාවාවත්ම දෙයක් නොවෙනවා ඇගුළු.

රවිකා... ආශ්චර්යම් අනුමින් සංස්කරණය කරපු ජීවිත පුතිසංස්කරණ වාදියා [illegible] කියලා ඇය දන්නවා. උත්තම [illegible] සේද එක් කරලා වඩින්න [illegible] දන නිම [illegible] හිතද පැත්තම් බඳගන වැළඳගෙන ඉන්නිත [illegible] දන්නේ නෑ.

[illegible] හරි අද රැව හරිම ඒත්... ලෝක ධාතුව [illegible] හදවත මත තැවුරුවත් නමා වැනි අභිගයාත කෙල් ලකුට එනෙමි කාලේ ඇයි කියලා නමාට අද තැන්දූවට ඇසෙයි.

මේ වෙද්දී දන දෙසළොස් එකාවක් ඇයව වෙව්ලුවා. මොනවා වෙන්නාට යනවද කියලා ඇගේ දුර්වල ගැහැණු හදවතට තේරෙන්නේ නෑ. උපාසිකාවකගේ නිසට රුවන්මැලි මිහ සැළේ සොව්නැල්ල වැටී තියෙද්දී ඇයව දනොත්තෙන් මඳ ස්වර්ණමය පවිත්‍ර බවක් කල්පනාට දනෙනවා. ඔහු දෙස... ඔහුගේ දෑස දෙස... ඔහුගේ දෙපසේ දුනුවිලි දෙස වටා බලා සිටීම පවිත්‍ර මෙයකැයි ඇගේ සිත ඇයට කියනවා.

අසම්භාව දේවමය බලයක් ආත්මය වටා පරද්දී කොහොතුට දනෙනා හැකීම් ඇයවද එලෙසින් දනුණා...

ඉස්මතුව නවස් වෙන්නැත්තේ ඇයි කියලා ඇය හිතුවා. මේ භගවතා සාප්පර මේ ගෙවන විනාඩි කමාට ලං කරන්නේ සාවර [illegible] වැනි පදනාලික අභිගයාත නාම් සුපසත් කට්ටිකාවකාදද.

යුවතියකට එවැනි හැඟීමකට යන්නට ඉඩක් තිබුණේ කොලෙයකද, කල්පනාට සිතා ගන්නට බැහැ.

අනාරක්ෂිත සඳුරු... ජීවා එහෙමම ගලා යමින් තිබුණා...

ගෙතා සඳුරු පහරවල් දිලිසෙන නම් දියණියගේ මුහුණ දෙස ප්‍රේමදාස මහත්මිය බලා උන්නේ සැහෙන වෙලාවක සිටයි. පසුගිය කාලය පුරාම ඇය මේ ගැහැණු දරුවාගේ ඇස්වල දක්කේ ආත්මයකම දුවා හළ කළු මුසල සඳුරු. ඒවා වෙනුවෙන් කළ හැකි දෙයක් නම් සතුට නැහැ කියලා ඇය දනගෙන උන්නා.

ඒත්... අද මේ ගලා යන සඳුරු... ඒවා ගැන එලෙස කියන්නේ කොලෙසකද...

ප්‍රේමදාස මහත්මිය, සෙමින් සෙමින් දියණිය වෙත ගොස් පිටුපසින් වෙළැල් පුටුව මත වාඩි වී ඇගේ හිස මත දෑතම තැබුවා.

'මේ මේ පැත්තේ උතුරෙක් යනවා වගේ අම්මේ...'

දියණිය මේ කියන්නේ බොරු බව අම්මා දන උන්නා. ඒත් ඇය ආදරයෙන් ඇගේ හිස මත ඇඟිලි තුඩු ගෙනා. කියා කල්පනාට දෙතොල් පියවී ගියේ ඉබේටමයි.

'අ..ම්..මේ...'

කල්පනා කතා කළේ හරි හිමිහිට... දුවී දරුවෙකුගේ ස්වරයකින්... නම් ජීවිතය ගැන අහන්නට හොඳම කෙනා අම්මා කියලා මේ දුව දන්නවා.

'කියන්න මැණිකෝ... මං අහගෙන ඉන්නේ...'

'මං අඬනවා අම්මේ...'

කමින්ගේ සඳුරු ගැන අම්මා නොඇසීම මේ කෙල්ලට පුදුමයක් උනා. ඒත් ඒ සඳුරු මේ අම්මාටවත් දුවටවත් යළිත් ප්‍රශ්නයක් නොවන තැනට දෙවියන් වැඩ සිද්ධ කර තිබුණා.

'මට තේරෙනවා පුතේ... මියා කියන්නේ අදත් හරි දුකෙන් තාරුවෙන් අඬනවා කියලද... මට නම් එහෙම පේන්නෑ...'

කල්පනා සඳුරු අතින් පිසා දැම්මා.

'අම්මට මගෙන් මොනවද අම්මේ පේන්නේ...'

යුවතිය සුදරු හඬකින් කොඳුරු ස්වරයකින් ඇසුවා. අම්මට 'අනේ' කියලා හිතුණා.

'මියාට මොනවද පුතේ මගෙන් අහන්න තියෙ...'

අම්මා ඇස්වල පුතේ හදවත හිතුවාවත් වඩා තේරුම් ගනිමින්... එයාගේ ජීවිතයේ ලස්සනම දවස් සිහිපත් වෙච්ච ගත වූ ඇයට පේනවා.

'මොනවද අම්මේ මේ වෙන්නේ...'

'පසුගිය කාලේ රවීකයි පුතයි මේ ගෙදරට එන්න කලින් දුව මියාගේ අනාගතේ ගැන හිතන්නත් බයෙන් හිටියේ... මියා ගැන හිතලම මගේ සතුට පිරිවෙනවා... මං තාත්තටත් නොපෙන්නා අඬනවා...

'මියා මට [illegible] කියයි කියලවත් හිතුවේ නෑ අම්මේ...'

'පුතේ ලොකු ඔරක් කිව්වා... අද අඬනවට වඩා නොට අඬන්න වෙයි කියලා මට හිතුණා... අපේ ජීවිතේ අන්තිම කාලේ අපි හදපු දරුවා දුක් විඳිනවා බලන් ඉන්න වෙයි කියලා හිතුවා... මියාට වඩා මේ ප්‍රශ්න වලින් අපි දුක් වින්ද පුතේ...'

අම්මා කවදාවත් මෙහෙම කියලා නැ. ඒත් අද පුරාම වරට මේ කාලකන්නි ඉරණම ඇත්තටම ඇයට බලපාපු හැටි ඇය කිව්වා. එහෙම කිව්වේ ඒ කාලකන්නි අතීතය යළි එන්නේ නැයි කියලා අම්මා හිතන නිසාද...

'පුතාට විතරක් වින ලංවෙද්දී මට හරි බය හිතුණා අම්මේ...'

ඒත් මං... වෙන මොනවා කරන්නද...

'මේ කෙල්ලයි තාත්තයි අපේ ජීවිත වල අන්තිම අය වෙලා ඉවරයි දුවී... පැත්තකට වීසිල්ලා හිතුවාම තමයි අපිත් කොච්චර කඩා වැටිච්ච මිනිස්සුද කියලා හිතෙන්නේ... රවීගෙන් තමා දැවිච්ච

මිනිහෙක් නමයි... ඒත් රවිකට අනාගතයක් තියෙනවා... හරි ලස්සන අනාගතයක්..'

මිනු අද හවස ඒ අනාගතයට යන්න ඇයගෙන් අඩ ගසාවිද කියලා ඇයට තේරුමක් නෑ.

'ඔව්... පුතා අද උදේ අලුත් ගේකට යනවා කිව්වහම මං පුදුමවෙලා ගියා..'

'මං හිතන්නෑ... ඔයා බයවෙන්නෙපා...'

'අම්මා මොකද්ද අම්මේ මට කියන්නේ...'

'කේන්දර දේවල් කියවන්න ඕනේ නෑ දරුවෝ..'

'අදහන්න පුළුවන් දෙයක් උනොත් හොඳයි අම්මේ... මං හිත දකින්න බයයි...'

මේ දුව මිහිකතක් වගා ජීවිතේ යථාර්ථය ඇඳිනාගත සිටුනා. පුරංගනා ගීතයක් වගේ ජීවිතය ඉස්සරහ මේ පැති පෙනී මැකෙන තාරකා යාය යථාර්ථයක් කියලා ඇයටත් උගන්නලා. ඒත් ජීවිතේ අත් දකපු නිස්සාර හිස් මුසල බව ඒ ... දිරිමත් දෙන්නේ නෑ.

'රවිකා හවස මට මොනවද අම්මේ කියන්නේ..'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය ලස්සනට හිනා උනා. කල්පනා කැටිලා අම්මගේ මූණ දිහා බැලුවා.

'අම්මා හිනාවෙන්නේ ඇයි...'

ඇය පුදුමයෙන් ඇහුවා.

'මොනවා කියයිද කියලා අහන් ඉන්න මටත් ආසයි... ඒකා කොහොමගේ ජීවිතේ වච්චවන්න දෙයක් තියන මිනිහෙක් නෙමේ.. අධිරිචන දෙයක් තියන මිනිහෙක් නෙමේ...'

ඒක කල්පනාවත් දන්නවා. ඒ බැල්ම පවා නැතසිමයි. වචනයක් පවා නොනිම්සි. මිනු මිතමෙවිතාවේ පූජනීය පුරවරයෙන් ගෙනවිත් හදවතේ පැළ කළ බෝ පැළයක් වගේ මිනිහෙක්.

'අම්මා කාන්තට කිව්වද අම්මේ...'

'කාන්තා අපිට වඩා රවිකා ගැන දන්නවා..'

'මං ඒ මිස්සොටම වඩා දන්නවා... කාන්තාව එහෙම හිතුණා.

'හැම දෙයක්ම හරි... ඒත් අ..ම්..ම මං ගේ කපුල... මං කොහොමද...'

අම්මාට මේ හැම දෙයක්ම තේරෙනවා. අම්මාගෙ දුවෙක්ට සහෘද ... දෙන්න පුතෙක් ඒ අත්දැකීම් කොහොමද වාරගන්නේ.

'අපි එක දේකට මුණ දෙමු පුතේ.. ජීවිතේ අපි මීට වඩා දුක් කාන්දරු විඳ ගත්ත දවස් තිබ්බනේ මැණිකා..'

'කාලය නැති උනාට හිත හදාගන්න මට පුළුවන් උනා... ඒත් අද ... දේවල් නැති උනොත් ඒක හරි අමාරු වෙයි අම්මේ..'

'මොකද්ද පුතේ මට කියන්නේ..'

'... දෙලා අම්මගේ මිනිඩොත්තුවේ හිත ගහා ගන්න... ඇයට ඇහුණා.

'පු...තේ...'

'මං... රවිකට හා..රි ආදරෙයි අම්..මේ.. හා..රි ආදරෙයි... එයා නැති උනොත් අ..නේ මම නම් ජීවත් වෙන්නෙවත් නෑ අ..ම්..මේ..'

ගැහැණු දරුවෙකුගේ මුවින් ජීවිතයේ එක් වරක් පමණක් පිටවන ආදරණීයම අවංකම වචන පොකුරක් එහෙමම පිටවුනා. අම්මා මේ දුවගේ හිත අකුරුවී හරි කරුණාවකින්. ඇගේ පවා දැක් පෙත්ව හිටුණා. දිරණීය පත්තරයක් පොට මේ උතුම් කරුණාවට නමා පවා නොපමිණ ආදරේද කියලා ඇය දන්නවා.

'පත්සල් ගිහින් බාර වෙන්නම් පුතේ දේවාල ගානේ ගිහිල්ලා... පුරා කරන්නම්... මගේ රත්තරන්ට ලැබෙන දෙයක් නම් ලැබෙයි..'

'රවිකව මට ලැබුණොත් මං ලේ පෙර පෙර හරි අමාරුවෙන් ඇවිදිනවා... අ..ම්..ම ගලන්නෙත්..'

ආදරයෙන් එවැනි මහා ප්‍රාතිහාර්ය කළ හැකි බව මේ අම්මා දැන උන්නාය.

ඔහු අද සවස තමාව එක්කාගෙන යන්නේ නොහොවිද, කල්පනා සිතුවේ වාවාගත් ආශාවෙන්. ඔහු තමාව ගෙනාළේ එක්කාගෙන ගියත් ඒ රැගෙන යන්නේ ජීවිතයට සදයක් දෙන්නට මිසක ගන්නට නොවන බව ඇය දන්නවා. යුවතියකගේ ජීවිතයෙන් හැපි හැසි යොන්නවත් බැල සම්පත් ඉල්ලා සිටින සුරුවින් සිටින ලෝකයක ඔහු සෝසන් තුළේ ඇත් රාජ්‍යයක් කියා ඇයට සිතුණා.

ජීවිතයේ තිපිම දිනයක නොවිදි සුරංගනාවියකගේ ඔහු සැනසිමක් ඇයට දනෙනවා. හොඳ පිරිමියෙකු පමුණයින් සිටියදී ඕනෑම ගැහැණියක් විඳින නිර්භය ආනන්දය ඇයටත් දනෙනවා. දෛවය ගෙනාගේ දේ අහිමි කළ තමාගේ පාංතාව ජීවිතයට දෙවියන් මේ තරම් [illegible] රාජධානියක් නිමිකර දෙවි යැයි ඇය කිසිම දිනයක සිතුවේ නැ, ඒත් දෙවියන් එසේ කර තිබුණා.

රවින අද සවස කියන්නට බලාපොරොත්තු වන්නේ මොනාවාද. ඇය ඔවා ගන්නට උත්සාහ ගත්තා. ආදරය [illegible] නිසා මානුෂයකවත් අත්දකිමින් නැති [illegible] වාසියකින් මිවා ගන්නට පවා අපහසුයි. ජීවිතයේ දුකත් විත්දෙත් සතුටත් අනිවාර්යයෙන්ම ලැබෙන බවත් ඇය අසා තිබුණා. ඒත් ඒ දෙව නියමය තමාට අදාළ නැහැ කියලයි ඇය හිතාගෙන උන්නේ. දුකෙන් පසුව දුකත් ඉනුත් පසුව දුකමයි කියලා ඇය ජීවිතය ගැන හිතා තිබුණේ... අද දෛවය ඒ නියමයට අභියෝග කරනවා. හදවත ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට යමාවභ පොරහර පාන්නට සුදානමින් ඉන්නවා.

කල්පනාව එක තැන රැඳෙන්නට බැරි සෙයක් දනුණා. ඇය අද උදේ වරුවම ගත කළේ රෝද පුටුව කරකවමින් වත්ත පුරා සහ පුරා යමින්. අහිමිවීම හා නොළැබීම මැද විනාඩියක් ගෙවීම පවා අපහසු වූ අතීතයක් ඇයට තිබුණා. ඒත් අද... හදවතට එක විනාඩියකට ඉන්නට බැහැ.

ඊනාවට වඩා ළඩ යන්නෙතු කියලා හිතට කියන්නට ඇයට හිතෙනවා. ගොවාසේ දුර ගිහින් හැරෙන්න බැ කියලා පපුද හිත ඇතුළේ ඉඳන් කියනවා. පොඩිම [illegible] ගෙවන්න බැ කියලා ඇගේ හිත කියනවා. [illegible] කුම්රු යාගයත් සද [illegible] හෙලන්න බැ කියලා කල්පනාව කියනවා.

ඒත් අද හදවතට වෙනද දනෙන සිය දනෙන්නේ නැ, එහෙම වෙන්නේ නොහොවිද. රෝද පුටුවට පුංචි ඇවිල් දෙක අතර ගෙවිච්ච ජීවිතයට මෙහෙම වෙන්නේ නොහොවිද. කල්පනාව දවෙන්නට ගත්තා. ඇගේ පසුව දන්නට ගත්තා. ඇය රෝද පුටුවත් කරකවාගෙන රවීතගේ නිවස දැක්කට ගියේ ඒ නිසාමයි. ඔහු දන් යදී [illegible] ඉති යතුරු දමා යන්නේ නැ. හොරෙන්ම අරගෙන යන්න [illegible] තිබීම දෙයක් ඔහු සතුව නැහැ. ඒත් දෙවියෙකුට [illegible] දේවල් ඔහු ළඟ තිබුණා. ඒ නිසාම ඔහු වැන්නන් [illegible] ළඟට ගන්නා බව ඇය අසා තිබුණා.

[illegible] මල් වාරයට පිපුණු අඹ මල් වල හීන් සුවඳ පරිසරය පුරාම විසිරී තිබුණා. කල්පනා රවීතගේ නිවසේ දොර ඇරගෙන රෝද පුටුව ගෙදළට කරකවාගෙන ගියේ ඒ සුවඳ විඳගෙනමයි. ගැහැණු අත් දෙකකින් කළ ප්‍රියා [illegible] ඔහුගේ පුංචි නිවසේ ඉහිපි වී තිබුණා. ඔහු සමීක විවාහ වූ ගැහැණියට මේ ආදරණීය මිනිසාගේ ආත්මය පිටුපස හොරණාට වී ඉන්නට බැරි උනා ඇයි. ඇය සිතුවේ ඇඳේ හැත්තා ඔහු තමා දමා ගිය ඔහුගේ සරම උකුලට ගනිමින්.

ඇය ඒ සරම මුහුණට තබා ගත්තේ විශාල ආශාවෙකින්. [illegible] පිරිමි සුවඳින් ඒ සරම පිරී ගැහැණියක් යද [illegible] නොකියන [illegible] තිබුණා. ඇය දෙනෙතට ඉනු කුඩා කඳුළු නැඟි දෙක සිය ගත්තේ ඔහුගේ සරමෙන්මයි.

ජීවිතයට ලනාවත් තියෙනවා. කල්පාවත් තියෙනවා. කාලයක් රචනාවත් තියෙනවා. ඔහුගේ ජීවිත දැ රචනාවට අවකාශ වී තිබුණේ එවැනි ගැහැණු කතුවත්. [illegible] රචනාවත්. ඇය රවීතගේ සරම [illegible]

උකුල මත තබාගෙනම ඔහුගේ පොත් මේසය වෙතට ලං වුණා. ඒ පොත් මේසයේ වූ අපිළිවෙළේද සුන්දරත්වයක් ඇය දැක්කා. පිරිමියෙක් කොච්චර උත්සාහ කළත් ඔහු අතින් යොදාගත් දේ අවුල් වෙනවා. ඒ අවුල් බව නිරවුල් කළ හැක්කේ ගැහැනියකට පමණයි.

ඔහුගේ මේසය මත තමාගේ රෝගය පිළිබඳ වූ වෛද්‍ය වාර්තා ඇතුළත් ෆයිල් කවරය ඉහළින්ම තියෙනු ඇය දුටුවා. එය දුක ඇගේ සතුටට දනුනේ විශාල ආදරයක්. අනුන්ගේ ජීවිතවල සැප වැඩීම් තමන්ගේ කරගෙන දුක් විඳින වෙස්සන්තර ආත්ම හාමුදුරුවන්ගේ කලාතුරකින්. එවැනි ආත්මයක් සඳහාම තමාගේ කරගන්නට දෙවියන් වරමක් දේ නම්... ඇයට හිතාගන්නටවත් බැහැ.

'ළමයි කියන්නේ මොකක්ද...'

උසස් පෙළ පන්තියේදී මිතුරියකගෙන් ඇය ඇසූ ප්‍රශ්නයක් කල්පනාවට සිහි උනා.

'පාට පෙට්ටියේ [illegible] පාට මුණේ ගෑවම [illegible]... ළමයි එකක් ඒ වගේ තමා...'

මිතුරිය පිළිතුරු දුන්නේ ඇයව බදාගෙන.

'එතකොට බලියක්නේ...'

හිනාවෙමින් සිටියා ඇයට මතකයි.

'ඔව් බලියක් තමා... ඒත් ඒ බලිය හරි ලස්සනයි... අදිසිද බලියක්...'

මිතුරිය තමාට කිසි සැවමින් ඇසුවා. කියලා යංතමට ඇයට සිහි උනා.

'මන කොහොත් ඉන්නවා නම් ඇවිල්ලා අදිසිනේ බලියක්...'

අද සමාගේ මුහුණේ එවැනි ආදරණීය ආදර බලියක් ඇඳී තියෙනු ඇය දුටුවා. මිතුරිය කිව්වේ ඇත්ත. මුණේ තියෙන්නේ එක පාටක් නොවෙයි. පාට පෙට්ටියේ පාට සියල්ලම ඇගේ මුහුණේ තියෙනවා.

ඒ බලිය [illegible] කල්පයකට පසු නම් මුහුණ මත ඇන්දේ ලොව ආදරණීයම පිරිමියාගේ අත් වලින් කියලා ඇය දන්නවා. ඒ බලිය [illegible] දියාවෙද්ද, ඇයට සිතාගන්නට බැහැ.

ආදරය හදවතේ සියළු [illegible] පතුලටම ගලනවා. [illegible] සංසාරයේ සිතක බලගතුම [illegible]. ඒ [illegible] හදවත [illegible] ජීවිතයේ [illegible] හීනට නොදකුණු [illegible] අද දනෙනවා. ඒ [illegible] කල්පයක් [illegible] කරගන්නට බැරි තරම් පුණ්‍යවන්ත පරමානන්දයක්.

සිතුවිලි ගොඩ ගලන්නේ වැසි සමයක උතුරා යන රජට වැව්ස් වගේ. ජීවිතය තමින් මේ තරම් සිතුවිලි සමුද්‍රයක් හදවතේ පිරවි පිසු වගේ ඇයට නම් සිතාගන්නවත් බෑ. ඒත් මේ [illegible] මේ දිවි ගමනේ [illegible] ආත්මයට [illegible] [illegible]. ආදරය මේ තරම් බලගතු දෙවි [illegible] [illegible] ඔහු නම් [illegible] සලුව.

[illegible] වෙනුවෙන්ම කැපවූ ජීවිතයක්... ජීවිතය වෙනුවෙන්ම ඇඳවූ බලාපොරොත්තුවක්... බලාපොරොත්තු වෙනුවෙන්ම [illegible] ජීවිතයක්... තවත් වෙන්න කළින් තමාට මේ [illegible] පැලී [illegible] සියල්ලත් ඇයට සිතුණා. [illegible] වූ සමහරුන්ට එසේ වූ බව ඇය අසා [illegible].

රට්තසක් [illegible] මුලින්ම මේ පුංචි ගෙදර [illegible] දවස ඇය මතක් කළා. ජීවන හද අම්බරය පුරා [illegible] එලියක් ඇඳුනේ එද. ඒ [illegible] ඔහුගේ [illegible] සිහි උනා. ඒ බැල්ම අභිංසක ලෙද, [illegible] ඇයට [illegible] හමුවීම දෙවියන් විසින් [illegible] කියලා දන් ඇයම හිතෙනවා.

ඔහු ජීවිතය ජය ගන්නට [illegible] පුංචි නිවසේ [illegible] ගෑස් ලිපක් [illegible] වල [illegible]

මිනිසෙක් මේ සියල් දේ කළා කියලා ඇය දන්නවා.

'පුතා ඊයේ රෑට කෑවේ මොනවාද...'

ඔහුටත් පුතාටත් කෑම හදන්නට බාර ගන්නට ප්‍රථම දවසකදී ඇය මාලන්ගෙන් ඇසුවා.

'තාත්තා පාන් කපලා සොසේජස් එකක් දුන්නා... බ..ට..ර් ගාලා...'

'සාන්ති මොනවද කෑවේ...'

ඇයට දැනගන්නට ඕනා උනේ එයයි.

'සාන්ති නම් හදන් එකෙ පාන් දාලා කෑවා...'

එද පසුව ඇවිලී ගිය වේගය ඇයට සිහිඋනා. මේ ආදරණීය මිනිසාට ඒ මට්ටමට ඇද දමූ ගැනු කිසි කෙනෙක් ඇයට එදත් විශාල කෝන්තියක් හට ගත්තා. ඔහු එයින් අනතුරු දකිය හැකි පිරිමියෙක් නොවන බව ඇයට එදත් හිතුණා. අද ඊට වඩා හිතෙනවා.

'මගේ ගෙදර මුළුතැන් ලියටම කොණ ගහලා කල්පනා... කලම්බ ගහලා හදන්න බෑ...'

අතීතයේ දවසක ඔහු ඔහුගේ ජීවිතය පිළිබඳ ... ඒ විදිහට. ජීවිත වකාලයට කලම්බ හොයන මුළුතැන් ලියනට දැගන්න බැරිද කියලා එද ඇයට අහන්නට හිතුණා.

'එ..සී..ල් ලස්සනද...'

එහෙම කියද්දී ඔහු හිනාවුනේ මහා දුක්කර විදිහට.

'එයාට හරි ලස්සනට පෙනිච්ච කාලයක් තිබුණා කල්පනා... මිනිහෙක්ට එයාගේ වයිෆ්ට කොහොමත් ලස්සනට කමයි පේන්නේ... ඒත් එයා ලස්සනට ආදරේ කරන්න දන්නේ නෑ... මගේ පසුපෙ දත් හිතෙන්නේ මට ලස්සන වයිෆ් කෙනෙක් උන්නා කියලා නොවේ...'

'එහෙනම්...'

'කැත ගෑණියෙක් පසුපෙ කැත කළා වගේ හැඟීමක්...'

කල් පැල්ලම්පව ඔහුගේ පසුපෙ ඇති ඒ අඳුරු සිත්ත සදහය මැකිය හැක්කේ ඊටත් වඩා ප්‍රබල ආදරණීය පිරිමහිමින් ... එවැනි සිත්ත ... කමා සතුට ... යුවතියට තවමත් එය සිතාගන්නට බැහැ.

'අ..ම්..මේ..'

තමා පිටුපස සිටගෙන උන් අම්මාට දත කල්පනා ඇගේ උකුලේ වූ ඔහුගේ ජරම පොඩි කර ගත්තා. කිසිදු පුතුණුවක් ... නොමැතිව යුවතියක් මේ තරම් ලස්සනට ආදරය කරන්නේ කොහොමද කියලා තවමත් මේ අම්මාට සිතාගන්නට බැහැ.

'මේ... පොත් මේසේ අස් කරලා තිබ්බා අ..ම්..මේ..'

දියණිය ... කරන්නේ ඔහුගේ පොත් මේසයද... නොවේනම් හැම ... ප්‍රේමදාස මහත්මිය ... රටිකගේ පොත් පත් ... කියා.

'... හයියෙන් ... එකොත් පොත ලියවන මේ පුංචි පුටුවට ඉදගනනේ අම්මේ...'

කල්පනා කිව්වේ කුඩා මේසය සමීපයේම වූ පුටුව පෙන්වමින්. අම්මා කිසිවක්ම කිව්වේ නැහැ.

'පුතේ ගිහින් උදේට මොනවා හරි කන්න... මත් තවම කෑවේ නෑ...'

'බඩගින්නක් නෑ අම්මේ...'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය කිසිවක් නොකියා දියණියගේ හිස සිඹිමැද්ද. 'අංගුරුවන් සරණයි' ඇයට ඉබේටම එහෙම කියවුණා.

ජීවිතයයි

ප්‍රථම වරට අද පන්තියේදී රවිකට ඔහාස එක හැතාක තියාගන්නට බැරිවුනා... [illegible] ඒකාග්‍රතාවයක් නැතුව ඉගැන්වීම කරන්න අමාරුයි. [illegible] හදවතේ ඇඳැදිලි චිත්‍රයක් අඳින්නට [illegible] වන්නේ ඔහුගේ හදවතද පැහැදිලි පුවතොත් [illegible] ව්‍යායාමයක් ගෙන පාඩම කරන්නට හිත එකඟ කර [illegible] ලැජ්ජාල් අඳින ඉල්ලුම් සැපසුම් වනු අපරිමිත [illegible] කල්පනාවි නොනවතින්නට උනා.

එවන් මොහොතක ඔහුගේ මුවඟට අභිනව කසරිල්ලක් එනවා. තම ආදරණීය ගුරුතුමාගේ නැම් ඉරියව්වක් දෙසම බලා උන් අවංක ගෝලයන්ට ඔහුගේ මුහුණේ ඇඳි ඇති පෙරහැර අපූරුවට දකගන්නට පුළුවන් උනා.

සිසුන් පන්සියක් පමණ උන් පංතියේ මැද පෙළ සිසුන් දෙදෙනෙක් තමාට පෙන්වමින් කුමක්දෝ කියනු ඔහු දක්කා. රවික පාඩම නවතා ඒ සිසුන් දෙදෙනා දෙස බැලුවේ ඉවසිල්ලෙන්. පන්තියම මොහොතකට නිහඬ වූයේ පුදුමාකාර ලෙසින්.

'සිය මැද පෙළියේ කම්ල් අද්දරආරච්චි වගේ ඉන්න ප්‍රෙඩී සිල්වා වගේ ඉන්න පුතයි නැගිටින්න...'

ඔහුගේ කතාවට මුළු පන්තියම එක වරක්ම නිහඬ උනා. සිසුන් දෙදෙනා නැගිට්ටේ ඒ [illegible] අපරාධ සිතකින් එකඟ කරමින්.

'දැන් කියන්න පුතේ මොකාද සර්ව පෙන්නලා කිව්වේ කියලා...'

සිසුන් දෙදෙනා එකිනෙකාගේ මුහුණු දෙස බලමින් අසරණව හිනා උනා.

'අපි විතරනේ ඉන්නේ කොල්ලෝ... කියන්න...'

'නෑ... සර් මු..කු..ත් නෑ...'

එක [illegible] කිව්වා. රවික ඒ කතාව විශ්වාස කළේ නෑ...

'ඔන්න [illegible] ඔයාලා ඔච්චර බොරු කියනවා... මං ඔයාලට [illegible] දේම කරනවා... ඔයාලා මට බොරු කියනවා...'

ඔහුගේ කතාවට හැම සිසුවෙක්ගේම සද්දය උණු උනා.

'මං නෙ..මේ ස..ර් මෙයා තමයි කි..ව්..වේ...'

රවික ෆ්‍රෙඩී සිල්වා වගේ යැයි කීපු සිසුවා සිහිකුරු උන්නා.

'පාඩා දෙන්න පුරුදු වෙන්නෙපා පුතේ... හරි ඔයා කියන්න...'

අනෙක් සිසුවා ඔළුව නැමුවා.

'සර් මට බනියි...'

'බනින්නේ මං නොවේ පුතේ...'

'මං කිව්වේ ස..ර්...'

'ඔව්...'

'සර් අද හරි ලස්සනයි කියලා... ආයු වෙලාවේ ඉඳලා සර් බිලැක් බෝඩ් එකට හිනාවෙනවා කියලා...'

ඔහු ලැජ්ජාවෙන් දෑස් බිමට හර කර ගත්තා... ඔහු කියන්නේ

ඇත්ත කියලා රවීන දන්නවා. ඒ සිසුවා සාමාන්‍ය පුද්ගලාකාර ලෙස නිරීක්ෂණය කළ දරුවෙක් කියලා ඔහුට හිතුණා.

'හරි පුතේ ඉඳගන්න...'

රවීන පරාජය බාර ගන්නා. ඒත් ඔහුට ඔහුගේ සිතාතැවුල් නවත්වාගන්නට බැහැ. රවීන පුද්ගලාකාර ලෙස සිසුන් පන්තිය දෙනෙකුගේ දෑස් මැද අසරණ උනා.

'මේ පොල්ලා කියන්නේ ඇත්තද ළමයි... මං කවදාක් හිනාවෙච්චිනේ ඔයාලට ඉගැන්නුවේ...'

ඔහු සිසුන්ගෙන් ඇහුවේ පොඩි දරුවෙක් වගේ.

'ඒ වුනාට සර් අද වැඩිපුර හිනාවෙනවා...'

තවත් සිසුවෙක් හිමිහිට කිව්වා.

'මං ඔයාලට බොරු කියන්නෑ ළමයි... අර පුතා කිව්වේ ඇත්ත... අද මගේ ජීවිතේ හරි සතුටු දවසක්... ඔයාලට හිනාවෙච්ච ඉගැන්නුවේ ඔයාලගේ සර් පසුගිය අතීතෙම අඩ අඩා ජීවිතේ ගෙවපු මිනිහෙක්... මේ ලෝකය දරුවනේ ඔයාලා වගේ අහිංසක නෑ... හරිම නපුරුයි... මං දරුවනේ කඩා වැටෙන්න පුළුවන් පල්ලෙහාම අඩියට වැටිච්ච මිනිහෙක්... ඔයාලා වගේ අහිංසක දරුවෙක් මගේ ජීවිතේ එක පැත්තක් එළිය කළා... ඒත් තවත් පැත්තක් තනිකර තිබ්බේ අඳුරේ...'

මේ ආදරණීය ගුරුතුමාගේ ජීවිත පාපොච්චාරණය අසා සිසු සිසුවියන් සියල්ලෝම බලා උන්නේ හුස්මක් වත් නොගෙන. සිසුන්ගේ දෑස්වල කඳුළු තිබුණා.

'මීට අවුරුද්දකට කලින් දරුවනේ මං මගේ පුතාට බනිස් ගෙඩි දෙකකුයි කිරි පැකට් එකකුයි අරගෙන පුතාවත් වඩාගෙන තනිව කතියම ගාල්ලේ ඉඳලා ඉන්ටර් සිටියෙන් කොළඹ ආවේ... එද ඔයාලගේ සර්ගේ මූණේ අද වගේ හිනාවක් තිබ්බේ නෑ... පිටකොටුව නැවතුමෙන් බහිද්දී එතන ඉඳලා ජීවිතේ කොහොමද

පටන් ගන්නේ කියලා මට හිතා ගන්න බැරිවුනා...'

රවීන දෑස් බිමට යොමු කරගෙන කියවගෙන ගියා. මුළු පන්තිය පුරාම තිබුණේ අද නිශ්ශබ්දතාවයක්.

'ජීවත් වෙන්න අමාරුම උනොත් කොහොමද පුතේ ජීවිතේ දිනා ගන්න පුළුවන්... ඒත් මගේ පුතාවත් මරාගෙන මට මැරෙන්න බෑ... මට කොහොමත් හරි ජීවිතය පටන් ගන්න හිත උනා... ඇවෙන්න ආවින් අවන්හලේ කඳුළු බිම කරගෙන ඉන්න මට සිද්ධ වුණා... එහෙම දෙවිල් ජීවිතේ වෙනුවෙන් දරුවනේ... දෙවියෙ මිනිස්සුන්ට කුඩු කරනකොට කුඩු කරන්නේ දුවිලි ඇඟ වෙන විදිහට... ආයෙත් ඒ කුඩු වෙච්ච කෑලි එකතු කරගෙන ජීවිතය පටන් ගන්න හරි අමාරුයි...'

ඔහු අත්වලින් මූණ වසාගෙන පළමු පෙළ බංකුවෙන් මත ඉඳගත්තා.

'මම ... ජීවිතේ කුඩු වෙච්ච කැබිලිව කෑලි එකතු කරගන්න ... එක්කෙනෙක් මට මගේ ජීවිතේම අනුලලා ගොතලා දුන්නා... ගාල්ලෙන් එද්දී මගේ පුතාට අම්මා කෙනෙක් හිටියා... ඒත් ගාලු උසාවියේදී ඒ අම්මා සදහටම ඒ පුතාටයි පුතාගේ තාත්තාටයි දික්කසාද කළා...'

සිසුන් දෙනෙක් පොඩි කළා... ගුරුවරයෙක් මෙසේ තම ආත්මීයම අවංකව ප්‍රකාශ කරයි කියලා ඔවුන්ට අදහා ගන්නට බැරිවුනා.

'මායි මගේ පුතයි පුංචි කුලී ගෙයක ජීවත් වෙන්න පටන් ගත්තා... හා..රි අමාරුයි... මටත් පාඩුයි... පුතාටත් පාඩුයි... ඒත් අපි දෙන්නා දෙන්නට දෙන්නා දුක වහගෙන ජීවත් උනා... ඔයාලගේ සර් මේ ලොකු එකෙන් පොත ලිව්වේ ඒ පුංචි ගෙදරදී... මහා රෑ ඇහැරගෙන...'

රවීන සිසුවෙක්ගේ පොත් මිටියේ තිබූ තම ආවර්ජන විදහා පොත ඔසවා සිසුන්ට පෙන්නුවා.

'මං අමාරුවෙන් නැගිටිද්දී එක්කෙනෙක් මගෙයි මගේ පුතාගෙයි වාටි නැරකී හැරයි අපේ ජීවිත වල සිහින ලොකුම අඩුව පිරෙව්වා... ඒක පුරවන්න අමාරු බිලුක්ක් එකක්... පුතාලා මට කියන්න මගේ පුංචි පවුල ජීවිතේ මට එහෙතු කරලා දුන්නේ එයා තමා මගෙයි මගේ පුතාගෙයි ජීවිතේ සිහිවෙලට නැඟුවේ එයානම් මටත් ජීවිතයක් තියෙනවයි කියලා ඔප්පු කරලා පෙන්නුවේ ඒ අක්කා තමා මං මොකක්ද එයාට දෙන ප්‍රසාදට එක...'

ඔහු ඒ ප්‍රශ්නය අසා සැහෙන වෙලාවක් නිහඬව උන්නා. සිසුන් බොඳවූ නුවන් මැද බොඳ වෙන ඔහුගේ රුව දෙව්ලියක් කියා හඳුනාගන්නට උත්සාහ කළා.

'ඔයා කියන්න පුතේ සර් මොකක්ද කරන්න ඕන...'

රවීන ඔහු දෙසම බලා උන් සිසුවෙකුගෙන් ඇසුවා. සිසුවං නැගිටිවටි පිළිතුරක් හදාගෙනයි.

'ස..ර්.. ස..ර්... ඒ.. අක්කට මැරි කරන්න සර්...'

ඔහු මුළු පන්තිය හරහාම දැස් ගෙන ගියා... සිහිබෝ ඒ පිළිතුරමයි.

'ක..ම..ක් නැද්ද...'

මුවනට නගාගත් අභිංසක සිනහවක්ද සහිතව ඔහු ඇසුවා.

'වෙන කරන්න කිසිම දෙයක් නෑ... ස..ර්...'

'මං එහෙනම් බඳින්නද...'

'බඳින්න සර්...'

මුළු පන්තියම එකම විටක නෑ ගසා කිව්වා. ඒ හඬ කුණාටුවක් වගේ ඔහුගේ කණ පසුවේ වැදුණා.

'ඒ අක්කට ඇවිදින්න බෑ කියලා මං කිව්වොත්... ඒ අක්කා ඉන්නේ වීල් චෙයාර් එකක කියලා මං කි..ව්..වො..ත්...'

ඔහු සිසුවියන්ගේ දැස් උඩ ගියා. මේ අසාමාන්‍ය සඩගුම් ප්‍රශ්නය හමුවේ දැනෙයි විලැති සිසුන් දඩි ලෙස අසරණ උනා.

සිසුන් එකිනෙකා වෙන වෙනම කල්පනා කළා. තම ආදරණීය ගුරුතුමාගේ ප්‍රශ්නය තම ප්‍රශ්නය කරගෙන ඔවුන් හිතන්නට ගත්තා. රවීන බණ්ඩාර නම් වූ ගුරු පියාණන් කෙතරම් බොහෝ ආත්මීයක්දැයි ඔවුන්ට වැටහුණේ එවිටයි. ඔහු මනුස්සකම ජීවිතයෙන් ඔප්පු කරන්නට හදනවා කියලයි ඔවුන්ට සිතුනේ.

'මට උත්තරයක් ඕන පුතේ...'

රවීන පන්තියේ කෙළවරට ඇමිණ නිහඬවම ප්‍රශ්න පත්‍ර මිටිය පුරවන්න ගත්තා. ඔහු එය එක පේළියකට දකුණු බැගින් බෙදාගෙන ගියා. මුළු පන්තිය පුරාම අසාමාන්‍ය කුසු කුසුවක් ගලා ගියා. විනාඩි විස්සකට පමණ පසු රවීන මයික්‍රොෆෝනයත් ගෙන වේදිකාවට නැග්ගා.

'මට උත්තරයක් දෙන් නැද්ද දරුවනේ... මං ඒ අක්කව බඳින්නද...'

'... බඳින්න සර්... සර්වයි ඒ අක්කවයි අපි බලාගන්නම් සර්...'

සිසුන් එක රොත්තට නෑ ගසා කිව්වා. ඔහු කළු ලෑල්ල දෙස බලාගෙන බොහොමක් නිහඬව උන්නා.

'මං ඒ අක්කව බඳින්න තීරණේ කරලා ඉරවයි පුතේ... ජීවිතේ දෙවෙනි පාරට මියාලාගේ සර් ඉපදෙන්න යනවා...'

'අපි සර්ට මුළු හදවතින්ම සුබ පතනවා... සර්ට කවදාවත් වරදින්නේ නෑ...'

එක සිසුවෙක් නැගිට කිව්වා.

'හැබැයි සර් අපිවත් වෙඩින් එක කියන්න ඕන... සර් අපිට කිව්වේ නැතත් අපි එනවා...'

රවීන මනෝජ්ඤ සිනාවක් මුව රඳවාගෙන ඔහු මුලින්ම නැගිටිට වූ සිසුන් දෙදෙනා වෙත ගියා.

'දැන් තේරෙනවද සර් අද හිතාගෙන ජීවිතේ ඇයි කියලා...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

සිසුන් දෙදෙනා අභිංසකව හිස වැනුවා. ඔහු ඔවුන් දෙදෙනාගේ හිස අතගා ඉන්දෙව්වේ පුදුමාකාර ආදරයකින්. දෛවය නරක් වනවිට සියල්ල නරක් වෙනවා. එලෙසම දෛවය හොඳ වන විට සියල්ලම හොඳ වෙනවා.

ඒ මොහොතේම වාගේ ප්‍රශ්න පත්‍ර මිටිය උඩ තිබූ ඔහුගේ සෙලියුලර් දුරකථනය නාද වෙන්නට ගත්තා. රවීන එය සුරතට ගෙන පන්තියේ කෙළවරින් පිටත කොරිඩෝවට ආවා.

'අන්තාගෙන් කෝල් එකක්...'

කවටකාර සිසුවෙක් හෑ ගසා කියද්දී මුළු පන්තියම ආදරණීය ලෙස සිනාසුනා.

ඇත්තටම ඒ ඇමතුම ආවේ ඇයගෙන්. ඔහුට මොහොතක් කතා කර ගන්නට බැරි උනා.

'ඇ..යි කතා කරන්නැත්තේ... පන්තියේද ඉන්නේ...'

කල්පනා බියෙන් වගේ ඇහුවා.

'ඇහෙනවා නේද සද්දේ... අන්තාගෙන් කෝල් එකක්ලු...'

'කවුද අන්තා කියන්නේ...'

'ම..යා..ට...'

'ම..ට මාව කොහොමද ළමයි දන්නේ...'

'මං උන්ට ඔයා ගැන කිව්වා...'

ළමයින්ට මං ගැන මොනවද කිව්වේ කියලා අහන්න ඇයට සිතුණා.

'කී..ය..ට..ද එ..න්..නේ...'

'තව පැයකින්... ලැස්ති වෙලාම ඉ..න්..න...'

'ඇ..යි කො..හෙ..ද.. යන්නේ ර..වී..න...'

ඇය තතනමින් ඇසුවා. ඔහු හාත්පස පරිසරය දෙස බලාගෙන සිනාසුනා.

'කො..හෙ..ද ඔයාට යන්න ඕ..න...'

'ස..න්..ත බැහේ... එක්කගෙන යමයි ය..න්නෙ..න...'

'මං ඔයාව ඔයා හිතන්නෙවත් නැති දුරකට එක්කං යනවා...'

'ගො..ඩා..ක් දුර...'

'ඔව්... සෑහෙන්න දුර...'

'ආපසු මං එන්නේ කොහොමද...'

'ඒ ගමන එන්නේ නෑ... යන්න විතරයි තියෙන්නේ...'

වැඩි දෙයක් කියන්න ඔහුට ලෝබ සිතුණා.

'වෙනිම කලිසමයි සුදු ටී ෂර්ට් එකයි මැදලා තියන්නද...'

'හා... මං ඉක්මනට එ..න..වා...'

ඔහු දුරකථනය විසා එකවර පන්තියට යා ගත නොහැකිව කොරිඩෝවේ ටික වේලාවක් උන්නා.

'සර් ... මිස් මං හම්බයි...'

සිසුන් කියන කතා ඔහු අසා උන්නේ සතුටින්. ඔවුන්ට වැරදි දෙයක් නම් කිව්වේ නෑ කියලා ඔහුගේ හිත දන්නවා.

'එහෙනම් ඒ කසාදේ කැඩෙන්න නම්යි...'

'නෑ පුතේ ඒ කසාදේ තව ආත්ම කණනකට කැඩෙන්නේ නෑ'

ඔහුට හෑ ගහලා එහෙම කියන්න හිතුණා.

පන්සියයි නිමා වීමෙන් පසු රවිකා ඉසව්වෙන් ගෙදර යන්නට ප්‍රශ්න පත්‍ර ටික එකතු කර ගත්තා. සිසුන් සිනහව ගියේ ඔහු වෙත ආදරණීය සිනාවක් පාලා. [illegible] මංගලම් කියන්නට වගේ.

'ඊසාත් ජය සිරි මංගලම්... අපේ සර්ට [illegible]...'

පන්සියයේ සිසුවෙක් කළු ලෑල්ලේ එහෙම ලියා ගොස් තිබුණා. මේ දවස්වල ජීවිතයේ වෙන යොමුවක් දේවල් හරි ලස්සනයි කියලා ඔහුට සිතුණා.

මුළු පන්තියම ගියත් එක් සිසුවියක් රවිකා ළඟ නතර උනා. රවිකා ඇයව දුටුවේ දේශන ශාලාවේ විදුලි පංකා වසා දමා තිස් බංකු අතරින් බේරී බේරී එද්දී.

'ඇ..යි පුතේ...'

ඔහු ඇසුවේ කරුණාවෙන්. සිසුවිය නතර වෙන්නට ඇත්තේ විෂය ගැටලුවක් නිරාකරණය කරගන්නට කියලයි ඔහුට හිතුනේ.

'ස..ර් චුට්ටක් කතා කරන්න...'

ඇය බාගෙට අහිංසක විදිහට කිව්වා. රවිකා හිනාවුනා.

'අද නම් පුතේ මට විසක් වෙලාවක යන්න තියෙ... කමක් නෑ පුතා ඉඳගන්නකෝ...'

ඔහු ඇයව අසල වූ පුටුවක වාඩි කරවා ගත්තා.

'සර්ගේ බැඩි කරන අක්කා අත්තටම අර විශේෂයිද...'

රවිකා හිනාවුණේ හරි සැහැල්ලුවෙන්. ඒක ඒ තරම් ඔහුට පුදුමයක් ගෙනාවේ.

'නැහැ පුතේ... මෙතකින් පල්ලෙහා එයාගේ පණ නෑ... වීල් චෙයාර් එකේ තමයි ඉන්නේ...'

'මගේ මල්ලිත් එහෙම සර් හිටියේ... අවුරුදු හතකට ඉඳලා මං මගේ මල්ලියාව පොඩි රෝද පුටුවේ තියාගෙන තමයි එයත් [illegible] ගියේ... මගේ පුංචි කාලෙම ගෙදරකින් මල්ලිම රෝද [illegible]...'

[illegible] පොම් ගිහින්. හොඳ දරුවෙක් කියලා ඔහුට හිතුණා.

'අවන්නතය පුතේ... දැන් මල්ලි කෝ...'

'මල්ලි සර් දැන් ඇවිදිනවා... මේ පාර ඕලෙවල් ලියනවා...'

රවිකාගේ උනන්දුව වැඩිවුනා. පුංචි කාලයේ පටන් ආබාධිත වූ දරුවෙක් අද ඇවිදිනවා.

'මල්ලි උපතින්ම ආබාධිත ද හිටියේ...'

'නෑ සර් අවුරුදු හතේදී මල්ලියව ඉස්කෝලේ බිල්ඩින් එකකින් වැටුණා... එදා ඉඳලා...'

'හරි පුතේ... දැන් කියන්න එයාගේ මල්ලියව සනීප කළේ කොහොමද කියලා...'

ඔහු ඇසුවේ විශාල ආශාවකින්.

'මං නැවතුනොත් සර්ට ඒක කියන්න තමයි... අපිට කොළඹවල්

ලොකු දෙයක් තිබ්බා සර්... කන්නා ඒක විකුණලා මල්ලියාව ඇමරිකාවට එක්කං ගියා...'

'සනීප උනා...'

'ඔව් සර්... මට හරිම පුදුමයි... පළවෙනි පාර මල්ලියව චෙක් කළා දෙවෙනි පාර ඔපරේෂන් එකක් කළා... අන්තිමට මාසයක් විතර ඇමරිකාවල හොස්පිට්ල් එකක මල්ලි ඇඩ්මිට් කරගෙන ට්‍රීට් කළා...'

'ඇත්තටම පොඩි එකා දැන් ඇවිදිනවද...'

'මටත් ඒක අදහගන්න බැරි උනා සර්... අද මල්ලි [illegible] වෙනිම කලිසම එකෙම ඇඳලා චෙක් සූස් දාලා යද්දි මට මතක් වෙන්නෙම මං මල්ලිව වීල් චෙයාර් එකේ තියාගෙන මිදුලේ ඇවිද්දවපු හැටි...'

'අනේ පුතේ මං කොහොමද කව විස්තර දැන ගන්නේ...'

'සර් අක්කාවත් එක්කගෙන අපේ ගෙදර එන්න... කන්නා හැම විස්තරයක්ම සර්ට කියයි... මං අදම කන්නාට [illegible]... කන්නා ගොඩාක් ආසාවෙයි උදව් කරන්න... කන්නා [illegible] මල්ලි වෙනුවෙන් දුක් වින්ද...'

'හරි පුතේ මං කොටම ඔයාලගේ ගෙදර එන්නම්...'

'ඉස්සර ගේ විස්කනේ සර්... දැන් අපි ඉන්නේ පුංචි ගේක... සර්ට හොයාගන්න හරි ලේසියි...'

සිසුවිය තුඩා කොළ කැබැල්ලක ලියූ ඇගේ ලිපිනය ඔහු අතට දුන්නා.

'ඔයා මට කළේ ලොකු උදව්වක් පුතේ...'

ඔහු අභිමානයෙන් කෙරව ඇගේ හිස අතගාලා කිව්වා.

'ඒක මොකක්ද සර්... සර් අවංකව අපිත ගැන හැම දෙයක්ම කියපු නිසයි මටත් මේක කරන්න පුළුවන් උනේ... යන්නම් සර්...

බුද්ධ සරණයි...'

'බුද්ධ සරණයි...'

අවංකකම... ඒක මහා [illegible] කියලා ඔහුට හිතුණා. ඇයව සනීප කරගන්න පුළුවන් කියලා ඔහුණ හිතායක් තොහම කියලා දැන් රවිත දන්නවා.

ළඟ ළඟ එන සිංහල අලුත් අවුරුදු නිවාඩුවේ ඇයව විශේෂ රෝහලකට රැගෙන යනවාමයි කියලා ඔහු හිතාගත්තා. එසේ අහිංසක ජීවිත අරමුණක් වෙනුවෙන් දුක් විඳින්නට ඔහුගේ ඇත් හිතම සැදී පැහැදී උන්නා.

රවිත පන්තිය [illegible] ශ්‍රී විලරයන් ගෙන මහන්සියට හිස ඉහළට කරමින දෑස් පියාගත්තා. [illegible] අඳුරු හිතායක රස්නය ඔහුගේ [illegible] දුවනවා. සෙල්ලුලර් දුරකථනය නාද වෙද්දී ඔහු ඒක [illegible] තියාගත්තා.

'මචං [illegible]...'

'[illegible] මචං... කොට ඉඳලා පිලිවෙලකට ගේමට යනවා...'

ඔහු එසේ කිව්වේ ඔහු ජීවිතයේ ගත් තීරණය ගැන සිව රෝහණ දන්නවා. මිනිස්සු හැමෝම තීරණ ගන්නවා. ඒත් කවුරු ගත් තීරණයක් ගැන මේ තරම් ආත්ම විශ්වාසයෙන් භක්තියෙන් කතා කරන මිනිසුන් ඉන්නේ ඉතාමත්ම ටික දෙනයි. රවිත බණ්ඩාර ඒ ගොඩේ ඉහළින්ම උන්නා.

'සුබ පැතුම්... සුබ පැතුම්...'

රෝහණ කියාගෙන ගියේ සතුට පිරුණු කරුණාකර හඬින්.

'මචං කතා කළේ...'

'දෙවෙනි පන්දහසුත් පොත් [illegible] මේ දැන් ගියා...'

'දෙවෙනි පන්දහසුත් [illegible] එකෙහුයි ගොඩගේ එකෙහුයි ඇවිත් කොළඹ දයාවංශ ජයකොඩි එකෙහුයි [illegible] දෙක තියෙනවා... අරන් පලයන්...'

අරන් ගියා... මගේ අතේ වෙන් දෙක තියෙනවා.

ඔහුගේ මුවගට සැනසුම් සුසුමක් ආවා.

'ආන්දහක් විතර ගියා...'

'අහගනින් මචං ඊළඟ පුදුම හිතෙන දේ...'

'මොකක්ද...'

'අධ්‍යාපන අමාත්‍යාංශයෙන් අද උඹේ නමට ලියුමක් ආවා... ඒක පුස්තකාල පොතක් කරලා... ලංකාවේ හැම ඉස්කෝලෙකටම පොත් දෙක ගානේ ගන්න යනවලු... උඹ දන්නවද පොත් කීයක්ද කියලා...'

'නෑ...'

'පොත් අටදහක්...'

අද මේ ජීවිතයට ඇද වැටෙන මල් පොදය ඇගේ වාසනාවට වැටෙන දෙයක් කියලයි මනුට හිතුණේ.

'උඹ ඇත්තටමද මචං කියන්නේ...'

'ඔව්... කොරුනාම ඇවිත් ලෙටර් එක බලපන්... කොහොමද වගේ පෝස්ටරයක්... එලකිරි නේද...'

'උඹ මං ගැන කියපු හැම දෙයක්ම හරියනවා මචං... උඹට මගෙන් මොනවද ඕන...'

'යාළුකම කියන්නේ මචං පැණි වගේ ඇලෙන දෙයක් නොවෙයි... වතුර වගේ පිරිසිදුව ගලා යන දේකට... මට මොනවත් එපා රසිකා... උඹේ පිටිපස්සේ මං ඉන්නවා කියන හැඟීමම මට ඇති... මොකද කියන්නේ පොත් දහ දාහක් නහන්න ගමුද...'

'උඹේ කැමැත්තක්...'

'මේ උඹේවත් මගේවත් කැමැත්ත නෙමේ මචං... උඩ ඉන්න කෙනාගේ කැමැත්ත... අද කෙල්ල එක්ක කොහෙද යන්නේ...'

'කොහේ හරි නිදහස් තැනකට...'

'එහෙනම් අඩියි... මං ප්‍රේමලාල් අයියේ කාර් එක එවන්නම්...'

'උඹට කරදර කරන්න හොඳ නැති නිසා මං නිව්වේ...'

'අපි කැමැත්ත කරන්නේ අපේ වගේ ඉන්න අයට කරදර කර

කර ඉන්න එකාම කම්මැලි නෑ... දිවයින පත්තරෙන් උඹට කතා කරයි... ඉන්ටවිව් එකකට වෙලාව දීපන්... කවි රූපවාහිනියෙන් අනිල් කියලා කොල්ලෙක් කතා කරයි... ඒකත් වෙලාවක ඒ දෙන්නම එකටත් පලයන්... මේ ටීවී චැනල් වල නාලියන්නේ මිස්සු පොරවල්... උඹිලා වගේ කඩුල්ලේ උපන් මිනිස්සු කමයි ඒවලට ගන්න ඕනා... භය වෙද්දී මං වාහනේ එවන්නම්...'

රසික ටෙලිෆෝන් දුරකථනය දෙස බලාගෙන සිනාසුනා. මනුට සත්තියේ ළඟින් කළ ශ්‍රී දේවිල් සිහිලත... වාසනාවන්ත කාලයේදී නම්බුවෙන වලස් ඇවට පවා හොඳයි කියලා මනුට හිතුණා.

නිවසේ ගේට්ටුව අසලින් ශ්‍රී වීලරයෙන් බැස්ස මනු ශ්‍රී වීලර් රියදුරුට [illegible] මුදල් පෑවා. රුපියල් දෙසීයක් උන්නද මනු ගත්තේ රුපියල් [illegible] විතරයි. රසිකට පුදුම හිතුණා.

'මීට [illegible] වඩා [illegible]න්නාවන්නේ වෙන ශ්‍රී වීලර්...'

'සර්ගෙන් එහෙම ගන්න බෑ සර්...'

'ඇ...යි...'

තාත්තාදුනනා ශ්‍රී වීලර් මනුස්සයා සිනා උනා.

'මගේ දුවක් ඉගෙන ගන්නේ සර්ගේ පන්තියේ... දුව සර් ගැන ඇවිත් කියන ඒවා අහද්දී සර්ගෙන් මේ රුපියල් සීයක් ගන්න බෑ... යන්නං සර්...'

ගුරුකමට ලැබෙන ගෞරවය ආදරය කොහොමද, ගුරුවරයෙක් වීම පිළිබඳව... ආදරණීය කෙල්ල නාලටින් රසක් ඇදීම පිළිබඳව රසිකාගේ හිතට විශාල සතුටක් ආවා.

සසුමල් කුමරුන් හද මනාඩවිනාවට කුසුම් පැකකින් එවන කුරු සපුමල් කුමරිය කෙරේ පුමුවේ කල්පනාමනට දොරකඩ බලා උන්නා. ගේට්ටුවේ පලු දෙක දෙපසට වී මනුගේ මුහුණ ඒ මැද ඇදෙද්දීම වගේ කල්පනාවේ දොහොලොහාර ජීවිතයේ එක් වරක් සිතාවක් ආවා. මනු මිදුල පමණක් යුවතියකට එන ආකාරයේ

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

සැඳින් පියවර මැන මැන ආවේ ඒ සිනහවේ පාට පසුපසින් ඇඳගෙන.

ටිකෙන් ටික අඩියෙන් අඩිය පියවර තිය ඔහු ළඟට එද්දී ඇයට බදාගන්නට බැරි උනා. ඔහු මේ වෙන්නේ මහාමේරු පර්වතය තරම් අති දැවැන්ත ජීවිතයක් තමාට උරුම කරගෙනද.

ඔහුත් සමඟ ඔහු කියනා තැනකට යන්නට අසරණ යුවතිය අසුරුවට හැඩවී උන්නා. කහ පැහැති බොට් මැවුණු සිල්ක් සායක් රතු බ්ලවුසයක් ඇඳගෙන ඇය උන්නේ පුංචි මේක් අප් එකතුන් මුහුණට දමාගෙන. බලාපොරොත්තු හා සිහින වලින් කැටයම් කර සිටියදී යුවතියගේ මුහුණ කොතරම් ලස්සනද...

ඔහු ළඟටම ආ පසු ඇය ඔහු අත තිබූ විශාල පුෂ්ප පඩු මිටිය අතින්ගෙන උකුලේ තබා ගත්තා. රවීකට දෙයක් කියන්න එනවා. ඇයටත් එවැනිම දෙයක් කියන්නට එනවා. දෙදෙනාටම කියවෙන්නෙත් නෑ.

'ම..හ..ත්..සි..ද...'

පුෂ්ප පඩු ටික උකුලේ තබාගෙන එවා පිළිවෙලකට අසුරු කරමින් ඇය ඇසුවා.

'වෙනද නම් මහන්සියි... ඒත් අද පොඩ්ඩක්වත් මහන්සි නෑ...'

'ඇ..යි ඒ...'

යුවතියගේ කටහඬ එන්නේ අඳුරු ධාරාවකින්. හරියට ඈතින් එන කටහඬක් වගේ.

'සමහරු දුක්කහම එහෙම මහන්සි යනවා...'

ඇගේ දෑඟිලි පුෂ්ප පඩු වල දරය දිගේ යනවා.

'අපි ඇඳගෙන ඉන්නේ...'

'කොහේ යන්නද...'

ඔහු විහිළුවට ඇහුවා. කල්පනා ඔහු දෙස බැලුවේ පුංචි දරුවියක් වගේ අසරණව.

'කො..හෙ.. හරි...'

පන්සියේදී පිපුණු රෝස් වල හුණු නැවරුණු අත ඔහු හෙමිහිට

ඇගේ හිස මත තිබ්බා.

'අපි යන්... මං ඇඳගෙන එන්නම්... පොඩ්ඩා කෝ...'

'දවල් ඉඳලම නටලා දැන් ඇඳට වැටුනා...'

රවීක ඇගේ කාමරයට ගියා. ඒ ඇඳ මත වැටිලී නිදිමත බෝරෙමින් හිටි පුතාගේ මුහුණ දෙස බලා උන්නා.. වැඩිපුරම වාසනාවන්තයා ඔහුද තමන්ද කියලා රවීකට තේරෙන්නේ නෑ.

'මං ඇඳුම මාරුකරලා ඇඳ උඩ තියලා ඇති...'

ඔහු තම පුංචි නිවසට ඇතුල් වූයේ සුපුරුදු ආකාරයෙමයි. දවල් ඇය මුළු කාමරයම අස් කරලා තිබුණා. තමා කොච්චර අපිළිවෙලද හොඳ ගෑණියෙක් කොච්චර පිළිවෙලද කියලා රවීකට හිතුණේ ඇය අස්පස් කළ කාමරය දකිද්දී.

රවීක නිවස සියල්ල [illegible] හැඩවා. අලුත් වතුර [illegible] සැනලුම් මංගලයකට සූදානම් කරන්නාට වගේ. [illegible] මත තබා සිය ඇඳුම් අතට ගනිද්දී එහි වූ [illegible] ඔහුට මතක් කළා.

කැඩපතේ ඇඳුනා ඔහුගේ රූව දෙස රවීක ටික වෙලාවක් බලා උන්නා. 'මොකද හිතෙන්නේ මේ ගැන' රවීක කැඩපතේ උන් රවීකගෙන් ඇසුවා. 'කිසි ප්‍රශ්නයක් නෑ... මල්ලී හරි මල්ලී...' කැඩපතේ උන් රූව ඔහුට කිව්වා. රවීක කැඩපත ළඟින් ඈත් උනා 'මිනිහ් හරි ලස්සන වෙලා' කියලා හිතමින්.

ආදරය අවකාශයක් වගේ.. ආදරය කරද්දී ඒ අවකාශය ආත්මය අත් නොහැරම ඉන්නවා. රවීක පුංචි කාමරයේ වූ බුදු පිළිම පහනට පාවහන් ගලවලා වැඳලා යළිත් එය දාගත්තා. සමහර විට ජීවිතයෙන් යමක් ඉල්ලා සිටින අවසාන දවස අද කියලා ඔහු බුද්ධරූපයට කිව්වා.

රවීක මිදුලට එද්දී ප්‍රේමදාස මහතා මිදුලේ සක්මන් කරමින් උන්නා. ගෙට යන්නට ගිය රවීක මිදුලේ නැවතී ඔහු දෙස ගියේ සැහැල්ලුවෙන්. ප්‍රේමදාස මහතා ගස්වල අතු කපමින් උන් කතුර බිම තබා රවීක දෙස සිනාසෙමින් බැලුවා.

'අන්කල් මං ඇත්තටම කිව්වා...'

ඔහුට ප්‍රථම වතාවට ගොත ගැසුණා.

'මට තේරෙන කිව්වා රවීන...'

'මට අන්කල් එක්කත් නිදහසේ කතා කරන්න ඕන...'

ප්‍රේමදාස මහතා සිනාසුනා පමණයි. ඔහුගේ සිනාහව ආදරණීය එකඟතාවයක අවසාන වචන සෙර දසුනක්.

'පුතා දුවත් එක්ක ගිහින් කතා කරලා එන්න...'

මේ කාන්තාව සටා තම දියණියගේ අනාගතය ගැන සුදුම හිතෙනවා. එක කාලයකින් පසු මේ දෙමව්පියන්ගේ මුළු ජීවිතයම නැවතුණා. එතැනින් එහාට තමන්ට ජීවිතයකුත් ආත්මයකුත් නෑ කියලයි ඔහුට සිතුණේ. ඒත් අද ඒ දෛවය වෙනස් වෙලා.

රවීන ගෙට යද්දී අම්මාත් දියණියත් බලාගෙන උන්නා. රවීනගේ මුහුණට මිනාමල පාට ලැජ්ජාවක් ආවා.

'පුතේ කෑම කාලා නේද එන්නේ...'

රවීන සිනාමුසුව හිස සැලුවා. කල්පනා රෝද පුටුවේ සිටිගෙනම අම්මාට දැත් එක්කර වැන්දා.

'හරි පුතේ පරිස්සමින්...'

එහෙම නොකිව්වත් තමන් නෑ කියලා අම්මා දන්නවා. දියණියව මෙයෙ රැගෙන යන්නේ ලෝකයේ සිටින හොඳම පිරිමින්ගෙන් කෙනෙකු කියලා ඇගේ සිත දන්නවා.

රෝද පුටුවේ උන් ඇයව වඩාගෙන ගොස් රවීන වාහනයේ ඉදිරිපස අසුනේ තැබුවා. අම්මාත් තාත්තාත් මේ සියල්ල බලා උන්නේ සතුට ඇටිලි යමින් තිබියදීයි.

'දුව සනීප වෙන්නෙම නැතිකොට මහත්තයා කිව්වේ දෙවියෝ නෑ කියලානේ... ඒත් මං දිගටම පන්සල් ගියා... කෝවිල් ගියා... අදවත් විශ්වාස කරන්නේ මේ උඩ කවුරු හරි ඉන්නවා කියලා...'

ප්‍රේමදාස මහත්මිය දෑස් වල නැගී ආ කඳුළු පිස ගනිමින් කියද්දී ඔහු සිනාසුනේ කැප්පිමත් පියෙකු සේ සැනැල්ලුවෙන්.

දෛවෝපගත පෙම්වතුන් රැගත් වාහනය පන්සල පාරේ යමින් තිබුණා. රාත්‍රිය සෙමෙන් සෙමෙන් උදාවී තිබුණා. කල්පනා කතා කළෙත් නෑ. ඔහුට කතා කරන්නට හිතුණෙත් නෑ. වාහනය ඇතුළත පරසතු උයනේ පිපුණු මලක සුවඳක් පිරී තියෙනවා කියලා ඔහුට හිතුණා.

රවීන ඉතාමත් පැහැදිලි දෙනෙතින් ඇය දෙස බැලුවා. ඔහු දුටුවේ ඉතාම අසාමාන්‍ය ලෙස තෙත් වී ගිය ඇගේ දෙනෙතයි.

'ඇයි බබා මේ...'

'දැන් නෑ... රවීන...'

ඒ [illegible] හරි කරයි. රවීනට ඉවසාගෙන ඉන්න බැහැ. මෙච්චර දවසක් [illegible] දෙයක්ම ඉවසන් උන්නා මිදිද කියලා සතුට [illegible]වා.

හියර්ථ මතවූ වමින ඇගේ පාළු උකුලට දමාගන්නට ඔහුට හිතෙනවා... කාලාන්තරයක් පුරා ... අසහා වෙලෙන්නට බලා උන් ඔහුගේ දෑසට දුන් ... සංසාරගත සුවයක්. රවිකාගේ පපුවේ මේ සියල්ල ... දුවිල්ලකින් දන්නට ගන්නා. ඔහු යළිත් ඇය දෙස බැලුවා. ස්වභාව ධර්මය ඇගෙන් එක් දෙයක් පමණක් උදුරාගෙන තිබුණේ ඉතිරි සියල්ල ඇගේ සිහින් දෙතොල්පට මත අතිශය සිනිඳු දෙකම්මුල් මත නිත් දෙබැම මත හෙළා තිබුණා... ඒ ලස්සන පුදුමාකාරයි කියලා රවිකට හිතෙනවා...

ප්‍රේමය භාවනාවක් නම් ඒ භාවනාවට අවශ්‍ය නැම කම්පිතභාවම කල්පනාගේ මුහුණ මත තිබුණා. මනුස්ස දුවෙකුගේ මුහුණකට කලාතුරකින් වැලඳෙන දිව්‍යමය පුණ්‍යවන්ත පෙනුම ඇගේ මුහුණින් ඔහු දුටුවා.

ඇය දුන් නමට සින්නක්කරයට හිමිවූ වස්තුවක් දෙපොළක් බව ඔහු දන්නවා... රවිකාගේ හදවතේ උතුරන්නේ රුපියල්

කෝටියක ලොතරැයියක් ගන්නව යද්දී වාසනාවන්ත ජයග්‍රාහකයෙකුගේ හදවතේ ඇතිවන අසාමාන්‍ය තොදුවසිල්ලකින් සතුටට වඩා හැඟීමක්. ජීවිතය ඔහු දන්නේ නෑ. එය වාසනාවක් නම් ඔහු මුහුණ දීග අවාසනාවන්ත කාලයක් ගෙවා දැමුවෙත්. එය ඇබෑබක් නම් කටුක හොල්ලීමක් ඔහු අත් වින්ද... ජීවිතය සතු භාග්‍යයක් නම් ජීවිත කාලය පුරාම ඔහු කටුක අභාග්‍යයකට මුහුණ දුන්නා.

... පැහැදිලි ලෙස දෙවියන් හෝ ඔහුගේ දේවදූතයෙකු හෝ මේ ජීවිතය ඔහුට පදනාලීක වසන්තයක් රඟගත වින් තිබුණා...

ඔහුගේ මුවේ ඇඳෙන තුනී සැනසිලිදායක හසරැල්ල දෙස ඇය බලා උන්නා. සුසිනිඳුවන දෙකොලේ සිතුවෙන හසරැල්ල දෙස සුසිනිඳු ... බලා සිටිනා පාසල් දැරියක් වගේ ඇය ඔහුගේ මුහුණේ ... ජීවිතයකට හසුවූ වැඩිය රස විඳින්නට දෙයක් ... ජීවිතයකට හසුවූ භාගරයක ගන්නට සිහින දෙයක් ... වඩාත්ම වටින්නේ ඒ නියතය නිමා වූ පසු අලුත් දියවරයකින් පිරෙන වැව් කලා හොඳද... ඔහුගේ මුහුණින් මේ උතුරා යන්නේ ඒ අලුත් රජ දියවරයද...

ජීවිතයේ සාත්තා දෙක තුනක් පාළු වූ අසරණ කෙවිලියට මේ අලුත් දියවරය කොතරම් වටිනවාද. කල්පනාට පතළ වෙනා හැඟීම හැම විටකම වචන වලට භාෂාවක් තිබුණේ නැහැ. හදවතේ හැඟීම හැම විටකම වචන වලට ප්‍රකාශයෙන්ම පෙරළන්නේ නෑ. ඒක ඔහා පුදුමාකාර දුකක්. කොහොත් පම පපුවේ හංගාගෙන විඳින අතිශය පෞද්ගලික සැනසීම පාට පෙට්ටියේ පාට තුරක් ගෙන පාට කරන්න පුළුවන් නම්...

නමිං ජයගත් බව දුන දනක් නමිං ජයගත් බව කිල හීතෙව්දනයකින් දන්වන තුරු පිටියේ බලා ඉන්නා දුප්පත් මළල ක්‍රීඩිකාවක් වගේ ඇය ජීවන ධාවන පථය මත අසරණව බලා උන්නා. ඉන් පසු ජීවිතය වෙනුවෙන් අත්පොළසන් තනන්නට

කොතරම් අමාරු වෙයිද.

ඔහු තමාව රැගෙන යන්නේ කොහිද. එය මේ තරම් දුර කැනක් වන්නේ ඇයි... ගාලු පාරේ ඇතිවූ වාහන තදබදය තමාගේ සතුටේ ඇතිවූ තදබදයකැයි ඇගේ සිත කියනවා. විස්සාහයක් වැටෙන තුරු ජීවිත කාලයක් බලා උන්... එය නොවැලවෙන කල සදාකාලික නියතයකට සිත හදාගෙන උන් නිසාට අද මේ තොවිල දුවසන්න බෑ... නිතර ඕනාවාට වඩා හොළිද වෙලා කියලා ඇයට හිතෙනවා.

හදිස්සියේම ඔහුගේ සෙලියුලර් දුරකථනය නාද වුණා. රවීන එය කනේ තබා ගත්තා... ඇමතුම ගත්තේ රෝෂාණී [illegible]

'මංගල සූත්‍රය කියන්න පටන් ගත්තද එහි...'

රවීන ලස්සනට හිනා වුනා. [illegible] ලස්සනට හිනාවෙන්න එනා ඇන්ගෙන් කවුරු [illegible] කියාවද කියලා ඇය හිතුවා.

'නෑ මචං... තාම නමස්කාරය කියවගෙන යන්නේ...'

'එහෙනම් අපිත් මෙතෙ ඉඳගෙන වැඳගෙන [illegible] සාදු මල් පිටියක් හිත ලූනම්... මං කියන්න'

'හරි මචං...'

රවීන දුරකථනය තැබුවේ ඇය දෙස බලා සිනාසෙමින්.

'රෝෂාණි කතා කළේ...'

'මොකක්ද නමස්කාරය කියනවා කිව්වේ...'

'හොඳ සූත්‍රයක් පටන් ගන්න කලින් නමස්කාරය කියනවා...'

ඇය සිනාසුනා පමණය. දැන් කියන්නට යන සූත්‍රය මොනා සූත්‍රද කියලා ඇයට අහන්න හිතුණා. ඒත් ඇය නිහඬ උනා.

ඔහු මේ වාහනය ධාවනය කළේ දිනක් රෝෂාණීත් සමග ගොස් රෑ කෑමක් ගත් වාද්දුව සංචාරක හෝටලය වෙතයි. ජීවිතයේ සදිසි බරපතල දෙයක් කතා කරන්නට ඒ මුහුදු තීරයේ [illegible] ගොඩක් ලස්සනයි කියලා එද රවීනට හිතුණා. අද

ඔහු මේ එයට එන්නේ [illegible] ගණනාවකට පසුවයි.

ජීවිතයේ බොහෝ මල් පෙති පරවී කරවී ගිය [illegible] පුතාවත් රැගෙන නගරාන්තර බස් රියකින් මේ ගාලු පාර දිගේම කොළඹ ආ ගමන ඔහුට සිහිවෙනවා. [illegible] පිරිමියෙකුගේ [illegible] කියලා [illegible] මිරිදියේ ආත්මය දුන් [illegible] ආත්මයක් [illegible] වෙලී ඉන්නවාද කියලා ඔහු හිතන්නට උත්සාහ කලා... ඇයට සිහිවී හදවතට දැනුණ අප්‍රිය ඔහුගේ මුළු සර්වාංගයම පිළිකුලෙන් පිරෙව්වා. එක ගැහැණියක් නිසා සිහි කිරීම් පවා සැනසීමක්... තවත් ගැහැණියක් ගැන සිහිකිරීම පවා හදවතට අප්‍රලක්. පිරිමියෙකුගේ ආත්මය මත සුරංගනා [illegible] වන්නෙත් අවීචි මහා නරකාදියක් වන්නෙත් ගැහැණියෙක්ම කියලා දැන් රවීන දන්නවා.

[illegible] සදාකාලයටම ඔහු [illegible]. හැඹිදුමක් කල්පනා ගැන සිතද්දී රවීනගේ [illegible] නිර්මල තිවුණු හැඟීමක්. ඒ හැඟීම අද [illegible] විදිහට ඔහුට දැනෙනවා. අද ඔහු ළඟ [illegible] සතුටකට කියනවා. ඒත් පසුගිය කාලයේම ඔහුගේ හදවතේ එය දුනුවිලි ආලෝකයක් තරම් වත් තිබුණේ නැහැ.

[illegible] හදවතේ සතුට ඇත්තේ [illegible] හදනා [illegible] සංකල්පය කොතරම් ඇත්තද. දෙවියන් හදවතට වඩින්නේ ආදරය කරන හදවතක් [illegible] කියලයි [illegible] කියන්නේ... අද හදවතට එන් දෙවියෙකු [illegible] වැඩි ඇති සෙයක් ඔහුට දැනෙනවා. සතුට මේ [illegible] මතුව ඇති සිරවීම කාලසීමාව එයයි.

ජීවිතයේ මායාව ඇස් දෙකින් දුටු රවීනට අද ජීවිතයේ සැබෑවද ඇස්වලින්ම පේනවා. එක ඇත්තටම පැණිරසද කියලා තව දුරටත් සහතුරු කරගන්නට නම් ඇයව ළඟ තබාගෙන පිටිමැදිය යුතුයි. පිළගත යුතුයි. ඔහු මේ ඉන්නේ ඒ [illegible]
ඒ ලෝභකමින්.

www.sinhalaelibrary.com SIHINA

'දුර වැඩි..ද...'

ඔහු නිසොල්ව ඇසුවා... ඇය එසැවත් සිනාසුනා. හදවත කියන්නේ ඔහු සමග ජීවිතයේ සිටිවෙනු සමග නොගිය දුරක් ගියත් කමක් නෑ කියලා. දුර ගමනක් යන්නට සහකරුවෙකු ලෙස සිටිය යුතු වූ ආත්මීය කුසලතා ඔහු තුළ ඕනෑවටත් වඩා තිබුණා.

'ක..ම..ක් නෑ...'

'දවසක් මං රෝහණ එක්ක වාද්දුවේ හෝටලේකට ගියා... මේ එහෙට යන්නේ... එතන හරි ලස්සනයි... පැත්තකින් ස්විමින් පූල් එක... අනිත් පැත්තෙන් මුහුද... වැඩිපුර ඉන්නේ ෆොරිනර්ස්ලා...'

එච්චර ලස්සන තැනකට මේ ආගන්තුක කොල්ලවත් උස්සාගෙන ගිහින් කියන්න හදන්නේ මොනවාද... ඔහු දෙසා බැණ නැති නම්වත් හෝටලයට රැගෙන යන්නේ රෝද පුටුවේ තබාගෙන නොවේද. එවිට හෝටලයේ ඉන්නා අය මොනවා හිතයිද...

එහෙත් මේ සිසිවස් ඔහුට හිතෙන්නේ නෑ... [illegible] ආධ්‍යාත්මික හැඟීමකදී ශරීරය ආත්මයෙන් [illegible] සිතෙන්නේ හදවත පමණයි.

'සර් අද පොඩි ළමයින්ව බය කරනවා... කල්පනා කරනවා විතරයි... අපිට මොනවත් කියන්නෙත් නෑ...'

කල්පනා මැදූ සිනාවක් සහිතව සිටියා. රවීන හිනාවුණේ තාත්තල් සීයා කෙනෙකු මෙන් පරිහාසශීලී විදිහට...

'සර් හිතන්නේ ළමයි ගැන විතරයි...'

'ළමයි කියන්නේ ගොඩක්නේ...'

'දැන් මේ ළමයට දනාගන්න ඕන සර් හිතන්නේ මොන ළමයා ගැනද කියලනේ...'

'ම්...'

ඇය දෙකොපුල් පට මූව තුළට ගත්තා... ඔහුගේ දෑස් දෙස

බලන්නට බැහැ. ඒවල ආලෝක සාන්ද්‍රණය වැඩියි.

'මං- හි..තා..න්..නෙ එක ළ..ම..යෙ..ක් ගැන... මං ට නම්බ වෙච්ච හො..ඳ..ම ළමයා ගැන...'

ආයේ ඇගේ දෑස් තෙත් නොවේ... ඒ නිසාම කල්පනා දෑස් වාහනයෙන් පිට පැත්තට හරවා ගත්තා. හමුදා හොඳම ළමයා කැඩුව නිකලා අහන්න ඇයට හිතෙනවා. ඔහු වැනි ජීවිතය පිළිබඳව ගැඹුරු කල්පනාවක් ඇති ගුරුවරයෙකුගේ හොඳම ළමයා වීම එතරම් ලෙහෙසි දෙයක් නොවෙයි.

වෙරළබඩ දුම්රිය මාර්ගයේ වූ රේල් ගේට්ටුවකින් ඔහු වාහනය වෙරළ තීරයට යාබදව පිහිටි කුඩා මාවතට හරවා ගත්තා... පොල් ගස් දහයකින් පමණ සැදුම්ලත් විශාල පොල් ගස් යායක් මැද තන පැහැයෙන් දිදුලන සංචාරක නිකේතනයට පිහිටලා තිබුණා. [illegible] ඈතින් සුදු සුදු හෝටලය පෙනෙද්දී ඇගේ [illegible] වන්නට ආශාවක් උපන්නා.

'[illegible] ලස්සනයි නේ..ද...'

'ඇතුළ මීට වඩා ලස්සනයි... හරි නිස්කලංකයි...'

ඔහු හෝටලය තුළට වාහනය දමා එය ලොබිය ආසන්නයේම වූ විශාල පොල් රුක්ෂාවක් යට නැවැත්තුවා... ඇයට ඔහු දෙස බැලුවේ සඳ අසාරණ සමිසින්.

'අ..නේ මාව රෝද පුටුවෙන් හරවගෙන යද්දී කට්ටිය රවිතට හි..නා..වෙ..යි...'

ඔහු සිනාසුනා. ඒ හිනාවට ඇයට නොව මේ සමාජයට කළ හිනාවක්.

'මං ලෝකෙට බය කිරිල්ලෙක් නෙමෙයි ඕනා... ඔයාට මේ ලෝකෙ හිනාවෙනවා නම් මේ ලෝකෙ මට උඩ සැත පැත ගු සීන කියා හිනාදෙනවා...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

ඔහු සමඟ තර්ක කරන්නට බැහැ. ජීවිතය සම්බන්ධයෙන් ඔහු ගෙන එන තර්ක පුදුමාකාරයි.

රචිත වාහනයෙන් බැස පසුපස අසුනේ තිබූ රෝද පුටුව දිගහැරියා. මේ රෝද පුටුව හැකි තරම් ඉක්මනින් ඇගේ ජීවිතයෙන් ඈතට විසි කර දමන්නට කියලා ඔහු හිතාගන්නවා. අද එය කන්නට ප්‍රශ්නයක් නොවුණත් ඇයට එය විශාල හැටේවත්.

ඔහු වාහනයේ වම්පස දොර ඇරලා ඇයව ගන්නට ඇගේ පිටටත් දෙපා යටටත් දෑත යැව්වා. එහෙත් ඔහු ඇයව ගන්නට පෙර මොහොතක් තමාගේ දෑත් ළඟම වූ ඇගේ මුහුණ දෙස බලා උන්නා. ඒ දෑස් වල වූ බොඳ වූ පාටට ඔහු ප්‍රිය කළේ නැ. එත් දෙදෙවරගත මොහොතකදී ගැහැනියකුට අභිමානයක් කියන්න බැ.

'අ..නේ ර..චි..ත..'

කල්පනා ඔහුගේ ගෙළ වටා වෙළන යවනා අතරවාරයේ මිමිණුවා. ඔහුගේ කඳ උණුසුම් හුස්ම පොද පෙඩිනේ පුටුවේ ඇගේ මුහුණට.

'අපි යන් බබා...'

යුවතියව ඔසවා රචිත පුරුෂිත ලෙස රෝද පුටුවේ තැබුවා. ඊටත් පසු ඔහු රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන හෝටලයේ අලංකාර ලොබිය මතට පිවිසියා. පොකුරු පහන් දහයක් පමණ එක දිගට දැල්වූ හෝටල් ලොබිය කල්පනාගේ හදවතට ගෙන ආවේ විශාල හැඟීමක්. එහෙත් ඔහු පවී කියලා ඇයට හිතුණා. සිසිදු අඩුවත් නැති ලස්සන යුවතියක්ව අද මේ ගමනට රැගෙන එන්නට ඔහුට පුළුවන් කියලා ඇය දන්නවා.

ඒත් ජේසු ස්වාමී දරුවන් කිව්වේ 'දරුවනි කුඩා දොරටුවෙන් ඇතුළු වෙසල්ලා... විනාශයේ දොරටුව විශාලයි' කියලයි... ඔහුගේ ආශිංසිත තමාවත් රැගෙන ඇතුළු වන්නේ ඒ කුඩා දොරටුවෙන්ද.

හෝටලයේ පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ උන් යුවතියන් කිහිප

දෙනා රෝද පුටුවක තමාගෙන් යුවතියක් රැගෙන ආ ඔහු දෙස පුදුමයෙන් බලා උන්නා. එවන් ආදරණීය හා වටිනා සහකර මිනිසුන්ට දම්මන්නේ මේ සමීකරණයේ කොහොමද' කියලා මේ යුවතියන් දත උන්නේ නැ. ඔවුන් රෝද පුටුව මත වූ යුවතිය දෙස ඉහානාමින් බලා උන්නා. ඇය කොච්චර ලස්සන යුවතියක්ද කියලා ඔවුන් ඇයව දුටු වනම හිතා ගත්තා.

දෙයියනේ මිනිස්සු හරියට බලනවා. කල්පනාට හරි දුක්බර වුණනට හිතුණා. රෝද පුටුව විසිකරලා දුලා වැටි වැටී හරි ඇවිදින්න ඇයට සිතුණා.

'බබා ඉන්න විනාඩියක්... මං ඩිනර් ඕඩර් කරලා එන්නම්..'

ඔහු ඇයව ලොබිය කොනක තබා පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය වෙත [illegible] පැත්තේ එහෙම සාරි ඇඳගත් යුවතියන් සිදෙනා [illegible] කරගෙන ඔවුන්වෙත එන රචිත දෙස බලා [illegible] රත්තරං ඉල්ලන මිනිසුන් සමිංසේ දන [illegible] මේ මිනිසාව පුදුමයක්. ඔහු කොපරම් හොඳ කෙනෙක්ද කියලා ඔවුන්ගේ ඇතුළු හදවත අහනවා.

'ගුඩ් ඊවනින් සර්...'

යුවතියන් සිදෙනාගෙන් දෙදෙනෙක්ම එකවර කිව්වා.

'ගුඩ් ඊවනින්... අපට පූල් සයිඩ් එකේ ටේබල් එකක් මී.හ අද ඩිනර් ගන්න පුළුවන්ද...'

'පුළුවන් සර්... සර් රිසවේෂන් එකක් දාලා තියෙන්නේ...'

'අනේ නැ... මං ළඟ නම්බර් එක තිබ්බේ නැ...'

'නෝ ප්‍රොබ්ලම් සර්.. සර් මහොතම පූල් එක පැත්තට යන්න... අපි සර්විස් කෙනෙක්ව එවන්නම්...'

ඔහු හිතාවෙලා යන්නට හැරුණා. පිටුපා යන තරුණයා දෙසත් ඇන රෝද පුටුවේ කල්පනාකාරව දිය මල දෙස බලා උන් තරුණිය දෙසත් යුවතියන් සිදෙනා මොහොතක් බලා උන්නා...

'විදේශිල් උනත් ඒ ගර්ල් හරි වාසනාවන්තයි...'

එක් යුවතියක් දිග සුසුමක් පිට කර කිව්වා.

'ශෙහාලි කියන්නේ අපි හොඳට ඇවිද්දත් ඒ ගර්ල් තරම් වාසනාවන්ත නෑ කියලද...'

'එහෙම නැතැයි කියන්න කිසිම අනුවරන්ස් එකක් නෑ දිලේකා... හයිවේ මිස්ට් එක දුවර වෙලා යද්දී අපේ හස්බන්ඩ්ලා කාලා තිදි... අඩුම ගානේ කොල්ල කතිගම හෝද එන්නේ පොඩ්ඩක් පාරට වෙලා ඉන්න ඕන හෝද කියලාවත් හිතන්න නෑ... ඒ එකොළහට විතර ගිහිල්ලා ඔයේ සැතිරම [illegible] කාලා ඉතුරු මිස්සොරෝම් ඩිෂ් කරලා අපි නිදාගන්නවා... අපි වාසනාවන්තද වාලි... අර බලන්න ආ මිනිස්සයා ඒ ගර්ල්ව තුරුලු කරගෙන යන හැටි...'

ඇය කියූ දේ සනිකෑ ඇත්ත කියලා අනිත් යුවතියන් දෙදෙනාත් දන්නවා..

'මමත් ගිහින් එයාලට ඕන මොනවද කියලා බලන්නම්...'

ශෙහාලි පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ කුඩා පැන් අරගෙන නිකාඩ් ඕප දැමූ හෝටල් ලොබිය දිගේ ගියා...

ඔහු හෝටල් ලොබියේ කෙළවර දක්වාම ඇගේ රෝද පුටුව තල්ලු කරගෙන ආවා... මං හින්ද විඳින දුකක් හෝද... ඇයට ඔහුගෙන් එහෙම අහන්න හිතුණා. ඒත් ඔහුගේ මුහුණේ එසේ දුක් විඳින සාටක් නෑ...

අවන්හල දෙසින් එකිනෙකාව බදාගෙන තරමක් කලබලේ නිශ් වූ සුදු ජාතික යුවළක් කල්පනා දෙසත් රවීසා දෙසත් කුතුහලෙන් හිනාඋනා.

'හව් ස්වීට් යූ ආ...'

සුදු ජාතික කාන්තාව කල්පනාගේ රෝද පුටුව අසලට

ප්‍රහෝද ඇගේ කම්මුලක් අතගා කිව්වා. කල්පනා මඳ සිනාවක් පහිකව රවීසා දෙස බැලුවා. ඇත්තටම මං ස්වීට්ද කියලා ඇයට අහන්න හිතුණා.

සුන්දර නාන තටාකය අසුරු නීල පැහැ ගත් ආලෝකයෙන් සුන්දර කර තිබුණා. ඉන් ඔබ්බෙන් [illegible] විලින් සැකසූ කුඩා කුඩා සමර් හට් දහයක් පමණ [illegible] පතිණ තිබුණා. අසාමාන්‍ය [illegible] අඳුරක් ඇති තිබූ ඒ පැත්ත හරි ලස්සනයි කියලා ඔහුට හිතුණා... එතැන සිට මුහුදට අඩි සියක පමණ දුරක් තිබුණත් දිගටම පැතිර ගිය හෝටලයේ සහ ආලෝකය වැටුණු වෙරළ තීරය එහි පාළුව මකා දැම්මා.

'ම..යා..සව්..'

ඇයට එහෙම කියවුණා. සිහිවත් නොසී ඔහු ඇගේ හිස මත ඇල්ලි [illegible] හාදුවක් තැබුවා.

'[illegible] කතා කරන්න... නේද...'

එක් ඇස්පායකින් මහ මුහුදත් අනෙක් පසින් නාළු නාන තටාකයත් මායිම් වූ කුඩා හට් එක යටට ඇවිත් ඔහු කිව්වා. ඈත අවන්හලේ සරණ විදේශිකයන්ගේ කටහඬවල් සහ ඔබමිර ගීත නාදය මෙතැනට ආවේ තුනී හඬක් වශයෙනුයි. කාලයේ හැටියට ඒ ගයන්නේ එල්විස් ප්‍රෙස්ලිගේ ජනප්‍රිය ආදර ගීතයක් බව ඔහුට හිතුණා.

රෝද පුටුවේ උන් ඇයව ඔහු වඩාගෙන එහි තිබූ ආසනයේ තැබුවා. ඔහු මේ සැරයසන්නේ කවර නම් පුණ්‍ය කර්මයකටදැයි ඇයට තේරෙන්නේ නෑ... රෝද පුටුව පසෙකින් තැබූ රවීසා ඇය අසලින්ම වූ අනෙක් අසුනට බර උනා. ඔවුන් මැද තිබුණේ එකාවම විශාල කොට්ටු ආරයකින් සැදි පුංචි රවුම් ප්ලාස්ටික් මේසයක්. මේ සතියක දවස්. මුණත් අද හරි සනීපයි. සමහර විට ගතට දැනෙන සනීපය එන්නේ හිතින් වෙන්නට ඇති. ඒ පැත්තේ මුහුද ළඟ නිසාත් විශාල නාන තටාකය ළඟම වූ නිසාත් පරිසරය හරිම සිසිල්.

ඇගේ මුහුණට වැටී ඇත්තේ නාගා තටාකය අසළ දල්වූ ලා නිලට හුරු විදුලි පහනක ඔත්දාලෝකය. ඒ මුහුණේ රේඛාවෙන් රේඛාව මතකට ගෙන බලන්නට තරම් ඉවසීමක් අද ඔහු අත නැ... ඒත් අද සිට පටන් ගන්නා ජීවිතය තුළ ඒ මුහුණ දෙස හිතං තරම් බලා සිටින්නට කාලය ඇති...

දෙදෙනාම හරි ලස්සනට සිනාසුනා. සිළිගැනීමේ නිළධාරිනිය නාගා තටාකය අද්දරින් පැමිණ ඔවුන් ළඟට වින් නැවතුණා. ඇගේ මුහුණේ තිබුණේ සුහදශීලී බවක්.

'සර් ඩිරින්ක්ස් මොනවා හරි ගන්නවද...'

සිළිගැනීමේ නිළධාරිනිය බලා උන්නේ ඇය දෙසය. කල්පනා අමාරුවෙන් ඇයක් සමඟ සිනාසුනා. හෝටල් සේවිකාව සාරිය ලස්සනට ඇඳලා කියලා ඇයට සිතුණි.

'ඔයා මොනවද බොන්නේ...'

ඇය සිනාසුනා පමණයි.

'සර් මිස්ට අද අපි ෆ්‍රී දෙන රෙඩ් වයින් එකක් තියෙනවා... ඒක ලේඩිස් ඔන්ලි බර්ගන්ඩි රෙඩ් වයින් එකක්... ඒක ගේනවද...'

'ඇයි ලේඩිස්ලට විතරක්...'

ඔහු අහද්දී කල්පනා තොල් පට තද කරගත්තා. සිළිගැනීමේ නිළධාරිනිය සිනාසුනා.

'වයින් ලේඩිස් ඩිරින්ක් එකක් සර්...'

'එහෙනම් වයින් එක ගේන්න... මට බියර් එකක්...'

'සර් ඩිනර් ගන්නේ කීයටද...'

'අපි බලලා එන්නම්...'

ඇය හිස පසු රවිත සිනාමුසුව කල්පනා දෙස බැලුවා.

'රෙඩ් වයින් බීලා තියෙනවද...'

කල්පනා හිස වැනුවා.

'මගේ යාළුවෙක් ඉන්නවා වෙඩින් කේක් එහෙම හදන... කොල්ල රෙඩ් වයින් ගෙදරම හදනවා... තියාම දෙන්නේ වෙඩින් කේකුයි රෙඩ් වයිනුයි... හ..හි රහයි...'

'එයා ඕඩරයක් දුන්නොත් වෙඩින් කේක් වික ලස්සනට හදලා දෙයිද...'

ඔහු හොත් පමණක් ඔසවා ඇහුවා.

'කා..ගේ වෙඩින් එකටද...'

ප්‍රශ්නය හරිම සරලයි. උත්තරයත් ඒ තරමට සරලයි.

'ම..ගේ වෙඩින් එ..කට තිව්වොත්...'

කාවද බඳින්නේ. ඊළඟ ප්‍රශ්නය ඒකයි. ඒ ප්‍රශ්නය අහන්න ඇයට බැහැයි.

'දුන්නා කියලා... මං මේට්ලාට ඕඩර් එක දෙන්නම්... නම් දෙක [illegible]... එයාට නම් දෙක දුන්නොත් එයාම පෙට්ටියේ නම් දෙක ගහලා ලස්සනට කේක් එකකුත් කියලා රිබන් තරලම දෙයි...'

'අද යනකොට මං නම් දෙක දෙන්නම්... කොටම ඕඩර් දෙන්න ඕනා...'

කල්පනාගේ පපුව ගැහෙනවා. අනේ රත්තරන් මෙච්චර පුච්චන්නෙපා කියන්න ඇයට හිතෙනවා. රාත්‍රිය තවත් තත්වර උනා. අවන්හලේ වැයෙන බටහිර ගීතය නැවතිලා ජනප්‍රිය සිංහල ගීතයක් ඇරඹුණා.

අමර පෙම් ලොවේ
රන් මලක් සිනාසේ
ඉසුරු මුණි කතාවේ
සුවඳ දුන් සිනාසේ

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කඳුළුත් සඳක් ජනිත වේ

ජීවන අඹරේ...

ගීතයේ පද පේළි වලට සමාන්තරව ඇගේ මුහුණේ අභි-සන සිනාවක් පැතිරී ගෙන ගියා. සනාව කොහෙතින් පටන් ගත්තාද කියලා ඔහුට සිතා ගන්නට බැරි උනා. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට ආදරය කරන ලද ගොළුද තරුණියෙකුගේ කුළැටි හාමිට සමීපත හැඟීමකින් ඔහුගේ හිත වෙලී ගියා.

'එස්සගෙන ඇවිත් මුණ දීගා බලන් ඉන්නවා...' ඇය දෙපාත් ඔහුගෙන් මුදු ගනිමින් යළි ඔහු වෙතු පා කරමින් කිවුවා.

ඔබේ දෙපා ළඟ මගේ

කුරුළු හද සිතේ...

පිපිළඳී පිළිගමී

සිතයත ආදරේ...

හා.. හා.. හා... හා...

දෙදෙනාටම සිනා ගියේ එකම විටක... සිසිවක් ... උන්නාද දෙදෙනාගේම දෑස් වල තිබුණු සනාතනය සියල්ල ලියවී තිබුණි. දෙදෙනා දෙදෙනාගේ දෙනෙත් දෙස බලාගෙන අතිමිත ලෙව්වනයක් කළා නම් අවුරුදු පන්දහසින් එක් සියා හිම කර ගත නොහැකි වූ සියල්ල දක ගන්නට තිබුණා...

හෝටලයේ සේවකයෙක් පැමිණ දූත් වයින් වීදුරුවකුත් බියර් බෝතලයක් බියර් වීදුරුවක් තබා යන්නට ගියා. රවිත ඇය වෙනුවෙන් ගෙනා වයින් වීදුරුව අතට ගෙන වීදුරුවේ පැත්තකින් ගසා තිබූ කුඩා රතු ජපන් කුඩය ඉවත් කළා... පසුව ඇය දෙස බලා සිටියදීම ඔහු ඉන් බිඳක් දෙතොලත තවරා ගත්තා... ඇය සිනාසුනේ තව ඇඹුල් කරගෙන.

'ර..තා..සි..ද...'

'ම්... බර්ගන්ඩි වයින්නේ... තව රසයි... ආ...'

ඇය වෙත ඇ වයින් වීදුරුව කල්පනා ගත්තේ ඇඟිලි තුඩින්. එය ගත්තාද ඔහු ඉදිරිපිට බෝතලට ඇයට ලැජ්ජා සිතුණා.

'බෝ..ත්..ත...'

'ඉතින් ඕකරුත් දගන්න...'

ඔහු පෙණ නොනැගෙන ලෙස පරිස්සමින් බියර් බෝතලයෙන් වීදුරුවට බියර් වැක්කෙරුවා.

'ඉතින් දන් බොන්න...'

ඇය මේ ජීවිතය රස විඳිනවා... ආශ්චර්යයක් ප්‍රාතිහාර්යයක් වැනි ... ඇයට දැනෙනවා. පිරිමියෙකු සමීපයේදී විඳින මහත් ... පසුව තාරගෙන ඇයට දැනෙනවා.

'... චියර්ස් කරන්න...'

කල්පනා වයින් වීදුරුව ටිකක් ඔහු දෙසට ලං කළා. ඔහු බියර් වීදුරුව සිහින් වයින් වීදුරුවේ මිදූ ලෙස ගට්ටුවා බියර් උගුරු දෙකක් බොද්දී ඇය මිටි අත්ලෙන් දෙතොල් පට් වසාගෙන බලා උන්නා.

'සි..ත්.නම් කිත්තයි නේද...'

'කොහොමද දන්නේ...'

'දවසක් නාත්ත බොද්දී මං වුවිටක් කීලා බැලුවා... චූ..ච්..ච..ත්..'

ඇය ඔහු දෙස බලා සිටියදීම රතු වයින් වීදුරුවෙන් ටිකක් බිව්වා. ප්‍රතීත රසයක් ඇගේ දිවතට දැනුණා. ආදරයත් රෝස මලුත් රතු වයිනුත් වෙන් කරන්න බැ කියලා සුරංගනා කතා ලිව්ව හාන්ස් ක්‍රිස්ටියන් ඇන්ඩර්සන් කියලා තියනවා... ඒකට තව එක දෙයක් මිදි කියලා රවිතට හිතුනා. ආදරය... රතු රෝස... රතු වයින්... යුවතියකගේ රතු දෙතොල්... කතාව ලස්සන එකම වෙනකොටයි.

'මොනවාද හිතාගෙනවා...'

හිතාවුනේ මොනවාද කියලා ඇයට කියන්න බෑ. ඔහු ප්‍රථම වතාවට මෘදු අනුරාගයකින් ඇගේ දෙකොපොල් පාට දෙස බැලුවා.

ඔහු විනාඩි තුන හතරක් නිහඬව මහා සාගරය දෙස බලා උන්නා. පපුව ඇතුලේ මොනවාද අවුරුල්ලනවා කියලා කල්පනාට හිතුණා. ඇය හුස්මක් වත් නොගෙන ඔහු දෙස බලා උන්නා. තව ටික වෙලාවක් හිටියොත් හමින්ව වෙවිලන්න ගනී කියලා ඇයට හිතුණා.

'පුංචි කාලේ අපේ සිංහල මිස් මට හරි ආදරෙයි... මං හමයි කල්පනා ලස්සනට රචනා ලියන්නේ...'

ඔහු මේ කියන්නට යන්නේ මොනවාද කියලා ඇයට හිතා ගන්නට බෑ.

'මිස් ඉස්කෝලේ ඇරෙන්න මින්න මෙන්න කියලා හමයි රචනා මාතෘකාව දෙන්නේ... ඔයා දන්නවද මට ඒ රචනා

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

මාතෘකාව මැණිකක් වගේ... මිස් රචනා මාතෘකාව දීලා බලන්නේ මං දිහාව... මං මිස්ට දඟරිකිල්ල දීස් කරනවා... මිස් දන්නවා ඒ මාතෘකාව යටතේ මුළු පන්තියම හොඳම රචනාව ලියන්නේ මං කියලා... මං ගෙදර යන්නේ භාවනා කර කර... ඔහේ උඩින් පල්ලෙන් කාලා මං රචනා මාතෘකාව හිතේ තියාගෙන ලියන්න පටන් ගන්නවා... නෑ ඔයා එන්නේ නෑ... මං පැනයි පොතයි මෙසේ උඩ තියලා වත්තට පනිනවා... අඹ ගස් කොහොම හස් යට හරි සනීපයි... මං ඊය ගස් යටට වෙලා ඔහේ රචනාව පටන් ගන්න හොඳ විදිහක් හොයනවා... පල්ලලා දෙළුව ගිහිල්ලා ඒකට කකුල් දෙක දාගෙන ඉන්නවා... කුහුරු දිගේ ඔහේ ඇවිදිනවා... රචනාව ලියන්න හිත හැරම් කරුණු මට එනවා... ඔහු කියාගෙන යන්නේ ලියන්න පුළුවන්... ඒත් රචනාව පටන් ගන්න විදිහක් එන්නේ නෑ... මං තව ඇවිදිනවා... සමහර දවස්වලට ඇවිදගෙන ඇවිදගෙන ඇහිකාව එක ළඟට එනවා... මං ඇහිකාව එක උඩට වෙලා දත් පෙතියා මිල් වල පෙති කඩ කඩ ඇහිකාව එළක් වතුරට දානවා... පෙති දිය සුළි වලට හැරකිලා පාවෙනවා...'

ඇය සුසුමක් වත් නොගෙන අසා උන්නේ. ඔහු දැන ගුරුවරයෙක් උනේ ඇයි කියලා දැන් කල්පනාට වැටහෙනවා. ඔහු කියන්නේ මොනවද ඒක හිතට භාවනාවකට සම්බන්දෙනවා. ඒක ධාරණය වෙනවා. නැත්නම් වශී වෙනවා.

'සමහර දවස්වලට රචනාව පටන් ගන්න විදිහක් එන්නෙම නෑ... මං හිතන්නේ වෙනත්ම පටන් ගැනීමක්... එහෙම දවස් වලට මං නුවරයක් කරේ දාගෙන වැවට යනවා... ගිහිල්ලා වැ කන්ද උඩට වෙලා වැව දිහා බලාගෙන කල්පනා කරනවා... වැවේ ගෑණු ළමයි හිතනවා ඇයි මම ළමයි දිය රෙද්දී ඇඳන් නානවා...

එයාලා දිහා බලන් ඉන්නවා කියලා... මගේ ඇස් ඔහේ යනවා... ඊස් මාතෘකාව පටන් ගන්න විදිහක් එන්නේ නෑ... ඊට පස්සේ වැඩට පැනලා නානවා... සමහර දවස්වලට කෑම බෙරි බෙරි වැඩෙන් ගොඩට එනවා... කෑම පිටින්ම ගෙදර යනවා... ගෙදර යද්දී කෑම වෙලිලා... ඊවගේ දවස්වලට මං කන්නේ නෑ... මට හරි අප්සෙට්... මේ රචනේ පටන් ගන්නේ කොහොමද... කොහොමද... මම ඒ. වෙනකුරු කල්පනා කරනවා... මට හරි දුකයි... කොට සිංහල මිස් අනේ මං ලස්සන රචනයක් කියන්න ඕනා... ඒක සිංහල මිස් හැම පන්තියකම කිහිල්ලා කියන්න ඕනා... මං ඒ පිළිගැනීමට ආසයි... ඒ වෙද්දී මාව වෙව්ලනවා... ගැහෙනවා... මං සරම දගගත මිදුලට එනවා... පුංචි කාලේ අම්මයි තාත්තයි ඒවත් වෙලා හිටියා... එයාලා දන්නවා මං ගැන... මහොම ඒ. දෙළහ ඒහර වෙනකල් මං මිදුලේ සැරසෙනවා...'

'ඉ..හි..ත්...'

'අදත් මං රචනයක් පටන් ගන්න බැරුව දුක් විඳිනවා... ඒ වගේම තමයි... මගේ හිතට නිවනක් නෑ... මගේ හිත කහබිලියා ගාලා වගේ... නින්ද යන්නේ නෑ... එක තැනක ඉන්න බෑ...'

එවැනිම රචනාවක් ඇගේ හිතේද තිබුණය. ඒ රචනාව සතුහිය කාලය පුරාම ඇගේ අසින් හැඩලනා. ඊස් ඒ රචනාව ගැන කාටවත්ම කියාගන්න ඇයට බැරි උනා.

'මො..ක..ක්..ද... ඒ රචනාව...'

'මං මගේ ජීවිත රචනාව වැරදියට ලිව්ව මිනිහෙක් කල්පනා... මගේ රිපෝට් එකේ තියෙන්නේ ලොකු කර තිස්කරයක්...'

'මා..ට එහෙම හිතුණේනෑ...'

'ඇයි එහෙම කියන්නේ...'

'ඔයාගේ අතින් කවදාවත් එහෙම වැරදි දෙයක් වෙන්නේ නෑ...'

'ඔයාට හොඳටම විශ්වාසයිද...'

'ඔව්...'

ඇය එතරම් විශ්වාසයකින් තම ජීවිතය පිළිබඳව කියන්නේ කොහොමද.

'මං මේ දවස්වල හීනයක් දකිනවා ඔබ... හරි ලස්සන හීනයක්...'

කල්පනා කොළ පිටක් අම්බරුවෙන් එකතු කරගෙන හිත්ලා... [illegible] හිනින් කියලා ඇයට හිතුණා...

'ගාලුලේ [illegible] එද්දී මටයි මගේ දුප්පත් කොලු පැටියටයි ජීවිතේ [illegible] කියලා දෙයක් තිබිබේ නෑ ඔබ...'

'දැ..න් හි..යෙ..න..ව..ද...'

'තිබ්බේ නෑ... කොහොමත් දුන්නා...'

බලාපොරොත්තු කොටු ලෙස ඇගේ ඇඟිලි තුඩු ගැහෙනවා...

'ඇ..යි මං දිහා බලන්නැත්තේ දරුවෝ...'

ඇගේ උකුලේ මූ වෙව්ලන ඇඟිලි තුඩු ඔහු දුටුවා... ඔහු එදෙස බලා ඉන්නා බව දුක ඇය එය මිට මොලවා ගන්නා...

'මා..මට...'

බෑ... යුවතියට කියවන් කියා ගන්නට බෑ... ප්‍රේමිය හදවත හිර කරනවා. ප්‍රේම කවකලලනවා. ඒ සියල්ල පිදුවී තිබුණා.

රවින ඔහු ඉදගෙන උන් පුටුව ඇගේ අසුනට සමීප කර ගන්නා... ඇගේ පුසුම... ඇගේ උණුසුම... ඇගේ ප්‍රේම කඩ ඔහුට දනෙනවා ඇසෙනවා...

ඔහු නිරණාත්මක ලෙස උකුලේ වූ ඇගේ සුරත අල්ලා ගත්තා... ඒවා ප්‍රථම වරට පිරිමි ස්පර්ශයෙකින් ඉඳුල් වූ මංගල මොහොත වෙයයි. ඒ නිසාම යුවතියගේ සියුරු මාංශමය පෙසල ගැහෙන්නට ගත්තා... ඇයට ඇත්තටම ඇඩුණා.

රවිත ඔහුගේ නිදහස් අත ඇගේ කර වටා යවා ඇයව තම උරහිසට ළං කර ගත්තා... ආත්ම කල්පයක් පෙරුම් පුරාගෙන සැලා පුරා පසොළොස්වක වන්නට පෙරුම් පිරූ සඳක් සඳු ඉස්මත්තේ දිලෙන්නාසේ සේ ඇගේ මුහුණ ඔහුගේ උර මඩලේ තිබුණා.

'මටයි මගේ කොල්ලටයි ඔයාව ඕ..නේ... ර..න්..ජ..ර..න්... මං... හරි ආදරෙයි බබා.. හරි ආදරෙයි... මට...'

ඔහු දෙකොල් පට හාදු කරගත්තා. ඇයට ඉකි ගසා ඇඩුණා. මහවැලිය නිරතුරුවෙන උන් ජල කඳක් එකවර මුදාහරින්නාක් සේ ඇගේ ඇස්වලින් කඳුළු කඩා වැටුණා.

'මං..ට ආයේ ඉපදෙන්න ඕන බබා... එත පුරාවට ... ඔයාට විතරයි... අ..නේ මට පිහිට වෙන්න බබා...'

ඇය අඩමින්ම ඔහුගේ බාහුව දැඩි තැතිමිකින් ... මේ බොහෝ දේ වත පුරු ආත්ම කල්පයක් බලා ... බවක් ඇයට හැඟුණා. ඒත් ඇයට තවමත් වැටහෙන්නේ නෑ...

'සි..ය..න්..තො..පා... දෙයියෝ... මුනුක් කියන්නෙපා... මං.. දන්නවා... මේ රන්ජරන් සාන්තිව... පානන්නගේ චූටි පුතාව මේ කකුල් දෙක පණ නැති කොල්ල ආදරේ කළේ පාන්නයි පුතයි අපේ ගෙදරට ආපු දවසේ ඉඳලා... ඒ..ත් අ..නේ කොහොමද ඕ..යා මට ආ..ද..රේ ක..ළේ...'

ඔහු දුවිව ඇයව තම පසුවට හරවා ගත්තා. දෙදෙනාගේම දෑත් ගැහෙමින් තිබුණා. ඒවා පැටලුනේ පුදුමාකාර වේගයකින්...

'මං..ට ඔයා නැතුව ජී..වි..ත් වෙන්න බෑ බබා... මට බෑ... පොඩි එකාටත් බෑ... හරි පාළුයි ඔයා නැති උනාම...'

පසුවට ඇති සත් සඳ පිරිත් ... ඇගේ ප්‍රේමය මෙය තමා ... එයට එන්දෙනා ගොලෙත් ... සිදුවුණේද.

'මං..ට..න් ඔයා... නෑ ආව ඉ..න්..න.. බෑ... ර..න්..ජ..ර..න්... අ..නේ ... මං..ට ... කොහොමද...'

'අද ගෙමී බබා ඔයාව මට ලැබුනේ... කොච්චර් දවසකට කලින්... කියාගන්න බැරුව මේ මිස්සා උන් විත්ද...'

ඔහු ඇගේ ගෙල මත තිබූ ඇහිබි ඇඩි මුහුණ මතට ගෙන ගියා... ප්‍රථම ස්වයංවරයට පෙම් විඳි උන් දෑසමින් මල නෙම්නිට ... ඇස් වලින් ගැලු ගෙහ කඳුළු පැල්ලම් වලින් ... සිතලක් ඇතිකර තිබුණා. ඒත් ඒ සිතලම් ... ඇගේ දෙකොල් පට ගැහෙන්න ගත්තා.

'අ..නේ ර..වි..ත...'

උතුර සිරවී දෑස පැටලවී දෙකොල් පට ගිනි ගන්න බවක් ඇයට දැනුණා... කාලාන්තරයක් හෙළවිසේ රුදු නිදං යායකට හසුව සිටි බඹරෙක් සිය දෙකොල් පට විඳිද එකම වූ ආදර අනුරා වස්සානයක් පහන්නට උනා...

පොල් රුප්පාවේ නැවතී මේ සියල්ල බලා උන් දේවතාවෝ ඔවුන්ගේ හිසට ලද සත් මල් ඉස්සා... ලෝකයේ ආදරය ඇතිම ... ද සිට අනාත්කරක් පෙම්වතුන් ජීවත්නට ඇති... එසේ මේ ... අසරණ ආදරවන්තයින්ගේ පසුවේ මේ මොහොතේ ඇසිවූ ආදරය ඒ සියල්ලට යටයි. තාරකා ඇසි සිය වසාගෙන බලා උන්නා. සඳ ... පහන් නිවා බලා උන්නා. ඒත් ඔහු තවමත් දෑස අවවනව ඇර ... ඇගේ ගෙත මුහුණ රස විත්ද...

ජීවිත කාලයේ එක් වරක් පමණක් යුවතියකගේ දෙකොල ... මත ඇඳෙන ආත්මීය සිහනාව මේ රාත්‍රියේ ඇගේ දෙකොල් පට

මත සිහි තිබුණා... ඔහු ඇගේ මුහුණ දෙසට යන්නේ ඒ සිනාව හොලා ගන්නට වගේ...

'රවිණ සර් ඇත්තටම මට ආ..ද..රේ..ද...'

සුචරියට කවමත් අදහාගන්නට බැහැ... ඕට වඩා හොඳ විදිහකට ඇයට මෙය ඔප්පු කර පෙන්වන්නටත් බෑ...

'උඹට මං කොහොමද ඔප්පු කරලා පෙන්නන්නේ හ්..ආ..'

ඇය ඇස් පියාගන්නා... ඊටත් පස්සේ හිතුන උනා. අහිංසක කෙල්ලෙකුගේ බොළඳ ආත්ම වර්ණනාදනයේ හැඟීම් ... කොටස් එපෙ ගලා යමින් තිබුණා.

'කැට එ..ක.. එ..ක..ක් දෙ..න්..න දී..ල එපාද්... මට ... සුචරි...'

හොරම් පැහැ ... දිය බිඳක් වැටෙන්නේ යම් සේද... එවත් වූ ලතාවකින් ඔහුගේ දෙතොල් ඒ මුහුණ මත දිව ගියා. තිතෙලේ නිසසල හැඟීම් වලින් පුරුද්දතු ලැබූ ආත්මීය ... කෙනෙකුගේ විරාගික ලතාව ඔහුගේ දෙතොල් ...

ඇගේ ඇහිලි තුඩු ඔහුගේ කෙළ පිටුපසට ... ආත්ම ගණන් පෙරුම් පිරූ වත්කමක් මෙන් ... සුචරියගේ හැසිරීම් නොසේද. ඊටත් වඩා ... ඇගේ හැසිරීම් වල තිබුණා.

ඔහු දෙතොල් අට මුදගනිද්දී ඇගේ මුවේ ඇඳුනේ ඇහි ලැප් ජාබර හසරැල්ලක්. පිරිසිදු කෙල්ලෙකුගේ පවිත්‍ර සාව ගමිය වෙන්නා ඇති සියලු ඔහුට හිතුණා.

'දන් කතාව සුචරිද...'

'කොහොමත් සුචරි...'

කල්පනා ඔහුගේ උරහිසට බරවී මිඳු ගතියත්ද සමඟ දිග කල්පනාවකට වැටුණා... ඇගේ දෙනෙතින් ගලා ගිය කඳුළු වල සීතල සාමීපය සාධාගෙන ඔහුගේ උරහිසට දහෙන්නට උනා...

'ඇ..යි ම..හ..'

'අ..නේ ම..හ..ත්..ත..යෝ... මං.. මං...'

ඇයට කියාගන්නට බැහැ. ගොත ගැහෙනවා.

'මම අහිංසක කෙල්ලෙක් ... ඔයා එක හේද කියන්න යන්නේ...'

සුචරිය ... ඔහුගේ ... ඇගේ හිසකේ අතර ... ලෙස විහිද ගියා.

'ඔනාට ලස්සනම කතාව කිව්වේ මං හොමී ... යාළුවා ... ඔයාගේ විස්සෙල් කතුල් දෙක ... ඒත් මේ රටේ ... කෙල්ලන්ගේ මුළු ආත්මම විස්සෙල් වෙලාවු... ඇත්ත ...'

ඇගේ ... ඇහිලි තුඩු ඔහුගේ රැවුලේ දිගේ ගෙවිහිව ගියා. ... සිහිවත් අදහාගන්නට බැරුව... මේ දැ... සිහිනයක්ද නොමෙයිද කියලා ඇත්තටම කියන්න වෙන්නේ ගෙදරටම ගිහින්...

'ඒ..ත් දෙයියෝ... මං... මං කොහොමද හොඳ විදිහට කොහොමත් වෙ..න්..නේ... පැටියා ලොකු වෙනවා... එක..කො..ට මේ විල් චෙයාර් එකේ මං කො..කො..ම..ද අ..නේ... තව පා..රු..ක් මං ඇත හිතලා බල..න්න... අද..සියයේ... මං ම..යාට හරි ආ..දරෙයි... ගොඩාක් ආ..දරේ..යි ම..ගේ අම්මටයි තාත්තටයිත් වඩා ආ..දරෙයි... ඒ නිසාම මං කොහොමද ඔයාගේ ජීවිතේ අඳුරු කරන්නේ...'

'මං කිව්ව එක ගැණියෙක් යහා තට්ටු ... අරගෙන කොළඹ ආපු මිනිහෙක්... කතුල් දෙක හොඳට තියෙන අත් දෙක හොඳට තියෙන මගේ ගෑණිට බැරි උනා මට හොඳ විදිහේ

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

කොහොක් වෙන්න... මගේ පොඩි එකාට අම්මා කෙනෙක් වෙන්න... මගේ නැතිවුණ අම්මා කෙනෙක්ගේ සියලු ප්‍රේම අදුරගන්නෙත් ඔයාගෙන්... මේ කැකුළු දෙක අපේ ආදරේ නැඳුම් එන්නෑ විත... අනිත් මට ඔයා ගැන හිතන්න තව මොකවත් නෑ... මං ගොඩක් හිතුවා... දැන් මෙතනට මෙන් මෙහෙම වැටිලා ඉන්න දෙ..න්..න..'

ඔහු ඇගේ උකුල් තලාවට නාඩා වැටුණා. ආයේ ඇය වාවගන්නට බැරුව ඒ හිස පදගෙන ඇඩුවා. ලෝකයේ උපන් කෙනෙක්ට එක එක දේවල් එක එක සම්පත් ලැබෙ[illegible] දෙයියන්ගේ කොච්චර සම්පතක්. කොච්චර [illegible]

'අ..නේ දෙ..යි..යෝ... මං [illegible] ගියාගන්න බෑ...'

'මටත් ඉන්නසල්ලා දවසක් [illegible] වෙලාවේ හිතා ගන්න බැරුව හිටියේ... [illegible] ආලු දවසේ ඉඳලා මං මේ රෝද පුටුව වගේ කැරකුනා... මගේ පොඩි එකා කැරකුනා...'

'රෝද පුටුව ඔයාගේ වගේ කැරකුනා [illegible] කැරකුනා... ඒ..ත්...'

ඔහු සිරගෙන්නිකාව හිස එසෙව්වා... [illegible] දැන් සියලා ඔහු පැහැදිලි ඇස් දෙකෙන් [illegible] දෙස බැලුවා...

'අ..නේ ඔ..යා ව..ගේ..ද...'

ඇය අඩමින් අසද්දී ඔහුගේ තුන් හිසම දෙදරන්නට ගත්තා. කඹ මේ තරම් වටිනා සියන මීතිගෙන් සියලා ඔහු දනාගත උන්නේ නෑ...

'ඔව්... ඔයාගේ පොඩිවත් බිංගයක් කාලජ් නොමේ... සම්පූර්ණයෙන්ම ඔයාගේ...'

යශෝධරා නවියට සකුටු වුනාලු සිදුහත් කුමාරයා වගේ කුමාරයෙක් ලැබුණාම. ඒට වඩා සතුටක් ඇගේ හිතට දැනෙනවා. ජීවිතයේ ලිහී තිබූ ආදර දියකඳ ගලන්නේ ඔහුගේ දෙනෙතින් තෝද

සියලා ඇයට හිතෙනවා.

'ඇ..ව ම..ව...'

ඔහු ඇයව තතා කරන්නට [illegible] නැහැ...

'නෑ ඩිහා... අපි [illegible] ඇමරිකාවේ ගෙනාවා... මං සින්තොම වන්නට කොපාගෙන හියෙන්නේ... මං මේ කැකුළු දෙක [illegible] කරනවා... [illegible] අපිට තේ හදනවා... බත් උයනවා... අපි [illegible] එයගේ වෙරල වල ඇවිදිනවා... සුරුවන් උණාසේ කිරි කාලදේ කාගිනවා... පෝරුකාවද... ඒ මස්කොටම කාලිත්...'

රවිතා ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩු ඇගේ නාසය මත කැලුවා.

'ඇ..ති..න්..'

'[illegible] දුවිජ්ජිව බඳිනවා...'

[illegible] පස් තැන්ද එකපාර පසුවට කටාගෙන [illegible] ගේ හැකිනත් ඇයට දුනුණා.

'සා..සා..ද බඳිනවා...'

'ඔව්... හරි ලස්සනට... මං ඔයාව ඇමරිකාවේ අරගෙන යන්නේ මගේ වයිෆ් කරගෙන...'

'ඇත්තේ...'

'එපා ඕනා නැහේ... මාව බඳින්න කැමතිද...'

කාල්පනාගේ දෙනුවන් අනාමිකාව දිස්නායකින් එලිය වුණා... ජීවිතයේ මේතුවක් නොඳුටු මොනෝ දේ ඒ ඇස් වලින් පෙනෙනවා සියලා ඔහුට හිතුණා.

'ර..වි..සා...'

'ඇ..යි...'

'ඇ..ත්..ත..ට..ම මා..ව බඳිනවද...'

'ම්... ලස්සන වෙඩින් සාරියක් ඇඳලා... මෙහෙම වේල් එකක්

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

දලා...'

'පෝරුවේ ඉන්නේ... වීල් චෙයාර් එක පිටින්ද...'

'ඔව්... වෙඩින් ෆොටෝ එක ගහන්නෙත් වීල් චෙයාර් එක පිටින්... මං පුතාවත් පැත්තකින් තියාගන්නවා...'

'වෙඩින් ෆොටෝ ගන්නේ එහෙම නෙමේනේ...'

'නෑ බබා... අපේ දරුවෝ හැමදාම දකින්න ඕන අපි හැසිරිච්චි විදිහ... අම්මා හිටියේ කොහොමද තාත්තා හිටියේ කොහොමද... ඒවා දරුවෝ දකින්න ඕන... ජීවිතේ විඳපු දුක් සිත්තමක් [illegible] මිනිස් කරන්න පුළුවන් අනාගතයක් මං ඔයාට හදලා දෙනවා කිව්වොත් ඔයා පිළිගන්නවද...'

ඔහුට එක් වරකට කෝටි වාරයක් විශ්වාස කළ හැකියි. ගල් තැටි මැකීත් ගල් කළ ආත්ම විශ්වාසයක් ඔහු තුළ තිබෙනවා.

'මං... මං දෙයියෝ ගැන අහලා තිබ්බා... ඒත් හැබෑවින් දැකලා තිබ්බේ නෑ... ඒත් අ..ද මං දක්කා... මං ජීවිතේ [illegible] ගින්දරෙන්ද රත්තරන්... කොච්චර පාර [illegible] නෑ... හෙටක් නෑ... මං කවදාහරි අම්මයි තාත්තයි [illegible] ජීවත් වෙලා ඊට පස්සේ සිය දිවි නසාගෙන මගේ අම්මගෙයි තාත්තගෙයි වළවල් ළඟ නිදාගන්න හිටියේ... ශ්‍රේෂ්ඨ කරලා දෙන්න බෑ දෙයියෝ... හරි අමාරුයි මගේ ජීවිතේ... මං... මට දුන්න මේ නැග්ගට මියාව ආත්ම ගාණක් ණය වෙනවා...'

'අතීතේ ගැන කතා කළා ඇති බබා... අපිට අනාගතයක් තියෙනවා... මං ඒ අනාගතය වෙනුවෙන් හෙට ඉඳලා දුක් විඳිනවා...'

'මං මො..න..ව..ද කරන්නෙන්න...'

'මු..කු..ත් එපා... මටයි මගේ කොලූ පැටියටයි ආ..ද..රේ

කරන්න...'

ඇය ඔහුගේ උර මඩලට කඩා වැටුණා.

'දන් කරන්නැ තියෙද් [illegible] මා..ට පිච්චෙනවා... ගිනිගන්නවා... මං ඇලලෙනවා... ගියානම් මං නැ..රේ..නැ..වා... [illegible] පුතාවත් අරගෙන දලා

'ඒ..තා..ම යන්න බෑ කියලා දන් නැද්ද...'

'සර්පයගේ ගෝලයෝ ස්වර්ග නිසාවෙයි අම්බගාත කොල්ලෙක්ව මදිනවා කියලා... මෙච්චර ලස්සන ගෝලයෝ වට කරගෙන ඉඳිද්දී...'

'මගේ කෙල්ලේ මිට ලයින් දන්නේ නෑ... දරුවෝ තාත්තලා ගැන [illegible] ජීවා නිසාන්න... ඔයා නිසාන්නේ මගේ ගෝලයෝ මං [illegible] නිසාවෙනවා කියලද...'

[illegible] අද පන්තියේදී ඇය ගැන පිසු පිලුවියන්ට තිබූ ආකාරය ගැන ඇයට කිව්වා. කසාද බැඳලා දරුවෙක් ඉඳිද්දී අවිවාහක චරිතය රඟපාන තරුණ ගායකයන් ගුරුවරුන් මැද ඔහුගේ අවංකකම පුදුමයි.

'ලැජ්ජ හිතුනේනෑ... විසේසිල් කෙල්ලෙක් ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් කියලා කියන්න...'

'මේ කකුල් දෙක හොඳට තිබ්බා නම් මං වගේ පුතෙක් ඉන්න තාත්තා කෙනෙකුට බොයි ෆ්‍රෙන්ඩ් කියන්න ලැජ්ජ වෙනවද...'

දෙදෙනාම කතා නොකර මවුනොවුන්ගේ දෑස් දෙස බලා උන්හ. පපුවේ කැටි ගැසුණු දෙයක් උණුසුමට දියවී දෑසින් පිටතට ගලනවා කියලා දෙදෙනාටම දැනුණා...

'ර..සිකා...'

'ම්...'

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

'ම්...'

'ඉතින්...'

'අ..ද ඉඳලා...'

'කියන්න ඕනා...'

'අද ඉඳලා ඔයාලා එක්ක නිදාගන්න එන්..නා..ද...'

ඇයට එහෙම කියනොනාවා. ඔහු වන් ආදරණීය පිරිමියෙකු ළඟ ඔහුගේ පුතා වන් දයාබර දරුවෙකු ළඟ මුළු ජීවිත කාලයම ගතපවන්නට ලැබීම මොන තරම් භාග්‍යයක්ද...

'අම්මයි තාත්තයි මොනවත් කියයිද...'

'නෑ...'

'අම්මටයි තාත්තටයි මං හෙමි කතා කරනවා...'

'මංව සැපද බඳිනවා කියනවද...'

'ඔව්... ඇයි...'

'අම්මටයි තාත්තටයි ඇහෙයි... මං හොඳටම දන්නවා... [illegible]'

ඔහු එළිය කාල් එක ජීවිතයක් නොමෙයි ජීවිත තුනක් [illegible] ඒකාලෝක කළා... එක පහන් වැටියකින් [illegible] දල්වන්නාසේ ලෙස ඔහු මේ ජීවිත යායම එළිය කළා.

'මියා කොහේ ඉඳලා අපේ ගෙදරට ආවද... අනේ වෙන ගේක කුලියට ගියානම්... එකකොට මට නැතේ... එහෙනම් මං තාම ගර වීල් චෙයාර් එකේ වාඩි වෙලා මිදුලේ කැරකි කැරකී ඉන්නවා...'

'මං කුලියට ගන්න ගෙදර මෙහෙම ලස්සන හොඳ කෙල්ලෙක් උන් නැත්නම්...'

'අ..නේ මං හින්ද මෙහෙම උනා කියන්නෙපා... ඔයා හින්දයි අපි ඔක්කොම ජීවත් වෙන්නේ... දෙයියෙකුට සම වෙන එක

පවක්...'

පුදුමයි ඔහුට එහෙම හිතුණා. [illegible] දෙකකට පෙර එක ගැහැණියක්ට [illegible] එකෙක්ත්කොට පුණා... තාමාව ගයාත්‍රී කාලෙ දුම්මේ [illegible] හොඳක් මෙන් තවක් ගැහැණියක් තමාට [illegible] එහෙම හිතලයි. ඒත් අද... දෙවියෙක් කරන්නෙත් යක්ෂයෙක් කරන්නෙත් ගැහැණිය විසින් කියලා ඔහු අද දන්නවා.

'පුතයි හැලෙන්න යන කොඩොක් ආදරේ කරන පසුපිටම එපෝක් සර්... මගේ කස්සිනීද... ගෙදර ගිහින් ඇඟ සෝදාපත්කගෙන පොට්ටත්කගෙන යනවා...'

'ඇ..යි...'

'නම් [illegible] කියලා බලන්න...'

'[illegible] සොපින්න ගන්න ඕන නෑ... මං ඕන නම් [illegible]නම්...'

රසිකා ඇඹිලි ඇඹූ යටා ඇගේ කය පෙතීස්සුවා. සිනි කැටි හිය ඇය ඔහුට වැළඳගෙනම ඔහුගේ වතට තනි වැටුණා...

'මං..ට අමාරුයි ර..ත්තර..න්...'

'අද ඉඳලා පුතා ඔයාට අම්මා කියයි...'

'පුතා ඉඳලා හිටලා මට කියනවා... ඒ වෙලාවට පපුව පිච්චෙනවා... අම්මත් අඬනවා...'

'තෙව ඉඳලා කවිරුවත් අඬන්නෑ... අඬන්න මං දෙන්නේ නෑ...'

පැහැදිලි වචනයෙන් ඔහු කිව්වා.

'ඒ..ත් තව ටික කාලයක් යනකල් මට නම් හරියට ඇහෙයි... මං..ට එහෙමයි... ලොකු දෙයක් පපුවේ තියන් හිනාවෙන්න බෑ...'

www.sinhalaelibrary.com SIHINA

'අපි පස්දෙනා ලස්සන ජීවිතයක් හදාගමු සමිත... අපි අපේ දරුවන්ට අපි වින්ඳ දුක නොදී ඉමු...'

'ම්... ම්... හො...ද ට...යි...ම් නො...නො...ස් වෙයිද... පුතාට හො...ද අම්මා...ම සොහොන් වෙයිද...'

'ඔයා ඒක බස්සු කරලා ඉවරයි සමිත... අද මං මෙහේ එන්නෙ ආයෙ පුංචිරාල කියන්න...'

'ගොඩ කොල්ලට සීයාලට දකලා වෙච්චිලනාට... මේ...'

ඇත්තටම ඇගේ පුරන වෙච්ලමින් සිටුණා. ... ඒ පුරන පුරසනීත ලෙස අසාටගෙන ඇගේ ඇදිස දෙස බලා ... අසරණව ප්ලාස්ටික් පුටුවෙන් පහළට වැටී සිටුණා.

'ඇමරිකාවේ යන්න කොච්චර සල්ලි තිබුනද...'

'සල්ලි ලැබෙනවා මහා... යන්න ලැස්සි වෙමු අපි... මං එක දෙයක් ඔයාට කියන්න තිබ...'

'මොකක්ද...'

කල්පනාගේ හිතට මහා බයක් එකාම් ආවා.

'මං සනාට බදින්නේ මේ සකුල සනීප කර ගන්න පුළුවන් කියලා හිතලා නෙමේ... ඔයා සදාකාලයටම මේ වීල් චෙයාර් එකේ උන්නත් ඔයා මගේ වයිෆ්...'

'ම්... ඒ...ක දන්නවා... ඒ...කනේ සිව්වේ මල් කියන්න දෙන්න කියලා...'

ආත්ම ධෛර්යය යනු පදුවට එන්නත් කළ හැකි දෙයක්. රවීකගේ වචන ඒ පුදුමාකාර දෙය සිදු කළා. ඇත්තටම සනීට ඇවිදින්නට හැකි බැයි ඇයට සිතුණා.

'ම්...ට කියනනාවා දන් ඇවිදගෙන අර වෙරළට යන්න පුළුවන් කියලා...'

'පුළුවන් මහා... මගේ කකුල් දෙකෙන් අද ඉඳලා ඔයාට ඇවිදින්න පුළුවන්... මං උස්සං යන්නද...'

'කෝච්චලේ කච්රු...හරි දකියි...'

රවීක බලුප්පමෙන් ඇයව ... ගත්තා. පොල් රුප්ප අතරින් මේ අපූරු පුවතිය වඩාගෙන වෙරළ තීරයට යන ඔහු දෙස සතර වටම දෙවියරු බලා උන්නා. අසාමාන්‍ය අභිංසක හදවත් දෙකම පුදුමාකාර සිහිසුන් කෙරේ දෙවියන් වැඩි අවධානයක් දෙනවා. මොකද ඒලනට දිව්‍ය ලෝකයට පය තැබෙන්නේ ඔවුන්ය.

'ර...වී...ක අපි මෙතනට වැල්ලේ ඉඳගමු...'

ඇති වියළි වැලි තලාවේ ඔහු ඇයව තැබුවා. මඳ සුදු වැල්ල ... සන්සුන් පහසකින් සැනසුවා... කල්පනා ඇය ළඟම දන ... පුටුව මුළු එකම හිර කරලා දෑස් පියාගත්තා. ... සිතන්නේ ලොව්තුරු සුවයක්. මට මේ දෙකෙන්ම ඒ ලොව්තුරු සුවසද.

කල්පනා එගොම දෙනෙත් පියාගෙන හිඳුවා. ඇගේ දෙනෙතින් ගලා ගිය මඳවිය ඇට කරමි වූ කඳුළුක් ඔහුගේ ඇඟිලි පසු තලය හරහා වේගයෙන් ඇදී ගියා. එක් ලොකුරියක් විසින් ... කර දමා පුරත් කර දමා ගිය ඔහුගේ හදවත් ... මේ අපූරු සුවසියයේ කඳුළින් ... පෙන්වන්නට වූණා.

'මං අඬනවා මහත්තයෝ...'

ඇය සිව්ව කෙඳිරි ගාමින්.

'මාත් අඬනවා සිත...'

කල්පනා ගැස්සිලා ඔහු දෙස බැලුවා. අනේ ඇත්තමයි ඔහුගේ දෑස් පටල හරහා අසාමාන්‍ය කඳුළුමක් සිටුණා.

'ඇයි මහත්තයෝ අඬන්නේ...'

'මිදු වෙනකොට මුදු කාන්දුරුවන්ගේ ඇස්වලත් කඳුළු

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

තියෙන්නැති බබා...'

ඔහුත් ඇත්තටම නව ආත්ම ගණනක් බුදු වෙන්නට පෙරුම් පුරනා බෝසත් ආත්මයක්ද කියලා ඇයට හිතුණා. ඇත්තටම එසේ නම්... ඒ ආත්මය පාමුල ආත්ම සාරා සංඛ්‍යෙය කල්ප ලක්ෂයක් පුරා එන පාද පරිචාරිකාව යශෝධරාව තමා වේවා කියලා කල්පනා අහස දෙස බලාගෙන පැතුවා.

නිමි.

දෛවය විසින් සදාකාලික යැයි පිදූ කඳුළු මතින්ම
ජීවිතය හදා වඩා ගත් තමා දැවුණු ගින්දරෙන්ම
යළිත් ඉපදුණු අපේ කාලයේ අද්විතීය ඇඳුරුවරයෙකු වූ
රඩීක බණ්ඩාර නම් වූ තරුණයාගේ ජීවිත කතාව අලලා
සුසිම ප්‍රසන්න ආරච්චි වන මා ලියූ
දෙහදක කතාවක් මෙයින් නිමා වූ බව ලියා තබමි.

www.sinhalaelibrary.com
SIHINA

සුජීව ප්‍රසන්න ආරච්චි

දෙහදක කතාවක්

SIHINA